

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

Αρ. 438

32

Ταμιευτήριο
Λειτουργεί
από της 8-2 και από 4-7

Λαϊκή Τράπεζα

Τὰ μεταξωτά και λε-
πτά φορέματα, ή μεταξω-
τές κάλτσες όταν πλυθούν
με τὸ σαπουνί

ΠΕΡΖΙΑ

γίνονται σὺν καινούργιες
και τὸ χρώμα των ζωη-
ρεύει.

Δόσις: 1 κουταλιά
τῆς σούπας σὲ 11)2 ὀν-
κία κρύο νερό. Πλύσιμο 5-10
λεπτά και ξεβγάλμα σὲ
κρύο νερό με λίγο ξύδι.

Τὸ ΠΕΡΖΙΑ πωλείται
παντοῦ.

ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ

Ὁ κ. ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΣΟΠΑΝΕΛΛΗΣ ἰ-
δρυσεν ἰδιαιτερον τμήμα Κοπτικῆς ΓΥ-
ΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ, διευθυνόμενον ὑπ'
αὐτοῦ και τῆς Κας ΜΑΝΤΗΣ ΤΣΟΠΑ-
ΝΕΛΛΗ.

Ἀμφότεροι διπλωματοῦχοι τῆς Ἀκαδημίας τῶν Παρισίων
(Academie nationale de coupe Paris) και τῆς Σχολῆς
«Napolitain», ἔπαι ἐπὶ τριετία ἐσπούδασαν.

ΤΕΛΕΙΑ ΕΚΜΑΘΗΣΙΣ ΕΝΤΟΣ 30 ΗΜΕΡΩΝ

Διὰ περισσότεράς πληροφορίας γράψατε εἰς τὰ ἐργαστή-
ριά των ὁδὸς Πετράκη, ἀριθ. 9 Ἀθήναι.

ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΟΥΔΡΑΣ ΕΝΑΣ ΣΟΦΟΣ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΩΝ ΜΙΑΝ ΝΕΑΝ ΚΑΙ ΕΚΠΑΝΚΤΙΚΗΝ ΣΥΝΤΑΓΗΝ

Ἐκτακτά ἐργαστηριακά πειράματα,
τὰ ὅποια ἔγινον με μίαν νέαν συνταγὴν
πούδρας, ἐπέδειξαν διὰ τὴν αἰ γυναι-
κας δύνανται νὰ κάμουν ἕνα θαυμασιόν
και νεανικὸν χρώμα και ν' ἀλλάξουν
τελείως τῆς γυαλιστῆς μύτης, τῶν σιγ-
μάτων και τῶν ἄλλων μειονεκτημάτων
τοῦ χρώματος.

Τὸ συστατικόν, τὸ ὁποῖον προσεῖναι αὐ-
τὴν τὴν ἀξιοσημείωτον διαφορὰν, ὀνομά-
ζεται MOUSSE DE CREME. Κάμνει
τὴν πούδρα νὰ κρατᾷ ὅλην τὴν ἡμέραν,
παρὰ τὸν ἄνεμον ἢ τὸν βορροφὸν καιρόν,
και ἀκόμη παρὰ τὴν ἐφίδρωσιν, τὴν προ-
ξενουμένην ἀπὸ τὸν χορὸν ἢ τὰ σπῶσι.

Τὸ δικαίωμα τῆς παρασκευῆς τῆς νέας
καὶ θαυμαστῆς αὐτῆς συνταγῆς ἡγορά-
σθη δι' ὅλον τὸν κόσμον ἀπὸ τὸν οἶκον
ΤΟΚΑΛΟΝ. Εἰς τὴν πούδραν Τοκαλὸν
ἢ MOUSSE DE CREME εἶναι τώρα ἐ-
πιστημονικῶς ἀναμεμιγμένη, ἀκριβῶς
εἰς τὴν πρέπουσαν ἀναλογίαν, κατὰ τρό-
πον πατενταρισμένον με τὴν πλέον λε-
πτὴν ἐξεραμμένη πούδραν.

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ σήμερον ἀκόμη ἕνα
κουτί πούδρας ΤΟΚΑΛΟΝ, ἢ μόνον πού-
δρα με MOUSSE DE CREME. Ἡ ἄ-
μεσος και θαυμαστὴ καλλιτέρευσίς τῆς
ἐμφανισθεῖς σας διὰ κάμει τὰς φίλας σας
νὰ σὺς ἡλεούν.

Ζητήσατε βαφὰς ὁμοιοτήτων
ARTI ἀπὸ τὰ ἐμπορικά και τὰ
φαρμακεία τῆς συνοικίας σας.

Τὸ Grand Prix τῆς Ἐκθεσεως
Θεσσαλονικῆς ἔλαβον καὶ βαφαὶ
ARTI.

Κάθε κομψὴ Κυρία δὲν πρέπει
σὴν νὰ ράψῃ τὰ φορέματά της
σκεφθῆ τὸν ΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ
πλωματοῦχου μεδίστας

ΔΔΟΣ ΧΡΥΣΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

ΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ 37α.

Ὅτι εὖρη ὅλα τὰ τελευταία
τῆς θερινῆς σαζὸν με χάρη, Παρ-
γεῦστο και τιμὰς λογικὰς.

Γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι
τὰς ἐπαρχίας ἐπὶ μέτρῳ.

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΚΑΝ-
ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ;
Νὰ βάψετε μόνον
περσινὰ Σας φορέμα-
τα Γερμανικῆς βαφῆς

ARTI

και θὰ γίνουν ἐντελὴ
νέουργια.

Αἱ βαφαὶ ARTI εἰ-
σὶν εἰς τὰ Φαρμακεία
Ἐμπορικά τῆς συνοικίας
εἰς 61 μεδέρνους τῆς
σπῶσι.

Γεν. Ἀντιπροσώπων
Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ
Λέκκα 21α — Θεσσα-
λονίκη

ΖΗΤΕΙΤΑΙ διδασκα-
λὴς γλῶσσης διὰ διδασκαλίαν
ψατε: Ε. Ε. «ΙΚΑΡΟΣ»

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΙ-

τοῦ προσώπου και
ἀουδῆτος μέρους
τοῦ σώματος, χρησι-
μοποιήσατε τὸ παγ-
κοσμίον φάρμακον Βι-
νέζικον καλλυντικόν
ἀποτοξικωτικὸν Ra-
pidenth, διὰ τοῦ ὁ
ποῖον δὲν ἀποκόπτον-
ται ἀπλῶς αἱ τρι-
χες, ὡς συμβαίνει ἐν γε-
νοῖσι ἀποτοξικωτικῶν, ἀλλ'
αὐτὰ με τὴν ῥίζαν, τὴν
σωληναρίου, συγχρόνως ἀ-
ρρωματικῆς λοσιὸν ἀποκα-
λᾷ, οὕτως ὥστε τὸ παρ-
νὰ μὴ ἐπαναφύεται πλέον.
Τις τὴν ἡγνυμένην. Αἱ παρ-
ἐπαρχίαν ἐκτελούνται παρ'
δρῆκην και λιανικὴν πώλησιν.
Γεν. Ἀντιπροσώπων
Στοῦ Φέξη, Νο 22 Ἀθῆ-
να Χαρτοπωλείον.

Τὴν πιο μεγάλη ἐπι-
κρίνη πού βάφει τὰ
με τὰς Γερμανικὰς βα-
φαί.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ διδασκα-
λὴς διὰ μικρὰν Ἐπαρ-
χὴν κλῆμα, διὰ ν' ἀνα-
κρά παιδάκια. Πληρο-
φωρεῖται.

Ἡ Διχόνοια, σταλμένη ἀπὸ τὸν Δία, πετάει πάνω ἀπὸ τὰ πλοῖα τῶν Ἀχαιῶν.

(Ἔργον τοῦ Φλάμαν).

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΑΓΑΛΜΑ

ΤΟΥ FRED M. WHITE

Ὁ Γαστὸν Λελλί, ἄφησε νὰ πέσῃ τὸ πανέλο ἀπὸ τὸ χεῖρ του καὶ
ἔμεινε ἀκίνητος γὰ ν' ἀκούσῃ.

Τοῦ εἶπε φανεῖ πὺς ἄκουσε μέσα στὴ νυχτερινὴ σιωπῇ, ἕνα βογ-
γητὸ γυναικῆς. Καὶ τὸ βογγητὸ αὐτὸ τὸν ἔκανε νὰ σταματήσῃ ἔξα-
φνα τὴν ἐργασίαν του.

Εἶπε κάμποση ὥρα πὺς ζωγράφιζε μόνος του, μέσα στὸ ἀτελὲ
τοῦ.

Τοῦ ἄρεσε πολὺ νὰ ἐργάζεται τις νυχτερινὲς ὥρες, ὅταν μὴ ἀ-
πέραντῃ σιωπῇ ἀπλώνονταν γύρω σ' ὅλη τὴν ἔξωχ.

Ἀφοῦ ἀφουγκράστηκε γὰ μερικὲς στιγμὲς καὶ δὲν ἄκουσε τί-
ποτε πιά, νόμισε πὺς ἀπατήθηκε καὶ ἔσκαψε νὰ ξαναπαρῇ τὸ πανέλο
τοῦ καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴ δουλειά του. Ἀλλὰ καὶ πάλι ἄκουσε
ἕνα βογγητὸ. Αὐτὴ τὴ φορά ὁ Γαστὸν κατάλαβε, διὰ τὸ βογγητὸ
προσερχόταν ἀπὸ τὸ διάδρομο, ὁ ὁποῖος χωρίζε σὲ δύο διαμερίσματα
τὸ σπίτι.

Τὸ ἔξωχ αὐτὸ σπίτι, ὁ Γαστὸν τὸ εἶχε νοικιάσει μαζί με τὸν
φίλο του τὸν γλύπτη, Ἰάκωβο Λαρού, καὶ τὰ ἐργαστήριά τους ἦ-
σαν σὲς δύο γωνίες τοῦ σπιτοῦ, μακριὰ τὸ ἕνα ἀπὸ
τὸ ἄλλο.

Ἕνας θαυμάσιος κήπος περιέβαλλε τὴ βίλλα τῶν
δύο καλλιτεχνῶν. Καὶ σὺν κήπῳ αὐτὸν ὑπῆρχε μὴ
μαγευτικὴ λίμνη γεμάτη σπῆλαι νερολούλουδα, τὰ
ὅποια ὁ Γαστὸν ἀγατοῦσε ἰδιαιτέρως καὶ τὰ φρόν-
τιζε με ἀληθινὴ στοργή.

Ὁ Ἰάκωβος Λαρού ἦταν πολὺ καλὸς, ἀλλὰ καὶ
λίγο ἰδιότροπος. Ἦταν παντρεμένος καὶ μολοντὶ
ἀγατοῦσε πολὺ τὴ γυναῖκα του, κάπου-κάπου μάλω-
νε μαζί της γὰ ἀσημαντὰς σχεδὸν ἀφορμὰς.

Ὅπως εἶπαμε καὶ παραπάνω, ὁ Γαστὸν ἐργαζό-
ταν ὅχι μόνον τὴν ἡμέραν, ἀλλὰ καὶ τὴ νύκτα. Ὁ Ἰά-
κωβος ἀντιθέτως ἐργαζόταν τὴν ἡμέραν καὶ τὸ βράδυ
πῆγαινε μαζί με τὴ γυναῖκα του στὰ θέατρα καὶ
στοὺς χοροὺς. Ἦσαν οἱ δύο καλλιτέχναι, μολοντὶ
ἔμειναν στὸ ἴδιο σπίτι, δὲν βλέποντοσιν καὶ πολὺ.

Αὐτὴ λοιπὸν τὴ νύκτα, ὁ Γαστὸν εἶχε τὴν ιδέα, διὰ ὁ Ἰάκωβος
καὶ ἡ γυναῖκα του ἔλειπαν σὲ κάποια ἐστραδία καὶ γι' αὐτὸ τοῦ
φάνηκε πολὺ παράξενο τὸ βογγητὸ πὺς ἄκουσε ἔξωφρα μέσα στὴ
νυχτερινὴ σιωπῇ.

Σηρώθηκε, ἀνοῖξε τὴν πόρτα τοῦ ἀτελέ του καὶ βῆκε σὲ
δρόμο. Εἶχε ἀρτίσει πάλι καὶ ἐμπερόνη καὶ ἕνα ἀμυδρὸ λαμπρὸ φῶς
ἔμπαινε ἀπὸ τὰ παράθυρα. Στὴ σκοτεινὴ αὐτὴ γλαυκὴ λάμψη, ὁ Γα-
στὸν εἶδε ἔξωφρα μὴ γυναῖκα μετὰ τὸν.

Κατάχλωμ καὶ τρομαγμένη ἡ γυναῖκα αὐτῇ, τὸν πλησίασε γρή-
γορα-γρήγορα με χεῖρα ἀνοιχτά.

Ἦταν ἡ γυναῖκα τοῦ γλύπτη.

— Τί τρέχει, κυρία; ὅπως ὁ Γαστὸν. Ἐσεῖς φωνάζατε πρὸ
ἀλίου; Θέλετε τίποτε;

— Ὁ ἄντρας μου!.. Ὁ ἄντρας μου!.. τραῖλλος ἡ κ. Λαρού.

— Ὁ Ἰάκωβος;... Τί ἔπαθε; Μιλήστε μου γρήγορα.

— Εἴπατε ἀπὸ νωρὶς ἔξω μαζί. Ὅταν γνωρίσαμε σπῆλαι πρὸ-
πει νὰ σᾶς τὸ πᾶ— μιλήσαμε γὰ μὴ ἀφορμῇ, ὅχι καὶ πὺς σπῆλαι
δαία. Μὰ ὁ Ἰάκωβος μὲς εἶπε τόσο πικρὰ λόγια,
ὥστε τρώχτηκε πολὺ καὶ δὲν μποροῦσα νὰ κοιμη-
θῶ πιά. Ἐκεῖνος εἶχε πάει στὸ ἀτελὲ τοῦ. Περὶ-
μενα λοιπὸν νὰ ξαναγορῶ. Ἔβρι δὲ μετανόωνει
πάντα καὶ μὲς ζητᾷ συγγνώμην ἔπειτα ἀπὸ κάθε
μικροφροσύνην καὶ. Μὰ τοῦ κάκου τὸν περιμένα
αὐτὴ τὴ φορά. Ἐξάφνα μὲς φάνηκε πὺς ἔβρι
ἔβρι πρὸς τὸν Ἰάκωβον. Ἀμέσως σηρώθηκε ἀπὸ τὸ κρε-
βάτι μου καὶ ἔτρεξε νὰ ἰδῶ τί συμβαίνει. Τοῦ κά-
κου δὲως χτύπησε ἐπικειμένη τὴν πόρτα τοῦ ἀ-
τελέ τοῦ. Δὲν μὲς ἀπάντησε. Ἀχ, κύριε Γαστὸν...

Εἶπε φοβερὰ... Τρέχω... Τρέχω διόληρη...

Φοβόμην πὺς ὁ Ἰάκωβος ἀνταποκρίσεται!..

Δυνατὸν λυγροὶ τὴν διέσωσαν.

— Μὴ παύσετε εἶπα, τῆς εἶπε ὁ Γαστὸν, ὁ Ἰά-
κωβος δὲν εἶναι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους πὺς ἀνταπο-
κρίνεται. Εἶναι τόσο λογικὸς, ὅτι καὶ λίγο νευρικός.

— Τότε... τότε θα τὸν σκοτώσω!...
— Πούος τὸν σκοτώσει; Ἀπὸ ποῦ θάμπαινε ὁ δολοφόνος;
— Ὅλες ἡ πόρτες εἶνε πάντα κλειδαμένες. Κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ ἀτελιῆ εἶνε ἡ λίμνη. Μόνον μὲ βάρεα μπορεῖ νὰ ρθῇ κανεὶς ὡς ἐκεῖ καὶ ν' ἀνέβῃ μὲ εἰδικὴ σκάλα στὸ παράθυρο.
— Κι' ὅμως, εἶπε πάλι ἡ νεαρὴ γυναῖκα, προσιθνήνομαι πὺς κατὰ τὸ φρενὸν ἔχει συμβεῖ.
— Κι' ἐγὼ εἶμαι τῆς γνώμης, εἶπε ὁ Γαστὸν, διὸ ὁ Ἰάκωβος δὲν ἔπαθε τίποτε, ἀλλὰ σκαπίνει ἀπὸ πείσμα.
— Ἐλάτε, ἐλάτε μαζί μου, κ. Γαστὸν, εἶπε ἡ κ. Λαροῦ. Σὰς παρακαλῶ, βοηθήστε με. Ἰσως ἀπαντήσει σὲ σὰς.
— Ὁ Γαστὸν τὴν ἀκολούθησε. Στάθηκε ἔξω ἀπ' τὸ ἀτελιὸ τοῦ φίλου του καὶ χτύπησε τὴν πόρτα.
Μὰ δὲν πῆρε καμμιὰ ἀπάντησι.

Ξαναχτύπησε. Τοῦ κόκκου, τότε ἀποφάσισε ν' ἀνοίξῃ μὲ τὴ βία τὴν πόρτα. Στήριξε σ' αὐτὴ τοὺς ὤμους του καὶ ἐπρωξέε δυνατὰ. Ἡ κλειδαριὰ ἔκασσε ἔξωθεν καὶ ἡ πόρτα ἀνοίξε.
Μέσα στὸ ἀτελιὸ βασιλευσε ἀπὸλυτο σκοτάδι, δὲν ἔκανε κανένα φῶς καὶ καθὼς τὰ στῆθος τῶν παραθύρων ἦσαν κατεβασιμένα, δὲν ἔμπαιναν ἐκεῖ μέσα ἡ πρῶτες λάμπες τῆς αἰγῆς.

Ὁ Γαστὸν προχώρησε καὶ σήκωσε ἕνα στῆθος. Στὸ ἀνυδρὸ φῶς ποὺ χύθηκε μέσα, τὸ ἀπέραντο ἀτελιὸ φάνταζε ἔξωθεν σὺν γεμιστὸ λευκὰ φρονιμάκια.

Ἦσαν ἐκεῖ ἕνα σορὸ ἀγάλματα, προτομές καὶ διαμειγμένα κἀθε εἰδούς, τὰ περισσότερα ἀτελειῶτα.

Κοντὰ στὸ τέρας ἦσαν ἕνα ἀγάλμα φουσκωτοῦ μεγέθους, σκαλισμένον ὅλο σχεδὸν μ' ἕνα λευκὸ θραύσμα, δὲν φαινότανον παρὰ μόνον τὰ πόδια του καὶ ἕνα χέρι τεντωμένον. Τὸ ἀγαλμα αὐτὸ παρίστανε τὸν Ἡρακλῆ καὶ σ' αὐτὸ ἐργαζόταν τελευταία ὁ Ἰάκωβος.

Στὴ μέση τέλος τοῦ ἀτελιῆ, πάνω σ' ἕνα περικλὺ χαλῶ, κοίτοσαν ἀσάλευτον πρὸς τὴν ὁρῶσιν, μ' ἕνα περιστροφὸν στὸ δεξιὸν χέρι, Ἀπὸ τὸ μέρος τῆς καρδιᾶς του, ἔτρεχε ἀκόμα ῥεσπὸ μαρὸν αἷμα.

Ἡ κ. Λαροῦ, μὲν ἀντίκρινε τὸν ἄντρα τῆς σ' αὐτὴ τὴν κατὰστασι, ἔπεσε κλαίοντα γοερὰ ἐπάνω του.

Δὲν ἔπαιζε καμμιὰ ἀμφιβολία. Ὁ Ἰάκωβος εἶχε ἀποστατήσῃ, ἔφη κλειδαθεῖ μέσα στὸ ἀτελιὸ του, γὰρ νὰ σκοτωθῇ...

Ἡ πτωχὴ γυναῖκα θρηνοῦσε ἀναρρηγόντα καὶ προσπαθοῦσε ν' ἀνασκηνοῖσιν τὴν ἀγκαλιά της τὸν Ἰάκωβο. Μὰ ἐκεῖνος ἔξανέπαυε ἀκαίματος ἀπὸ τὰ χέρια της.

Ἦσαν νεκροί!...

— Θεέ μου, φώναξε ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα, τί φοβερὸ κακό. Θεέ μου!... Κι' εἶμαι ἐγὼ ἡ αἰτία. Δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν στενοχωρήσω τὸν ἀγαπημένον μου. Τί θὰ γίνω τώρα, Θεέ μου!... Ἰάκωβε!... Ἰάκωβε!...

Θρηνοῦντας ἔτσι, ἀπαιξε ἔξωθεν τὸ περιστροφὸν ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ νεκροῦ καὶ τὸ στήριξε στὸ στήθος της.

Μὰ ὁ Γαστὸν πρόλαβε καὶ τῆς πῆρε τὸ ὅπλο. Δὲν ἤξερε περὶ αὐτοῦ πῶς νὰ τὴν παρηγορήσῃ.

Τὴν σήκωσε διὰ τῆς βίας σχεδὸν ἀπὸ κάτω ποὺ ἦταν πεσμένη καὶ τὴν ὠδήγησε στὸ δοματίον της.

Καθὼς περνοῦσε ὅμως μπροστὰ ἀπὸ τὸ ἀγαλμα τοῦ Ἡρακλέους, ὁ Γαστὸν παρατήρησε, ἔτσι χωρὶς νὰ θέλῃ, τὸ ἀπὸλυτον χέρι τοῦ ἀγάλματος καὶ τοῦ ἔκανε ἐντύπωση, πῶς ὅλη τὴν ταραχὴ του, ἡ ἔξις λεπτομέρεια: Ἦνεν ἀπ' τὸν καρπὸ τοῦ τεντωμένου χεριοῦ ἦταν σὺν ἕνα βραχιόλι, ἕνας μελανὸς κύβλος.

Ὡς φαίνεται, σκέπτετο ὁ Γαστὸν, θὰ εἶνε σημάδι τοῦ μαρμαρίου.

Ἀπὸ ὁ Γαστὸν πῆγε τὴν κ. Λαροῦ στὸ δοματίον της καὶ τὴν ἐμπιστεύθηκε τὴν καμμιὰ της, ἡ ὁποία μὲν εἶχε ἐντύπωση, ἔσπευσε νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἀστυνομίαν. Σὲ λίγο ξαναγύρισε στὴν ἑπαύλιν, συνοδευόμενος ἀπὸ δύο ἀστυνομικοὺς.

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, τοῦς ἔλεγε ὁ Γαστὸν. Ὁ φίλος μου ἀποκινήθηκε. Ἡ πόρτα ἦταν κλειδαμένη ἀπὸ μέσα καὶ τὴν ἐβίασα γὰρ νὰ μὴ μέσα, δὲν βρήκα κανένα, ἀπὸλυτος κανένας μέσα στὸ ἀτελιὸ.

— Μποροῦμε νὰ ἐπισκεφθοῦμε τὸ ἀτελιὸ; ρώτησε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς.

— Ἐνδεχόμενος, εἶπε ὁ Γαστὸν καὶ τοὺς ὠδήγησε στὸ ἐργαστήριον τοῦ γλύπτου.

Στὴ μέση τοῦ δοματίου κοίτοσαν ἀκόμα τὸ πτώμα τοῦ Ἰακώβου, μέσα σὲ λίμνη αἵματος.

Ἐξωθεν ὁ Γαστὸν, κυττάζοντας γύρω του, ἔβγαλε μὴ κραυγὴ ἐκπλήξεως τρέμου. Τὸ ἀγαλμα τοῦ Ἡρακλέους εἶχε ἐξαφανιστεῖ ἀπὸ τὴ θέα του. Καὶ μόνον τὸ λευκὸ θραύσμα, μὲ τὸ ὁποῖο ἦ-

ταν σκαλισμένον, βρισκόταν πεσμένον κάτω.

Τι εἶχε γίνῃ τὸ ἀγαλμα; Πῶς ἦταν δυνατόν νὰ ἐξαφανιστεῖ ἔτσι; Πούος τὸ πῆρε καὶ γιατί; Καὶ ποῦ τὸ πῆγε; Ἦταν ὅλο τὸσο βαρὺ! Μόνον ἕνας ἀθλητὴς θὰ μποροῦσε νὰ τὸ μετακινήσῃ. Οἱ ἀστυνομικοὶ, στοὺς ὁποίους ὁ Γαστὸν ἔξωθεν τὴν κατὰστασιν καὶ τὴν ἀπορία του, δὲν ἤξεραν καὶ αὐτοὶ τί ἐξήγηται νὰ δώσουν στὸ παράδοξον αὐτὸ γεγονός.

Τοιχογραφώντας νεκρικὰ μέσα στὸ ἀτελιὸ, ὁ Γαστὸν ἄφησε πάλι μὴ κραυγὴ ἐκπλήξεως. Εἶδε σκαλισμένον τὸ σφιδάκι ἐνὸς μικροῦ γροφίου, μέσα στὸ ὁποῖο ὁ Ἰάκωβος ἔκρυβε διάφορες πολυτίμες πέτρες, ποὺ τῆς μάζεψε ἀπὸ καρό.

Τὸ σφιδάκι αὐτὸ ἦταν τώρα ἀδύο.

Ἡ πέτρας εἶχαν ἐξαφανιστεῖ!...

Ὅταν ἔμαθε ὅλα αὐτὰ τὰ παράδοξα γεγονότα, ἡ κ. Λαροῦ εἶπαθε ἕνα εἶδος τρέλλας.

— Τὸ ἀγαλμα ἦταν στοιχειωμένον! φώναξε. Αὐτὸ σκοτώσε τὸν Ἰάκωβο!... Ναι!... Τὸ νοιώθω!... Τὸν σκοτώσε καὶ ἔφυγε. Καὶ θὰ ξαναῖθῃ νὰ σκοτώσῃ καὶ ἐμένα. Θὰ με σκοτώσῃ!... Βοήθεα!... Ἐρχεται!... Ἐρχεται!... Νὰ το!... Ὡ!... ὦ, Θεέ μου!...

Ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα δὲν μποροῦσε νὰ ἡσυχάζῃ περὶ αὐτῆς ἡμέρας, οὔτε νύχτας. Ἡ κατὰστασις τῆς ἦταν σοβαρὴ. Τόσο σοβαρὴ ὥστε οἱ συγγενεῖς τῆς εἶχαν ἀποφασίσει νὰ τὴν κλείσουν σὲ μὴ φρενολογικὴ κλινικὴ.

Ἡ ἀστυνομία ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος ἐρευνοῦσε μὲ δραστηριότητα, ἀλλὰ δὲν μποροῦσε ν' ἀνακαλύψῃ τίποτε σχετικὰ μὲ τὸ ἔγκλημα.

Εἶχαν ἀνακρίνει ὅλους ὅσους εἶχαν χρησιμεύσει γιὰ μοντέλα στὸ Λαροῦ, μὰ δὲν προέκυψε τίποτε τὸ διαφωτιστικὸν ἀπ' τὰ καταθέσεις τους.

Τὸν μόνον ποὺ δὲν μπόρεσαν ν' ἀνακρίνουν, ἦταν ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος εἶχε χρησιμεύσει στὸ γλύπτη γιὰ μοντέλο τοῦ Ἡρακλέους.

Τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, ὁ Γαστὸν τὸν ἀνέδειξεν—τρεῖς φορὲς, μὰ δὲν τὸν εἶχε πρῶτον καὶ ποῦ. Θιμώσαν μόνον δι' ἡμερῶν καὶ σκαλιστὸς ἄνδρας.

Ἐνα περὶ, ὁ Γαστὸν περπατοῦσε μόνος καὶ μελαγχολικὸς στὸν κήπον τῆς βίλλης. Σιγὰ—σιγὰ βρέθηκε σιμὰ στὴ λίμνη. Ἡ λίμνη αὐτὴ χωρίζετο σὲ δύο τὸν κήπον καὶ ἦταν κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ ἀτελιῆ τοῦ Ἰακώβου, ὅπως εἴπαμε στὴν ἀρχή. Μὰ ἐ-

λινὴ μικρὴ γέφυρα, στημένη στὴ μέση, ἔκανε πᾶς διὰ ἀνταρκτικῶν ὁρῶν τῆς λίμνης.

Ὁ Γαστὸν ἀνέβηκε στὴ γέφυρα, στάθηκε καὶ ἐκπλήξετο τὰ βάφανα νερὰ τῆς λίμνης. Ἦθελε νὰ δῇ πῶς πηγαίνουν τ' ἀγαπημένα του νεροπόλιν.

Ἐξωθεν ἀνέκυψε πίσω ἔντρομος.

Στὸ βάθος τῆς λίμνης διέκρινε ἕνα ἀνθρώπινο σῶμα.

— Θεέ μου, φώναξε ὁ Γαστὸν, κάποιος ἦρθε καὶ πῆρε μέσα στὴ λίμνη!...

Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καρό, ἔτρεξε πάλι καὶ εἰδοποίησε τὴν ἀστυνομίαν.

Ὅταν ὅμως οἱ ἀστυνομικοὶ θέλησαν ν' ἀνακρίνουν ἀπ' τὰ νερὰ τῆς λίμνης τὸ σῶμα τοῦ πνιγμένου, εἶδαν μὲ κατὰστάσιν, διὸ ἐπρόκειτο περὶ πτώματος, ἀλλὰ περὶ ἀγάλματος.

Ναι, Ἦταν τὸ ἀγαλμα τοῦ Ἡρακλέους.

Πούος τὸ εἶχε ρίξει ὅμως μέσα στὴ λίμνη; Θὰ ἔπρεπε νὰ εἶνε κανεὶς ἀπεράνθρωπος δύναμις γὰρ νὰ σηκώσῃ καὶ νὰ πετάξῃ ἀπὸ τὸ παράθυρον ἕνα τόσο βαρὺ μαρμαρο.

Ὁ Γαστὸν πρόσεξε πάλι τὸ τεντωμένον χέρι τοῦ ἀγάλματος, δὲν εἶχε κανένα μελανὸν σημάδι γύρω στὸν καρπὸ...

Τὸ μυστήριον τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς ἔμεινε ἄλυτον γιὰ πολλὰ καρό. Ἐπὶ ὁλόκληρους μῆνες ὅλο τὸ Παρίσι μύλοιζε γιὰ τὸ μυστήριον δὲς ἀγάλματος, γιὰ τὸ ἀγαλμα ποὺ ξοντάκιζε, ποὺ σκοτώσε, ἔλεγε καὶ ἄλλοι... αὐτοκτονήσε!...

Τέλος, μὰ μέσα, ἕνας ἄνδρας, μὲ ἀθλητικὸν παράστημα, πῆγε νὰ πωλήσῃ σ' ἕνα χρυσοχόμο μερικὰς πολυτίμες πέτρες.

Ὁ χρυσοχόμος, ὁ ὁποῖος εἶχε διαβάσει σὲς ἐφημερίδας διὰ τὴν σχετικὰ μὲ τὴν ἔξωθεν τῶν πολυτιμῶν λίθων τοῦ Λαροῦ εἰδήσεις, πώλησε τὴν ἀστυνομίαν, ἡ ὁποία συνέλαβε ἀμέσως τὸν ἀνταρκτικόν.

Μόλις τὸ ἔμαθε αὐτὸ, ὁ Γαστὸν ἔτρεξε νὰ ἰδῇ τὸν συλληφθέντα. Κι' ἀνεγύρισε ἀμέσως σ' αὐτόν τὸ μοντέλον τοῦ Ἡρακλέους.

Ἐξέτασε μάλιστα τὸν καρπὸ τοῦ χεριοῦ του καὶ εἶδε μὲ κατὰστάσιν ἕνα μελανὸν σημάδι, ὅμοιον μὲ βραχιόλι γύρω σ' αὐτόν.

Ἡ ὑπόθεσις τῆς μυστηριώδους δολοφονίας τοῦ Λαροῦ ἄρχισε ἔτσι νὰ διαφωτίζεται.

Ἀνακρινόμενος ὁ συλληφθεὶς γίγας, ἀνακίνησε νὰ ὁμολογήσῃ τὰ πάντα.

Τῆς ἡμέρας ποὺ πῶσαρε στὸ γλύπτη, τὸν εἶ-

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Η ΔΙΣ Χ.

Ἡ Δις Χ. εἶνε μ' ὅλα ταῦτα ὁ τύπος τοῦ μοντέρνου κοριτοῦ. Τὸ φάρος γὰρ τὴν ζωὴν ποὺ συνοψίζεται σὲ μὴ ἐντονὴ ἀντάθεια πρὸς ὅλους. Κάτωθεν βεβαιωμένων καὶ ἀνοικονόμητων. Νευρικὸς καὶ διατάσσας γνῶσιν. Ζευαρισμὸς ἐνοχλητικὸς. Ὀδηγεῖ αὐτοκτονίαν μὲ μαστορία, θεάται κάθε προὐπὸς τῇ Γλαφιάδῃ μὲ τὸν παρταρὸν τῆς μετὰ τοῦ ὁποῖου παίρνει τὸ μυστήριον τῆς, κάνει τὴν λυγρότητα τῆς, προσημαίνει. Ὁμιλεῖ γαλλικὰ, ὡς νὰ ἦτο ἀπὸ πρῶτον, γὰρ νὰ περνοῖν ἐνὸς γι' αὐτὴν ὅλοι οἱ κανόνες, ἡ συνήθεια καὶ ἡ συμβίβασις τῆς ζωῆς. Σφύριζε τὸ φῶς τῆς μόδας ἐκείνῃ νύχτα, ἀγαπημένη μου, χορεύει στὰ κατωτέρω συγχρόνως μὲ τὴν νύκτα καὶ ἡ κοινωνία τῆς δίδει τὸ δικαίωμα νὰ λέγεται ὁμοῖον καὶ νὰ εἶνε περικεφαλή.

H MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Οἱ γάμοι τῆς Δοῦς Λίτσας Καλλέργη μετὰ τοῦ κ. Στ. Στεφάνου ἐπεσηφύσαν στὸ γαμικὸν ἐκκλησιάζον τοῦ Ἀμαλίου Ὀρφανοτροφείου.

— Μία εἰκόνα ἀπεργαζόταν ὁρατότητας ἡ νύμφη. Τὸ φῶμα ποὺ τὸ διακρινε γραμμὴ ἑξαισία ἀπὸ χρῆμα ἑλληνικόν, συνεπληρώσαντο μ' ἕνα πέπλον ἀριστοτεχνικὸν ἀπὸ ἀλβινῶν δαντέλλας ποὺ ἐξήντησε σὲ πλοῖσας πτυχὰς καὶ ἐπλάσσαντο τὸν τριανταφυλλένιον προσώπου τῆς νύμφης.

— Παράνυχος ἦτο ἡ ἀδελφὴ τῆς νύμφης δις Σοφία Καλλέργη. — Θανάσιμον τὸ θέαμα ὅταν εἰσῆρχετο ἡ νύμφη— ποὺ θύμισε τὴν πανύμφον τοῦ παρρησιῶν— στὸ προαίμιον τῆς ἐκκλησίας, στηριζομένη στὸν βραχιόνιον τοῦ ἐπιστολέως ἀδελφοῦ τῆς.

— Ἡ ἐκκλησία στολισμένη ἀπὸ τὰ κορίτσια τοῦ Ἀμαλίου ὅλη μὲ ἰωνικὴν ροὴ καὶ ἄστρα, ὅλος ὁ δρόμος τῆς αὐλῆς ἦτο στρωμένος μὲ τριαντάφυλλα.

καὶ ἐπαύλην ν' ἀνοίγῃ τὸ σφιδάκι, στὸ ὁποῖο ἦσαν κολλημένες ἡ πολυτίμες πέτρες. Σκέπτεται τότε νὰ κλέψῃ αὐτόν τὸν θησαυρὸν καὶ μὴ νύμφη, τὴν νύμφη τοῦ ἐγγλῆματος, μῆτε στὴ βίλλα, τρεῖς φορές στὸ ἀτελιὸ μ' ἀνταρτίαν καὶ ἀνοίξει τὸ σφιδάκι.

Τὴ στιγμὴ ὅμως πῶδαζε τῆς πολυτίμες πέτρες στὴν τσέπη, μῆτε ἔξωθεν μέσα ὁ γλύπτης. Εἶδε τὸν κλέφτην καὶ κλειδωσε ἀμέσως τὴν πόρτα, γὰρ νὰ μὴν τοῦ ξεφύγῃ.

Τότε ἐκεῖνος, βλέποντας διὸ εἶνε χαμένος, τράβηξε τὸ σφιδάκι του, πυροβόλησε τὸ Λαροῦ καὶ τὸν ἀπέκτεινε.

Δὲν ἐπρόλαβε ὁσὸς νὰ φύγῃ. Ἀκούσε σὲ λίγο τὴν κ. Λαροῦ νὰ φωνάζῃ τὸν ἄντρα τῆς ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα. Προέμενε τότε ὅσπου ν' ἀπομακρυνθῇ καὶ γρήγορα—γρήγορα, μὲ τὴν ἀπεράνθρωπον δύναμιν ποὺ εἶχε, σήκωσε τὸ ἀγαλμα τοῦ Ἡρακλέους, τὸ πέταξε ἀπὸ τὸ παράθυρον στὴ λίμνη καὶ ἄλλοι σκαπόμενοι τὴν θέα καὶ τὴν στάσι τοῦ ἀγάλματος καὶ πονδραρίζοντα τὸ χέρι του ποὺ ἔβριζε ἀπ' τὸ θραύσμα, μὲ γύρο. Παύσαντο ἔτσι τὴν κατάληξιν στιγμὴ γιὰ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ σπίτι.

Καὶ τὸ κατόρθωσε.

Ὅταν ὁ Γαστὸν ἔφυγε γιὰ τὴν ἀστυνομίαν καὶ ἡ κ. Λαροῦ ἀποσύρθηκε στὸ δοματίον της, ὁ δολοφόνος δραπέτευσε, χωρὶς νὰ τὸν πᾶρῃ κανεὶς εἶδον, ἀπὸ ὅλα φρεῖα καλὰ...

Ἡ κ. Λαροῦ, ὅταν ἔμαθε διὰς αὐτῆς τῆς λεπτομέρειας, ἠρῆσε κάπως ἀπ' τὴν τρομερὴν νευρασθένειαν ποὺ τὴν βασάνεζε. Ἡ λίπη καὶ ὁ πόνος τῆς μετάνοιαν.

Κι' ὁ Γαστὸν ποὺ τὴν ἐρωτεύθηκε στὸ μεταξὺ ἀπὸ ἐλπίδα, διὰ σὲ λίγον καρό θὰ τὴν πείσῃ νὰ τὴν γυναῖκα του...

— Τὴν ὥρα τοῦ μυστηρίου ἐφαλλαν μελωδικάτα ἡ μικρὴς μαθήτριες τοῦ σχολείου.

— Γύρω ἀπὸ τὸ ὄρασι καὶ ἐκλεκτὸ ζευγάρι χαρτωμένες καὶ κομψὲς δεσ μὲ φορέματα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κρέπ—ντὲ—σὶν ἐμπρομῆ.

— Μέσα στὸ γυροῦν τῶν δυν ἐξῆρθε σὺν ἕνα ἑξωτερικὸν λουλούδι ἡ δις Πηνελόπη Στεφάνου μὲ σιλουέττα παρρησιῶν λουλουδιοῦ καὶ φῶμα κρέπ—ντὲ—σὶν μὲ ἐμπροσθίον ζωνόχρωμον.

— Ἐπίσης παρενέβησαν κ. καὶ κ. Ἀπεργὴ, κ. καὶ κ. Κριεῖ, κ. καὶ κ. Κανελλοπούλου, κ. καὶ κ. Θ. Νικολοδῆ, κ. καὶ κ. Καρόλου, κ. καὶ κ. Στεφάνου, κ. καὶ κ. Μεσογνή, δις Ἀπεργὴ, κ. καὶ κ. Δραγοῦνη.

— Τὴν παρελθούσαν Τρίτην χορευτικὸν γεῖμα εἰς τῆς βεράντες τοῦ Γκόλφ.

— Ἀπὸ τὸν διπλωματικὸν κόσμον παρίστατο Πρεσβυτὴς Ἰσπανίας κ. Κάρο, ὁ Σύμβουλος Ἰταλικῆς Πρεσβείας, ὁ Σύμβουλος τῆς Γαλλικῆς Πρεσβείας κ. Γιερώ.

— Τὰ τραπέζια κομρὰ διανθημένα.

— Κόσμος ὥρατος καὶ κομψός.

— Τοναίετες βραδινῆς σὲ χρώματ' αὐστέρ.

— Στόχος πλέον θαυμαστικῶν βλέψεων ἡ κ. Ι. Σερπιέρη, θαυμαστὴ ἡ λυγρότης τῆς κορμοστασίας, ἀρμονικὸς χορὸς.

— Συναρπαστικὴ ἐμφάνισις ἡ κ. Κυριαζή.

— Παρίσταντο αἱ δεσ. Σταθάτου, Ἐμπερίκου, Ἀνδριτσάκη.

— Ἐνα Σάξ σπανίως λεπτότητος ἡ δις Λόρα Σταθου.

— Ἐπίσης παρίσταντο Ἀρχηγὸς Ἀγγλικῆς Ἀποστολῆς καὶ ἡ κ. Χάιλαντ, ἡ κ. Καλλιόπη Καραπάνου, μὲ σινολον κομφοτάτων, κ. καὶ κ. Κ. Ἡλιάσκου, ἡ κ. Γ. Μελά—φουσιγονομία ἐκφραστικῆ— ἡ δις Θεολόγη, κ. καὶ κ. Μαλαμίδη, ὁ κ. Ζαΐνης, κ. καὶ κ. Καμπάνη.

— Αἱ κυρία Ζαΐμη καὶ Μαλαμίδη διακοσμητικὰ ἐμφανίσαντες.

— Ἐπίσης κ. καὶ κ. Λικουρέζου, ὁ κ. καὶ ἡ δις Μιχαλοπούλου, κ. καὶ κ. Συναρπῆ, κ. καὶ κ. Χένδερσον, κ. καὶ κ. Μεταξά.

— Ἀπαράμυλλη σὲ χάρι καὶ ἐντυπωσιάζον ἡ κ. Λένα Κ. Ζαΐμη.

— Τὴν περασμένην Τρίτην δεξίωσις εἰς τὸν κήπον τῆς Ἀρχαιολογικῆς Γαλλικῆς Σχολῆς.

— Παρενέβησαν μετὰ τὸν ἄλλον, ὁ Πρεσβυτὴς τῆς Γαλλίας καὶ ἡ κ. Κλεοῦς Σιμόν, ὁ κ. Μασόν, ὁ κ. Γιερώ, ἡ κ. Τσαλάρη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Φραντζή, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Μάραστον.

— Ἐπίσης ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς καὶ ἡ κ. Ντελασσέτα, ὁ Ναυάρχος καὶ ἡ κ. Λορεντίν, ὁ Πρόεδρος τῆς Γαλλίας, ἡ κ. καὶ ἡ δις Τύκ, ἡ κ. Μίτση, ἡ κ. Θεοτόκη, ἡ κ. Δ. Σταθάτου, κ. καὶ κ. Βλαχοπούλου, ἡ κ. Γονατῆ, ὁ κ. ὁ κ. Οικονομῶν, κ. καὶ κ. Κοντὰ, ὁ κ. Ἀργυροπούλου.

— Στὴ 30 τοῦ θὰ τελεσθῶν οἱ γάμοι τῆς Δο

Η ΜΑΣΤΙΓΕΣ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ

ΟΙ ΛΗΣΤΑΙ ΤΗΣ ΟΡΖΕΡ

(Από τα 'Εγκληματα Χρονικά της Γαλλίας)

ΙΑ από τις πιο τρομερές συμμορίες κοκούργων που τρομοκράτησε κυριολεκτικά όλη τη Γαλλία, η σύλληψη πάντα και διαβολική, τη φρίκη και τον θάνατο στο διάβα της, ήταν και η συμμορία των εθνομιστών της 'Ορζέρ, η οποία έδρασε περί τα τέλη του 18ου αιώνα.

Το μαχαίρι κι' η φωτιά ήταν τα μόνα όργανα, με τα οποία έζωνταναν τα άδικα θύματά τους οι κακούργοι αυτοί.

Το όνομα εθνομιστών τους έμεινε γιατί, έπειτα από διάφορα άλλα φρικαστικά βασανιστήρια, έκαμαν στο τέλος τα θύματά τους ζωντανά!... 'Ορζέρ πλέον

είνε το όνομα της περιοχής που βοικονότουσαν τα κυριότερα λημέρια της συμμορίας των λυκανθρώπων αυτών.

Θα σάς διηγηθούμε τώρα μερικά από τα επίσημα γνωστά, άπαισια κατορθώματα των ληστών της 'Ορζέρ.

'Ηταν ή 16η 'Οκτωβρίου του 1705... 'Η καμπάνα της εκκλησίας του χωριού 'Ολβέ χτύπησε λυπητερά κι' άρχα έξη χτύπους... 'Ηταν 6 ή ώρα... Μία καταχνιά πυκνή σκέπαζε το χωριό βαρειά, και σιγαλά νεκρική βασίλευε παντού... Και τα σκυλιά άκόμα είχαν πάψει να γαυγίζουν...

Στην πόρτα της καλυβούλας του καθισμένου ο Ντυμόν, ένας φιλήσυχος μεσοκοπος χωρικός, κινήσε ήδονικά την πύα του, αποχαινομένους απ' την όλοήμερη βαρειά δουλειά του, έξω στο χωράφι του... 'Εξαφνα όμως τινάχτηκε άπτόματα απ' τη συλλογή του, γιατί αντίκρυσε δυό ύποπτα ύποκείμενα, να μπαίνουν με προφύλαξη στη γειτονική ταβέρνα του Μπενουά...

Τους γνώρισε στη στιγμή ο Ντυμόν τους δυό αυτούς ύποπτους και πάστηκε ή άναπνοή του από κάποιο πένθιμο προαισθήματα... 'Ο ένας ήταν πελώριος άνσθηματος, με χοντρό κεφάλι κτήνους και τό γεροδεμένο, ήσυχαιο κορμί του φανερώανε μία δύναμη τρομακτική... Φορούσε στ' αϊτιά του ένα ζευγάρι σκουλαρήκια που παρίσταναν τό καθένα μία μικρούλα λαμμήτομο... 'Ηταν γνωστός με τό παρατσούκλι Μενάρ ο χαπάτης... 'Ο άλλος ήταν ένας νεαρός κορμινταλάς, άμοιστακο παλληκάρι άκόμα. Ξεραγκινός, με μία μούρη κακοήγη και μοχθηρή και με παρουσιαστικό παμπόνηρης άλεποψ... Λεγόταν Ρουέ 'Ανώ...

Τρομοκρατημένος ο δόστιγος Ντυμόν, τρύπωσε μέσα στην καλύβα του, μούκλεισε την πόρτα και παραφύλαγε κρυφά να δει τί θα γίνει... Μόλις τό πυκνό σκοτάδι σκέπασε τό χωριό, άλλα 24 ύποπτα ύποκείμενα, ντυμένα με κουρελιάρικες στρατιωτικές στολές, έφτασαν ένα-ένα και τρύπωσαν με προφύλαξη στην κακοφημισμένη ταβέρνα του Μπενουά.

'Ο Ντυμόν δέν κάθησε να παραμονέμη περισσότερο, 'Αμπαροκλείδωσε στη στιγμή την καλυβδόρτά του, έκανε τόν σταυρό του και έβήλωσε στο άγχινο στρώμα του άνταρξισμένου απ' τόν τρομό... 'Υπνος δέν τον κολλούσε... Σκεπτόταν πως ή νυχτιά αυτή ήταν νυχτιά φρίκης και θανάτου, πως ή συμμορία των κακούργων κάποιον τρομερό εγκλημα θα διέπραττε, και τρελλός απ' την τρομάρα του, περίμενε να έξημερωση...

Τό πρωί της άλλης μέρας, χλωμός σαν πεθαμένος και με τα μάτια κόκκινα απ' την άπντία, διηγήθηκε τα όσα είχε δει με μερικόν συγχωριανόν του... 'Υποψιάστηκαν κι' αυτοί κι' άρχισαν άμέσως έρευνες παντού, μέσα στο χωριό και στα περίχωρα, βέβαιοι πως ή συμμορία κάποιον τρομερό εγκλημα είχε διαπράξει, κι' έφτασαν σιγά-σιγά στον παλιό πύργο του Γκιωρρά, που τόν κατοικούσε τώρα οικογενειακάς ο κόμης ντε Λουάν, ένας γεροπαράξενος οδοντάρης... Πλά στον πύργο βοικονόταν μία έπαυλη άγροτική, που μενε ή οικογένεια του επιστάτου των κτημάτων του κόμης...

Είχε χαράξει παιά, κι' ή καταχνιά ήταν πυκνή κι' έπίμονη κι' ένα

μισόφωτο βασίλευε στη νοτισμένη γή... Καθώς κληρονομία του μοναχού εκείνο πύργο, οι τρομαγμένοι χωρικοί αντίκρυσαν έξαφνα ή θάνατο της πόρτες της έπαύλεως.

Τάχυναν τότε τό βήμα τους και μπήκαν στο χάλ της έπαύλεως. Μία μόλις έφθισαν ένα βλέμμα γύρω τους, μονήχισαν απ' τη φρίκη και καρφώθηκαν κατακίονοι στη θέσι τους... Αυτό που είδαν, τους πάγωσε τό αίμα!... Οι τοίχοι γύρω και τό πάτωμα ήταν μουσκεμένα με φαρδιές κηλίδες από αίμα, πηχτό και μαύρο πεί... Περνώντας απ' τα πόδια, τα πόδια του έπιστάτη, του γιου του και των υγιών της έπαύλεως, βοικονότουσαν έξαλωμένα στο πάτωμα. Πάντα ένα πλατύ αλμάκι από αίμα μαυροκόκκινο, είχε παγώσει πάνω... Τά μοῦτρα τους δέν φαινότουσαν, γιατί ήταν σφιχτά τυλιγμένα με βρώμικα πανιά, μουσκεμένα κι' αυτά στο αίμα... Φρικτά πανιά από κομματοειδή άνθρακίνη σάκα!...

Απ' τα καρδονισμένα ως τό γόνατο πόδια των πτωμάτων, τάλασαν οι χωρικοί ότι τό εγκλημα ήταν δουλειά της άπαισις της μορίας των εθνομιστών... Είχαν μπει μεσάνυχτα στην έπαυλη, δεσαν γερά τα τρομαγμένα θύματά τους, τους έκαμαν ζωντανούς τό γόνατο, χώνοντας τά γυνιά τους σάδια σε μαγκάκια μ' άνακα κάρδονα, για να μαρτυρήσουν πού κρύβαν τά λεπτά τους, κι' έπειτα τους άποτειλώσαν άπάντη με τά μαχαίρια τους!... Τά κορμιά τους ήταν κόκκινα απ' τις μαχαίριες, κι' ήταν λυθραντά τά πανιά, που δόν τό πρόσωπό τους, οι χωρικοί άνταρξισσαν σύγκρομο...

Μάτια βγαλμένα, γλίσσες κομμένες, άκρωτηριασμός φρενός... Μά τό σφαγείο δέν ήταν εκεί μονάχα... Τό ίδιο φρικαστικό έργο μα παρουσιάζε κι' ο πύργος... 'Αλλα πέντε πτώματα βοικονότουσαν έπίσης έξαλωμένα στην τραπέζα... Κι' όλα τους ήταν άπαισις μένα με τόν ίδιο μαρτυρικό θάνατο... 'Όλα τους είχαν πληγισμένα απ' τά φρικτά έγκλήματα των

απ' τά φρικτά έγκλήματα των γαμμένων μαγκάλων, τά πτώ τους ως τό γόνατο...

Μονάχα ο γερο-κόμης γυροραγούσε εκείνη τη στιγμή, Τα παιδιά του και οι δυό ύποπτοι είχαν από ώρα ξεφυγίσει.

Γρόγγο-γρόγγο απ' χωράφι λυσαν τά ματωμένα πανιά που σκέπαζαν τη σπαργμένη με πτυστυχιμένους ντε Λουάν... Εί κι' αυτός τά μάτια του χυμνέτο — δυό τριπές σκοτεινές φρικαστικές — και κομμένα ορίζε τ' αϊτιά του! Μόρσε άπ' σο να μονομιόρησε λίγες κοινές φράσεις:

— Πρασιμένα μεσάνυχτα... Χτές... Καμιά έικοσάρια και σκηνό... Με μούτρα μαρμαρέ με κατνιά... Έμένα... Τί πα διά μου... 'Ολους... Μας έφταν τά πόδια!... Μας έφτανσαν!... Ζήταγα λεπτά... Πήραν όλα!... 'Όλα!... Πήσα τη φωνή του... του... νιάση Μπενουά... Κανέναν δ' λον... Κα...

'Ενας στενό ροζαλιτό... Κι' ούν ύπερτυτή άγώνια... 'Ενας σπασμός κι' ο μαρτυρικός γέρος αρράδωσε την ψυχή του...

Τό μεσημέρι έφτασε ή άστεινομία... Δέν έπιασε κανέναν βέβαια απ' την τρομακτική, την άσύλληπτη συμμορία, με έξεκρίδωσε τό έξη: 'Ότι οι συμμορίται λήστεψαν κυριολεκτικάς την έπαυλη και τόν πύργο... 'Επισλα πολύτιμα και χρυσά σκεύη φορτώθηκαν σε καροία της συμμορίας. Τό σύνολο της εις μετοπήτα περιουσίας του γερο-κόμης που έλάλη, ήταν πάνω από 20,000 χρυσά λουδάκια (6,000,000 σημερινές δραχμές περίπου). 'Εξακριβώθηκε, τέλος, ή συμμορία ήταν όλοι καβαλλάρηδες!...

Πού έπήγε, πού κοιβάθηκε ή πλουσιωτάτη εκείνη λεία, και ή άλλες τόν πολυούρμιον θρασυτάτων ληστών των κακοήγη ληστών της 'Ορζέρ... Σε ποιά μυστηριώδες και άφάντιστο παρτιγιο βοικονόταν τό λημέρι της συμμορίας των άνθρωπομόρφων τεράτων που τά έφρασε ή Κόλασι για τά βάσανα του δόστιγος κορμινταλά; Αυτό θα σάς τό πούμε άργότερα... 'Ας έξεκοιούθησουμε τή φρικαστική συνέχεια των τραγικών αυτών και άμολογικών γεγονότων...

Τό άπόγευμα της ίδιας μέρας, και πριν ή άστεινομία τελειώσει, άνάκρισι της στον πύργο Γκιωρρά, ή κυρά Μουφρέ, μία κατήχη κι' άγαθή νοικοκυρά του χωριού εκείνου, του 'Ολβέ, μαγεμένη βραδυά φαι κλειδαμπαρωμένη στο καλυβδόρτά της... 'Ο γερο-κόμης απ' τά άμιατρη νυχτερινά γεγονότα την είχε κι' αυτή κρημένη...

Ενώ ήταν άπορροφημένη στη δουλειά της, άκουσε έξαφνα

Η ΜΕΓΑΛΟΦΥ'ΙΑ ΚΑΙ Η... ΠΑΡΑΦΡΟΣΥΝΕΣ ΤΗΣ

ΠΩΣ ΕΡΓΑΖΟΝΤΟΥΣΑΝ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

(Συνήθειες, άδυναμίες, έξωφρενισμοί, ψυχώσεις, κτλ. κτλ.)

'Ο Βιλέ ντε λ' 'Ιλ 'Αντάμ συνήθιζε να γράφει στο κρεβάτι του.

'Όταν διαβάζουμε ένα βιβλίο ή παρακολουθούμε στο θέατρο την παράστασι ενός δράματος, μάς κινείται συνήθως ή περιέργεια να μάθουμε τον τρόπο, με τόν όποιο ο συγγραφέας έδημιούργησε τό έργο του κι' έζωντάνεψε τούς ήρωές του. Θα θέλαμε δηλαδή να βοικονάμε μέσα στο γραφείο του συγγραφέως, τη στιγμή που εργάζεται άπορροφημένος απ' την έμπνευσί του, να τον παρακολουθήσουμε, να μάθουμε την ιδιαίτερη μέθοδο της δουλειάς

Και πραγματικά, δέν υπάρχει σχεδόν συγγραφέας, ποιητής, φιλόσοφος, επιστήμων πού να μιν έχη κι' ένα έντελώς δικό του σύστημα έργασίας, δικές του έξωφρενιστές συνήθειες γραφίματος, που απαντούν συχνά ψυχώσεις.

'Ο Ρουσσώ π.χ., ένθερμος θαυμαστής της φύσεως, άισθανόταν την ανάγκη, όταν έγραφε, να έξκουράζη πού και πού τη ματιά του στη μά της προανάδας, ενός δέντρου, ενός όμορφου τοπίου. Σχνά έλεγε ότι τό καλύτερο γραφείο είναι τό... δάσος του Μονμάρσ.

Έξοικα πνιγμένα βογγητά και θροίσματα άνάλαφρα, σαν κάποιος κλέβε τό ξύλινο κατόφλι...

'Ανοξε με προφύλαξη ένα παραθυρόφυλλο και κρυφοντάζε προς τα έξω... Μά μονήχισε μονομιάς απ' την τρομάρα της για τό θέαμα που αντίκρυσε...

Έξαλωμένος κατάχαμα στής πόρτας της τό σκαλοπάτι, ο γεροζητιάνος Μουσσάρ, ήταν βοιτηγμένος σε μία λάσπη από ιδρώτα και αίμα. Τα πόδια του και τό μούτρα του ήταν γεμάτα από πάμπολλες βαθιές πληγές, που άμορροούσαν σιγαλά άκόμη, άνοιγμένες καθώς ήταν από άσφαλτο σιλιέτο...

Τό πρόσωπό του ήταν βαθεία σκαμμένο, απ' την άγώνια κι' απ' τόν έπαιστο πόνο πονούσθε, ενώ τά γέριμα, άγαθά του μάτια, στηλωμένα με άνέγκριστο παράπονο στην κέρμη μορφή της έξολλης κυρά Μουφρέ, βαδίσαν σιγά-σιγά, λαγωμένα απ' τό μαρτυριό του... 'Είπατε άμέσως τις φωνές ή έξετρελλωμένη απ' τό φόβο χωρική και οι λίγο άρκετοι γείτονες μαζεύνθηκαν γρήγορ στον έτοιμόθάνατο... Και τότε καρφώθηκε ο τρύπος τους, όταν έμαθαν απ' τα κομμένα λόγια του άμοιρο έπιτά, ότι ούτε κι' αυτόν δέν σεβάστησαν τά άμιατρη εκείνα κτήρη...

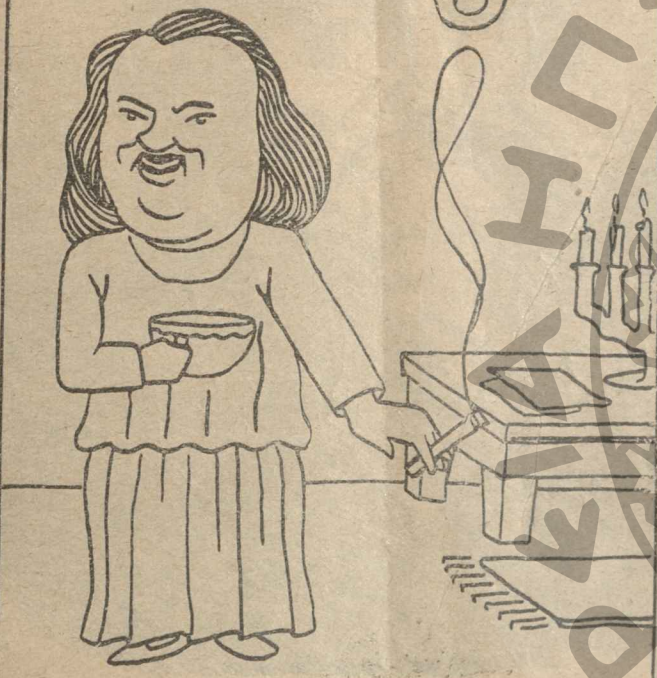
Τόν βοικαν τά έξημερώματα, φεύγοντας πιά απ' τόν πύργο καβάλλα στ' άίματα τους, να περπατή σιγά-σιγά με τά πονισμένα πόδια του και να πηγαίνει προς τό 'Ολβέ... Θα ζητιάνευε κεί πένα και θα τραβούσε κατά τό βραδί για τό δαλανά χωριό...

Μά μόλις τόν αντίκρυσαν τά τέρατα έφτα, έξεκρίσαν μερικόν, τόν άρπάζαν απ' τα κάπσπρα μακριά μαλλιά του, κι' άρχισαν να τόν χτυπούν άσφαλτα με τά σιλιέτα τους, για να μιν μαρτυρήσει τό πάρωμά του. Τέλος, τόν άρπασαν ανάπτηρο και βοιτηγμένο στο αίμα, άφού τόν πήσαν πρώτα απ' τό ζητιάνικο σκαλοπάτι του τη μόνη του περιουσία... 7112 φρικτά δηλαδή, σε χιλιάδες πεντακάρες!...

Μονομιόρηζοντας τά τελευταία αϊτά ήρωα, ο χυλοκομματισμένος γεροντάς έρηγνυσε σιγά-σιγά, ενώ ένας άπορροφημένος άρσός έξεκρίλιε από τό μισοανοιγμένο στόμα του...

'Ηταν τό τελευταίο θύμα του τρομακτικού εγκλήματος που έγινε στο χωριό.

Στο προσέχες φύλλο θα σάς πούμε κι' άλλες λεπτομέρειες φρικαστικές για τη λεία της έξουστής συμμορίας της 'Ορζέρ.

'Ο Μπαλζάκ δέν έγραφε, άν δέν έπιανε ένα μεγάλο φλυτζάνι καφέ.

'Όταν ύποχρεώθηκε κάποτε να έγκατασταθή στο Παρίσι, νοίκιασε τρία δωμάτια, σ' ένα τέταρτο πάτωμα, κι' εκεί τόν έβρισκε κανείς να γράφει μπροστά σ' ένα άπλό τραπέζι, έχοντας άπέναντί του κρεμασμένο ένα μεγάλο ζωγραφικό πίνακα του δάσους του Μονμάρσ και δόλογο του σκορπισμένα πλήθος λουλούδια και κλαδιά πεύκων και φιδύρας!...

'Ο ποιητής Λεκόντ Ντελλί, αντίθετως, σαν κανέναν άμελέστατος και άναπόμεινος μαθητάκος, δέν έβλεπε την ώρα να φύγη από τό γραφείο του, πριν καλά-καλά στρωθεί στην καρέκλα. Και οδδέποτε θα μπορούσε να έργαστή σοβαρά και να δημιούργησι κάτι, άν ή έξυπνη αλλά και φιλόδοξη σύζυγός του, που ήξερε τό μεγάλο του έλάττωμα, δέν τόν εκλείδωνε μέσα στο γραφείο του, ύποβάλλοντάς τον έτσι σε έξανακαυστική δημιουργική εργασία.

'Ο Βολταίρος είχε μέσα στο γραφείο του πολλά μικρά τραπέζακια για να γράφει τά έργα του. Στο πρώτο τραπέζι καθόταν κι' έγραφε ένα δράμα, στο άλλο ένα μυθιστόρημα, στο τρίτο ένα διήγημα ή μία φιλοσοφική μελέτη και ούτω καθεξής.

'Εργαζόταν δέ εκ περιτροπής από μία ώρα σε κάθε τραπέζακι.

'Αντίθετως ο Μπαλζάκ εργαζόταν πάνω στο ίδιο έργο επί δώδεκα ώρες τό είκοσιτετράωρο, συνεχώς και άδιάκοπως. Δειπνούσε πάντοτε στις έξι άκριβώς τό άπόγευμα, κομώταν άμέσως μετά τό φαί και κατά τά μεσάνυχτα ξιπνούσε. Άναθε τότε τά έφτά κερά άνός κρησπύγιον κι' άφού έπιανε ένα τεράστιο κύπελλο καφέ, στρωνόταν, όπως ήταν με τά νυχτιά του, στο τραπέζι της δουλειάς, από τό όπιο δέν σκηνόταν παρ ό μόνάχα τό μεσημέρι.

'Όταν τελειώνει κάθε χειρόγραφό του, ο Μπαλζάκ είχε την έξωφρενική συνήθεια να τό πετάει πύου στο πάτωμα χωρίς να τό βάζει καν άφιδμό. Τό μεσημέρι όμως, την ίδια ώρα πάντα, ένας ύπερής έμπαινε στο γραφείο και τόν είδοποιούσε ότι τό γεύμα ήταν έτοιμο. Τότε ο Μπαλζάκ σηκωνόταν, μάζευε τά σκορπισμένα χειρόγραφα του και τά έστελνε κατ' ευθείαν στο τυπογραφείο.

'Η πρώτες διορθώσεις που έκανε ο Μπαλζάκ στα τυπογραφικά δοκίμια τόν έργον του, ήταν σαν ένα δεύτερο γράφημο του έργου. Γιατί παντού έβρισκε, έπροσέθετε, έκαρφίτσωνε δεύτερα χειρόγραφα και όδηγίες, σχεδίαζε σταυρούς, άστερίσκους, ήλιους, άραβικούς άριθμούς κι' άλληνικά ψηφία για να δείχνη τις διάφορες παραπομπές, έτσι που ή διορθώσεις του έδιναν την έντύπωση όρνιθοσκαλισμάτων!...

'Η Γεωργία Σάνδη, κατά την διάρκεια της ήμέρας, όπου κι' άν βοικονόταν, φανόταν σαν άφηρημένη κι' άποχανωμένη, πράγμα πού δέν ήταν τίποτ' άλλο παρ ό άποτέλεσμα της βαθείας της προσοψάσεως στη σύνθεσι των ώραιων ιστοριών που θα έγραφε τό βράδυ.

Μετά τό δείπνο, ή Σάνδη στρωνόταν στο γράφημο ως τις τέσσερες τό πρωί, χρησιμοποιώντας χαρτί πάντοτε της ίδιας ποιότητας, άμορφοποιημένο πάντοτε και πάντα τόν ίδιο σήματός.

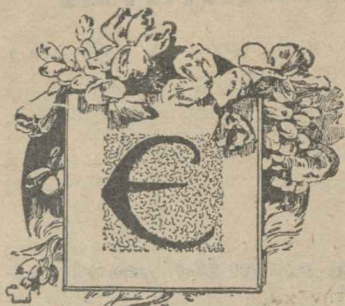
'Ο ποιητής Θεόφιλος Γκιωτί έγραφε τη βεστιακή του έπιφυλλάδα για τόν ήρωή του τύπο, άπάντα στο τραπέζι του διορθωτή, μέσα στο τυπογραφείο, χωρίς να έμπορεύεται απ' τό θόρυβο των έργων και τούς μονότονους κρότους των μηχανημάτων. Φαίνεται μάλιστα πως ο θόρυβος αυτός, ο έννευριστικός και δόλθιος για τούς άλλους, ήταν για τόν Γκιωτί ευεργετικότατος, γιατί έρέαζε τη σκέψη του και τη φαντασία του στο να δουλεύουν έντατικά.

'Ο Άλφρε ντε Μυσσέ, όταν άισθανόταν τη διάθεση να στιχουργήσι, κλειδομαγνέτονε έμπνευσίας και... άεροστεγές τις πόρτες και τά παράθυρα του γραφείου του, άποαίδοτε ώρα κι' άν ήταν. Άναθε έπειτα όλα τά φάτα γύρω που κι' άρχισε τη δουλειά του, ήσυχο κι' άνενοχλητος.

'Ατακτος έπίσης και παράξενος στη δουλειά του ήταν κι' ο Βιλέ ντε λ' 'Ιλ 'Αντάμ, ο όποιος συνήθιζε να γράφει πλαγιασμένος στο κρεβάτι του βλεπτή την ήμέρα, από τά χαράματα ως άργά τό βράδυ, πού άποφάσιζε τέλος να σηκωθεί και να βγή έξω για να περάσει τη νύχτα του σε κάποια ταβέρνα της Μονμάρτρες.

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΓΟΗΤΟΣ ΝΤΕ ΡΙΣΕΛΙΕ

ΙΑ'

ΝΩ συνέβαιναν τα γεγονότα που διηγήθηκαν στα προηγούμενα φύλλα, άνοιχτηκε η διαθήκη του Λουδοβίκου 14ου, ο οποίος όριζε ως αντιβασιλέα μέχρι της ενηλικιώσεως του μικρού Λουδοβίκου 15ου, τον Φίλιππο της Ορλεάνης. Αυτό όμως έγινε αφορμή μιας ατελείωτης σειράς ραδιουργιών και μηχανορραφιών μέσα στην Αδελή.

Αρχηγός όλης αυτής της κινήσεως ήταν ο δούξ του Μαιν, νομιμοποιημένος γιός του Λουδοβίκου 14ου και της κυρίας Μοντεσπάν, κι' η περίφημη για το μικροσκοπικό ανάστημά της και την άπεραντη φιλοδοξία της σύζυγός του πριγκίπισσα Λουίζα του Κοντέ...

Τό ζεύγος αυτό, θέλοντας ν' αφαιρέσει με κάθε τρόπο την αντιβασιλεία από τον Φίλιππο της Ορλεάνης και να την αναθέσει στον βασιλέα της Ισπανίας, οργάνωσε μια συνωμοσία, στην οποία ανακατεύθηκε κι' ο Ρισελιέ, όχι για πολιτικούς, αλλά για... έρωτικούς λόγους. Ήθελε ακλόνητα να έμμεταλλευθή την ευκαιρία και ν' απαγάγει στην Ισπανία την αγαπημένη του πριγκίπισσα ντε Σαρολά, γιατί ήταν πελάδι αδύνατο να συνεχίσουν τον έρωτικό δεσμό τους στο Παρίσι.

Ο αδελφός της πριγκίπισσας δούξ ντε Μπουρμπόν της είχε απαγορεύσει αδοτηρότατα να βλέπει τον Ρισελιέ και την είχε μάλιστα απειλήσει με θάνατο. Συγχρόνως είχε συνταχθεί επανειλημμένως τον Ρισελιέ και του είχε κάνει αιματηρές προβολές για να τον άπομακρύνει από την αδελφή του.

Μά δλ' αυτά, όπως συμβαίνει πάντα σε τέτοιες περιστάσεις, αντί να χωρίσουν τους δυο έρωτευμένους, δεν είχαν άλλο άποτέλεσμα, παρά να σφίξουν τους δεσμούς, οι όποιοι τους ένωσαν. Στο τέλος, ο δούξ ντε Μπουρμπόν, μη υποφέροντας να τους χωρίσει, χρησιμοποίησε κάθε τρόπο για να τους κάνει να πάθουν να βλέπονται. Τότε όμως η αδελφή του κυριευθήκε από μια άπεραντη μελαγχολία και, μη υποφέροντας να υποφέρει τη στέρησή του αγαπημένου της, έκλεισε αδιάκοπα, μέρα και νύχτα. Μια μέρα ο αδελφός της, βλέποντάς την να ξεσπάει έξω από το παράθυρό του σε δάκρυα, υπέθεσε πως ήταν ο' ένδιαφέροντα κατάσταση κι' άρχισε να τη βοήθει πολύ άσχημα, έστελνοντας την μπροστά στους υπηρέτες.

Τα λόγια αυτά, καθώς και άλλες βαναυσότητες κι' έστειλμαίσι, στους όποιους υπέβαλλε ο πρίγκιψ την αδελφή του, την άναγκασαν στο τέλος να δεχτεί την πρότασή που της είχε κάνει ο Ρισελιέ, να την άπαγάγει στην Ισπανία, όπου λογάρισε να άποσυρθεί.

Όταν ο Ρισελιέ έλαβε τη συγκατάθεση της πριγκίπισσας, άπευθύνθηκε στον καρδινάλιο Άλμπερόν, ο όποιος άποτέλεσε τον σύνδεσμο μεταξύ των συνωμοτών και του βασιλέως της Ισπανίας. Τού πρότεινε να διαθέσει το σύνταγμα του, το όποιο βρισκόταν τότε στα σύνορα, στη διαθήκη του βασιλέως της Ισπανίας και τον έβεβαιωσε ότι και ο φίλος του Σαγιάν θα έκανε το ίδιο για το δικό του σύνταγμα.

Ο Άλμπερόν έσπευσε να ευχαριστήσει τον Ρισελιέ για την προσφορά του, μα η έπιστολή του κατεσχέθη από την άστυνομία του αντιβασιλέως. Την άλλη μέρα κιόλας, ένας άξιωματικός, συνοδευόμενος από μερικούς τοξότες, παρουσιάστηκε στο σπίτι του για να τον συλλάβει.

Ο Ρισελιέ βρισκόταν ακόμα στο κρεβάτι του, όταν οι αντιπρόσωποι της έξουσίας μπήκαν μέσα στο δωμάτιό του και τον έβγαλαν. Παρ' όλην την ταραχή του, ο ήρωας μας προσκοιμήθηκε τον γαλήνιο, γιατί είχε κάτω άπ' το προσκέφαλό του μια έπιστολή ένοχοποιητική κι' έσπερε με κάθε τρόπο να την ξεφρανίσει. Πράγματι δέ, σε κάποια στιγμή που ο άξιω-

ματικός κύτταξε άλλοι, άφηρημένος, άρπαξε την έπιστολή και την κατάπιε... Έπειτα, έντελώς ήσυχος πελά, άφησε τους τοξότες να τον οδηγούν στη Βασιλή, όπου τον φυλάκισαν για τρίτη φορά.

Στην αρχή τον έκλεισαν σ' ένα κελλί έντελώς γυμνό, σκεπασμένο με ύφασμα, μα έπειτα από τρεις μέρες τον μετέφεραν σ' ένα άλλο και άντο και πύ φωτεινό. Τού έπέτρεψαν μάλιστα να πάει κοντά του ένα καμαριέρι, μερικά βιβλία, ένα τάβλι και μια μπασούλα κι' ένα καμαριέρι, μερικά βιβλία, ένα τάβλι και μια μπασούλα.

Μόλις έγινε γνωστή η φυλάκισή του, η πριγκίπισσα ντε Σαρολά ή πριγκίπισσα του Βαλουά κι' όλες ή άλλες κυρίες της άνωτατης άριστοκρατίας που τον άγαπούσαν, βυθίστηκαν στην πύ βαθείς έλπίσιν κι' άναστατώνθηκαν... Όταν μάλιστα ο αντιβασιλέας άκούσε δημοσία ότι τα γτοκουμένα που είχε στα χέρια του έναντι του Ρισελιέ του έφταναν για να τον άποκεφαλίσουν τέσσερες φορές, άκουσε τέσσερα κεφάλια, ή θλίψη τους μετεβλήθη σε τρώφι. Ο άπτονος να χάσουν τον αγαπημένο τους, τις ένωσε όλες και συνέταξε άποτο να γίνουν φίλες και σύμμαχες ή πριγκίπισσα ντε Σαρολά κι' ή πριγκίπισσα του Βαλουά, ή όποιες προηγούμενες ήσαν δανιάσες ή θούες.

Η πριγκίπισσα ντε Σαρολά μάλιστα πέταξε όλα τα προσχεδιασμένα και σε μια σκηνή που δημιούργησε στον αντιβασιλέα μπροστά σ' ένα κελί, κατά τη διάρκεια της όποιας έκλεισε, ύφλασε κι' άπαιτη, ζήτησε χάρη για τον Ρισελιέ. Μα ο αντιβασιλέας έμεινε άπαθη, σ' έζησε χάρη για τον Ρισελιέ. «Αυτός ο δούξ ντε Ρισελιέ... γράφει σχετικά ή γηραιά πριγκίπισσα της Βουργουνδίας σ' ένα έπιστολή, γιατί όλες ή γυναίκες είν' έρωτευμένες μαζί του, χωρίς να μπορεί να καταλάβει το γιατί. Ένας νεαρός φρύνος, στον όποιο δεν βρισκόω τίποτα το εύχρηστο, δεν διακρίνεται καθόλου για το θάρρος του και είνε επί πλέον ήρσής, άπιστος και άδίκαιος. Ποτέ δεν λείπει καλό για τις γυναίκες που τον άγαπούν και όμως μια βασιλική πριγκίπισσα είνε την έρωτευμένη μαζί του, άποτε μόλις εκείνος χήρεψε, θέλησε με κάθε τρόπο να τον παντρευτεί».

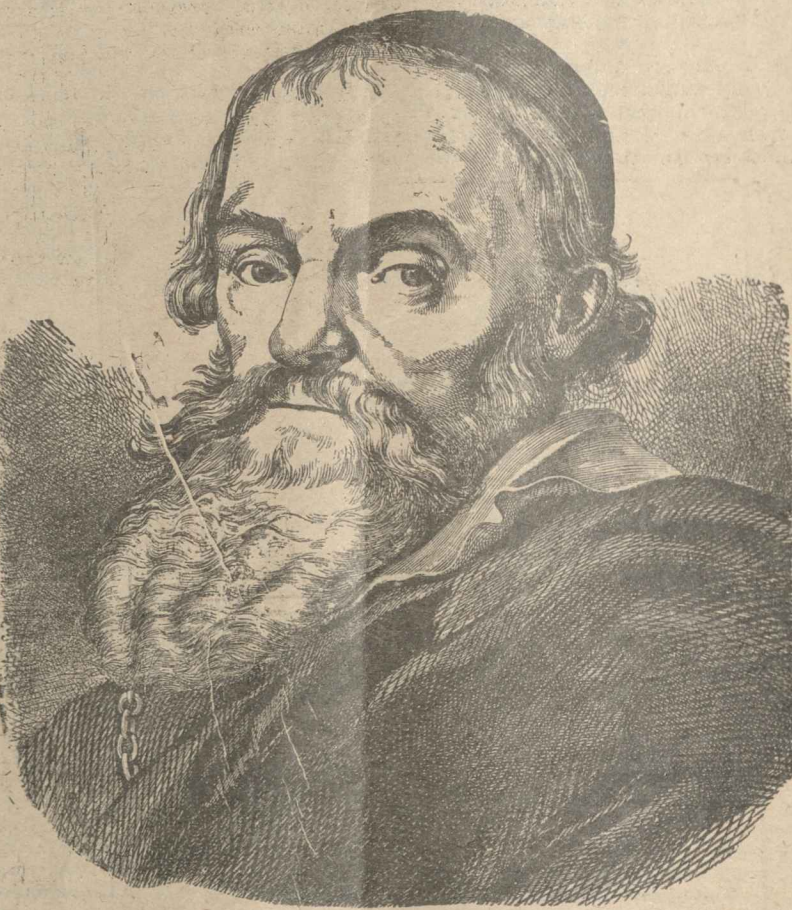
Αυτός ο θρασυς και τολημής δούξ περιπαίζει τα πάντα... Γι' αυτό θα έπρεπε να τον θανατώσουν, μασιγώνοντάς τον. Δεν άπαι καθόλου σκληρή έν φύσεως, μα θα τον έβλεπα νεκρό χωρίς να έχω σ' ότε ένα δάκρυ.

Ο αντιβασιλέας δείχνεται πολύ έπεικής γι' αυτόν κι' ή έλξη του Ρισελιέ πριγκίπισσα ντε Σαρολά δεν παύει ούτε στιγμή να ένεργεί της κοντά του για να τον πείσει να του δώσει χάρη. Πέριξη!... Μια βασιλική πριγκίπισσα να διακηρύσσει ότι σ' έλω τον κόσμο τον έρωτικό της δεσμό μ' έναν άντρα, ο όποιος, εκτός άπ' αυτήν, έχει άλλες άκοισ φίλες τουλάχιστον!...

Εκτός όμως άπ' τη Σαρολά κι' ή Ιδία ή κόρη του αντιβασιλέως, πριγκίπισσα του Βαλουά, έκανε ό,τι μπορούσε για να έπ' τούχη τη χάρη του. Μια νύχτα, άφού έξωγόρεσε τους δεσμοφύλακες της Βασιλής, δίνοντάς τους 200.000 λίβρες, μπήκε κρυφά σ' ένα φυλάκι κι' υπάγορευσε στον Ρισελιέ τις άπαντήσεις που θα έδινε στους δικαστές που θα ήρθαν να τον άνακρίνουν. Τη άλλη μέρα πάλι, άρχισε να γράφει στον Παρίσι και να προσπαθί να πάει με το μέρος του φυλακισμένου άφ' όρους σημαίνουσες προσκοιμήτες. Έτσι, εκτός των άλλων, έπεισε τον άρχιεπίσκοπο των Παρισίων, να πάει στον αντιβασιλέα και να συνηγορήσει υπέρ του Ρισελιέ.

Τέλος, έπειτ' άπ' όλ' αυτά τα διαδήματα, ή πολυπόθητη χάρη δόθηκε. Η Ιδία ή πριγκίπισσα του Βαλουά την έπαιξε στον φιλακισμένο, άδιαφορώντας για τα λόγια του κόσμου, άν και ήσ' πώς όλη ή Εύρώπη σχολιάζε τον δεσμό της με τον Ρισελιέ και πώς γι' αυτό κανένας πρίγκιψ δεν ήθελε για σύζυγό του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνήθεια.

Ο περίφημος Όλλανδός ζωγράφος Έρρίκος Κόλτσιους. (Πορτραίτο του Σεβινάρ).

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Η ΝΕΡΑΤΙΔΕΣ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Γ'.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Λίγες μέρες ύστερα έποπετήθηκε στο χωριό και νέος άστυνόμος, ο κ. Νικολέων Σηροτάγαρος, εκ Βάλτου έλκων την καταγωγή.

Ο κ. Νικολέων Σηροτάγαρος, άκούσας τον Μπροκολίνο να έμπαίζει καυστικό τον καπετάν Τρομπέττα, έθήλωσε τόσο πολύ, όσο δεν είχε θηώσει όλο μαζί, τα τελευταία δέκα χρόνια. Εγχε άρχισμένος από το μοναδικό καφεενάκι του χωριού και πήγε φουτώντας άς το αντίκρου μπακάλικο, όπου ζήτησε εύδου κι' μίζε.

— Τον παλάνθρωπο! μουρούριζε.

— Τι συμβαίνει, καπετάνιε; ρώτησε ο μπακάλης.

— Για κείνον τον παλάνθρωπο, λέω, που βρίζει τον έλληνικό στρατό.

— Ποιον έλληνικό στρατό;

— Τον καπετάν Τρομπέττα.

— Ά, τον Μπροκολίνο λές! Μα αυτός δεν άζει να θυμώσει!... Φού να του κάνεις, έπεσε!

— Άς είνε, θα του δείξω εγώ... Πού είσαι; Ψι, παιδί, ακόμα ένα ούζο...

Ο πολέμιος έκείνος με εύδου έφοδιασμός δεν μπορούσε παρά ν' άνησυχήσει τους χωριάτες.

— Δεν είνε δά και λόγος για να ταραχτείς, κύρ άνθρωπάκι!

Ο θυμωμένος όμως καπετάνιος δεν άπάντησε στο παιδί του μπακάλη και του φώναξε άγριεμένα:

— Βρε σύ!... Ένα διπλό! (ούζο, έννοείται).

Μόλις άκουσαν τη νέα αυτή... πολεμική παραγγελία, οι χωρικοί άποφασαν καλό να το στρίψουν, για ν' άποφύγουν φασαρίες. Μερικοί άλλα όμως ένδοσαν όρθιοτερο να είδοποιήσουν τον Μπροκολίνο:

— Να φυλάγεται, κύρ έφρα, του είπαν, γιατί θα σε σκοτώσει.

— Ποιός;

— Ο Σηροτάγαρος, ο καπετάνιος.

— Και γιατί;

— Γιατί βρίζει, λέει τα σπαθιά των βασιλέων.

Και του άνέφεραν το τραγουδάκι που έλεγε για τον καπετάν Τρομπέττα:

Ο λιγερών και κοπερών σπαθί μου, και σ' του φέρι βροντερόν, πουλί μου, πέπες και χήνες σφάζετε, κόπες-κοκκόρι! άρπάζατε!...

Ο Μπροκολίνος έκανε πως έξεπλήγη τάχα για την παρεξήγησι.

— Μα και τί θέλουν να τους πώ, μωρές; ρώτησε. Να κόβουν... τραμπούλογατες;

Τότε ο καπετάνιος, ο Κώστας ο Καράταπας, που συμπαθούσε κι' έμπισκε τον αγαθό αυτόν Έπτανήσιο και δεν ήθελε να προσβάλουν έναν πλάτη του μέσα στο μαγαζί του, κλησίαν κρυφά και του έδωσε με τρόπο ένα Μανροδονιωτικό πιστόλι.

— Άια σ' περ τίποτα, του ψιθύρισε, δόστου την και θα πάη σ' ό το σ' άμπελι!...

— Τι να κάνω, είπες; ρώτησε ο Μπροκολίνος κυττάζοντας το βαρύ έκασο πθηρικό, να του το δώσω; Και γιατί;...

— Όχι να του το δώσης, αλλά να του άνάψης μια μ' αυτό!...

— Άηλαδή;... Πάει να πη, τί θές να πής;...

— Να του την άνάψης.

— Να τον σκοτώσω;...

— Να τον σκοτώσης, βέβαια, άμ νά; Να σε σκοτώσει έκείνος;...

— Να τον σκοτώσω, είπες;... Κα... φον ής μωρέ είμ' εγώ!...

Η άγνοια αυτή των όπλων, εκείνος του οικονομικού έφραου, ήταν ένας ακόμα λόγος για να πείσει ή ύπόληψή του περισσότερο στο χωριό.

Τώρα άρχισαν να ερωτεύονται μαζί του και οι δημόσιοι υπάλληλοι. Μερικοί μάλιστα από αυτούς σέφτηκαν να του παίξουν κι' ένα παιχνίδι. Οργάνωσαν ένα κινήρι, στο όποιο κάλεσαν και τον έφραο. Τον φόρτωσαν με παλνο-μιατζικαίους και συμφορήσαν, άνεξαρτήτως των έπιτυχιών του καθενός, να μακραινούν το κινήρι.

Κι' όταν κατόπιν το μοιράστηκαν, έδωσαν στον Μπροκολίνο ένα... κοινέλι!...

— Μωρέ αυτιά!... φώναξε ο έφραος κατάπληκτος. Λαγός είν' αυτός, πάει να πη, μωρέ παιδιά;

— Λαγός.

— Μα γιατί είν' έτσι άσπρος;

— Είν' άσπρος γιατί... γέρασε! ***

Γυρίζοντας άπ' το κινήρι, σκέφτηκαν, δια δ' όσα είχαν χτυπήσει, λαγούς, περδικία και... το κοινέλι, να τα φάει σ' ένα ταμπουσί, καλώντας και τους άλλους συναδέλφους των που δεν είχαν λάβει μέρος στο κινήρι, σ' ένα γλέντι που θα έκαναν σ' ού Μπαθρούκα την ταβέρνα.

Ήταν περίφημη ή ταβέρνα αυτή στο χωριό και φοβερός γλεντζές ο Μπαθρούκας. Γλεντζές και μερακλής. Αυτός να φτιάνη τα γκιουβέτσια, αυτός να μαγειρεύη τους λαγούς, αυτός να σερβίρει στους πελάτες του, αυτός να πίνη μ' όλους και με καθέναν χωριστά.

Η ταβέρνα του ήταν μεγάλη, εύρύχωρη, με μια εύχρηστη ύψη δροσιά που βασιλευε εκεί μέσα, με τα βαρέλια φουσκωμένα κι' έπιβλητικά σε δυο γραμμές, με άπάντα και με κά-τω, με τ' όνομά του, το καθένα χωριστά, «Δούναβις», «Βόλας», «Άλφειός»... «Πυρροφλεγέθον», με ζωγραφίες διάφορες στους τοίχους, Γοργόνες κι' έναν Άθανάσιο Διάκο, που τον κρατούσαν οι Τούρκοι άποικινικά, ενώ έκείνος δεν άφινε το σπασιμένο σ' ή λαθή σπαθί του. Ύψιρχαν ακόμα στους τοίχους τραγουδάκια σχετικά με το κρασί και την εύθυμη ζωή που άφινει γραμμένα με μεγάλα μαύρα γράμματα:

Άπ' όσες κι' αν άγάπησα, ή πιο πιστή κοπέλλα,

στο μήνα της... βαρέλλα!

Όχι! αυτά τα στιχάκια ήσαν γραμμένα μέσα σε γκιουβέτσια από κληματάρεις ζωγραφιστές κι' έλληνικές σημαίες:

Για λημονιά, σε πίνω γ' ό, μα σ' άγι για λημονιά, με κόνες να θυμάμαι.

Κρασί, π' άνάθεμα με, με καθαρό ποικάρμιο, καθαρή ποδιά και πλατύ ζωνάρι κόκκινο, ήταν όλος προθύμιος, λεβεντιά, περιποίηση και καθαριότητα. Κι' όπας οι έπιτότες στους θυρεούς των, είχε κι' αυτός γράψει άπάνω από την πόρτα της είσοδου, μέσα σε δυο ζω-γραφιστές μοτιλλίες με κρασί, το σχετικό τετράστιχο:

Φίλε έλα, φάγε, πίνε, κι' όταν έχεις, έλα δίνε, μα όταν έχεις και δεν δίνεις, να μην έρχεσαι να πίνης.

Κι' όταν έβλεπε να περνάει θηλυκά, κανένα γαμπάτο, δουλικά, ή καμιά φτωχολιμένη της γειτονιάς ραφρούλα, τραγουδούσε με σεβντιά:

Όταν σε βλέπ' άγάπη μου, το αμα που παγώνει, κι' ό νους μου διασκορπίζεται σ' όν τ' άρρω σ' αλώνα.

Έκει λοιπόν, μεταξύ κινήριων, και ιδίως έν ύπνερση συναδέλφω, άποφασίστηκε να γίνη το γλέντι.

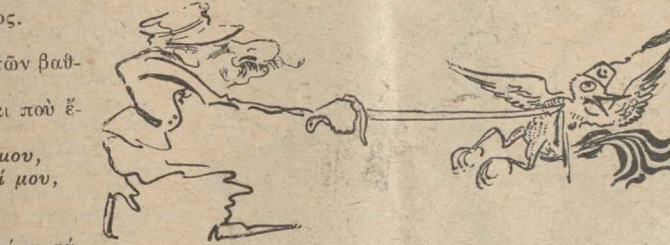
Στο λεβεντιάθρωπο το Μήτσο το Μπαθρούκα.

Κι' έχω κι' ένα κρασί, κύντιο... Παραγγέλια να τώχατε!...

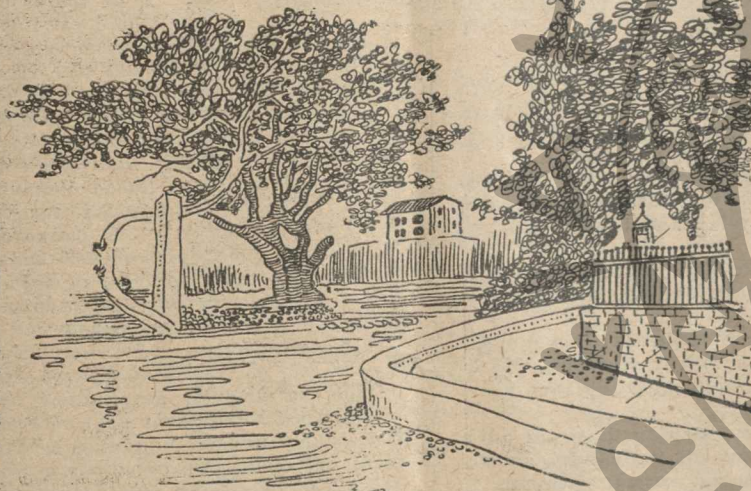
Γαίς είπε ο κύρ Μήτσος.

Έγ' τας κι' ή όσα του ταμπουσιού, Όκα ήσαν έν τάξει.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Κόττες-κοκκόρια άρπάζατε!...

Ο Μπροκολίνος φοβόταν τα ψηλά πλατάνια. Νόμιζε πως θα πέσουν άπάνω του να τον πλακώσουν!...

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

—Ο! τον δέκοντο εκείνος. Δεν είχε καθόλου άργά, έφθασαν ο Ρασπούτιν δεν έβγα-

σε ακόμα.

—Εν' αλήθεια λοιπόν πως θύ σθη αυτός ο υπεράνθρωπος; ρώτησε η κόμισσα Κιρκώφ. Σας θυσιολογώ, ότι θα ήμουν πολύ περίεργη να τον ιδώ... από μακριά μόνον. Σας βεβαιώνω, μη με βλέπετε στο πλάι του στο τραπέζι, γιατί, καθώς φαίνεται, φέρνεται πολύ άσχημα στις κυρίες...

Καί χαμογέλασε με χάρη, κυττάζοντας δίλους τους προσκαλεσμένους γύρω της μέσ' απ' τα κρύα—α—μυιά της, γιατί ήταν τρομερά μύηση, αν και είχε τα όμορφα μάτια του κόσμου.

Η κόμισσα Νερατόφ—μυήσασμε ήδη γι' αυτή εξ άφορης της Πρίσκας, την οποία η μεγάλη αυτή κυρία είχε φερθεί τέλεια πάντοτε—των παιδιών της και προς την οποία είχε φερθεί τέλεια πάντοτε—

ήταν άλλοτε καταπληκτικά όμορφη, μα και ακόμα η όμορφιά της και η χάρη της διατηρούσε όλη σχεδόν την ανδρία της. Ήταν επίσης η πιο εύχαριστη γυναίκα της αριστοκρατίας της Πετροπόλεως κι είχε γίνει η ήγερία πολλών σπουδαιών Ρώσων πολιτικών και διανοούμενων.

Όλοι οι άνδρες που σήκωναν στο σαλόνι της, την είχαν έρωτευσει κατά καιρούς κι είχαν διαμνησθήσασμε μεταξύ τους την ελπίδα της, μα εκείνη, χωρίς να δεχθή ποτέ τον έρωτα κανέναν, τους είχε κάνει όλους φίλους της, εμπνευστάς τους, μαζί με τον θαυμασμό, και το σεβασμό.

Ήταν επίσης υπέροχη μητέρα και το περισσότερο μέρος του καρπού της το περνούσε κοντά στα παιδιά της.

Αντιθέτως ο κόμης Νερατόφ, ο σύζυγός της, ήταν ένας άνδρας με τρομερά πάθη. Είχε στις όχθες του Νέβα ένα «εστία» για τις προσωπικές διασκεδάσεις του, όπου γινότανον σκάνδαλα, γι' τα όποια γελούσε όλη η Πετροπόλις.

Ενώ ο πρόξερης Κιρκώφ μιλούσε με την κόμισσα, μία μεγάλη κίνηση παρατηρήθηκε έξωφρα μεταξύ των προσκαλεσμένων.

Είχε φτάσει ο Ρασπούτιν. Αμέσως η μεγάλη τετράγωνη πόρτα της τραπεζαρίας άνοιξε κι οι προσκαλεσμένοι, σχηματίζοντας συνοδεία, άρχισαν να μπαίνουν σ' αυτή.

Ο Ρασπούτιν προχωρούσε ανάμεσα απ' τους θηλυκούς αποστόλους του, που δεν θα παραχωρούσαν τη θέση τους κοντά τους ούτε στον ίδιο τον Τσάρο. Ήσαν όλες τους ντυμένες με τη μεγάλη ένεινη πολυτέλεια και την υπερβολική μεγαλοπρέπεια, που αντικαθιστούσε στις αριστοκρατίδες της Πετροπόλεως την αληθινή κομψότητα. Τα ύψηλά μετόπιστά τους, που τα στεφάνωναν πολυάριθμα οικογενειακά διαδήματα, φερόμεναν την ύψηλή τους καταγωγή, τα μάτια τους έλαμπαν γεμάτα από θείο φως και τα βλέμματά τους αναζητούσαν τα βλέμματα του θεού τους.

Η πιο έπαινος απ' τις «Καταχθόνιες», άποκαλύψαν τη συνοδεία του. Όλοι οι προσκαλεσμένοι τις ήξεραν, διότι κι αυτές τους ήξεραν δίλους, μα εκείνες δεν έβλεπαν παρά μόνο τον άγιο άνθρωπο, ο οποίος προχωρούσε, βροντώνοντας από πάνω τους τις μύτες του, που τις σκέπαζε ένα ράσο από χιτυπητό μετάξι.

Ο Ρασπούτιν, άποκαλύπτει, κυττάζε τα πάντα με τα μεγάλα του μάτια, που όταν ήθελε, τα έκανε να λάμπουν με μία μυστική φλόγα και περιέφερε αυτή τη φλόγα ολόγυρά του γι' ν' αντιληφθή ακόμα μία φορά την τεραστία του δύναμις κι' έμβολή.

Παραγματού, όλον τα μέτωπα έσκυβαν στο πόδαμά του. Άνδρες και γυναίκες υποκλινόντουσαν, σαν να περνούσαν τα Άγια Μυστήρια.

Κι' αυτός ακόμα ο πρόξερης—στρατηγός Ρασπούτιν έβλεπε πρώτος το όμορφο μαλλιαρό κεφάλι του πάνω απ' το στήθος του, που ήταν γεμάτο παρόρμημα, ενώ συγχρόνως βλαστημούσε μέσ' απ' τα

Ο Ρασπούτιν.

τόσο ένα βλέμμα, άκρικτά άνησυχο, προς το μέρος του Ρασπούτιν, μα η άνησυχία του αυτή δεν όφειλετο στις τολμηρές κινήσεις που είχε άρχισει να λήν ο μοναχός στην Άγάθη. Άνησυχούσε γι' τη σπείρα που θα κρατούσε εκείνη απέναντί του. Έπρεπε με την ίδια μήπως η κόρη του δεν καταλάβει τη μεγάλη τιμή που της γίνεται και διακρίνει με κανένα άστοχο λόγο ή με καμιά άσεμνη χαρά μία τίς χυδαίολογίες του συνομιλητού της, ή όποιες προφητείες είχαν άρχισει να την έξοργίζουν.

Όσο γι' το θείο, το γέρο στρατηγό και πρόξερη Ρασπούτιν αυτός χαμοκρινόταν στην καρδιά του κι' αναρωτιόταν πως έπαι την ύποληψη να παρακολουθή την επικίνδυνη αυτή κομωδιά.

Ο Άλέξανδρος Νίκιτς, ο παιδικός φίλος της Άγάθης, βλέποντάς την πλάι στο Ρασπούτιν, καταλάβαινε καλά, ότι τα πόδια του έβλεπε τα πράγματα όχι σαν Ρωσίδα, αλλά σαν πολυάριθμη ευφορία και ότι γι'όλην θα θυμόνε.

Πραγματικά, η Άγάθη, άφου έβριξε ένα βεταυνικό βλέμμα στους γονείς της, κυττάζε τώρα τον νεαρό Άλέξανδρο με την υπερασπόμενη έκφραση των ανθρώπων που ζητάνε βοήθεια.

Είχε όμως άδικο να ύπολογιζε σ' αυτόν, γιατί έλατε από τη Νίκιτς η ψυχική δύναμις που χρειαζόταν γι' ν' επέμβει.

Έξωφρα, ο Ρασπούτιν έσκυψε πάνω απ' το λαιμό της Άγάθης

—Είπατε, ο Ρασπούτιν έσκυψε πάνω απ' το λαιμό της Άγάθης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

—Η Άμερικανίδες καλλιτέχνιδες, καθώς και ο γυναικός τους της αριστοκρατίας, εσήγαγον τελευταία μία έξοφρενική μόδα: Νά κινολογούν... Ξογραφισμένες!

—Έτσι βλέπει κανείς τη φημισμένη καλλιτέχνη Καίτλιν Καίτλιν νύχνη Ξογραφισμένα γύρω στο λαιμό της, αντί περιδεράσιον, άλλοτε ποιηλόγορμα άνθη κι' άλλοτε ένα φρέδι!

—Άλλες πάλι Ξογραφίζουν στους ώμους των πεταλούδες ή διάφορα πουλιά και στα μιάσινά τους φράσας!

—Τώρα μάλιστα το καλοκαίρι που η αριστοκρατίδες Άμερικανίδες άρέσκονται να γυρίζουν έξω ξεκαίτσοτες, βλέπει κανείς στις κινήσεις των λογιής—λογιής Ξογραφισμένες!

—Οι περισσότεροι νάνοι, οι όποιοι περιφέρονται ανά την ήφελον και επιδεικνύονται στα Ιπποδρόμια και τα λοιπά δημόσια θεάματα, προέρχονται από την επαρχία Μαύροβ της Ούγγαρίας, ή όποια θεωρείται ως χώρα των νάνων.

—Ο Λονδρέζος δάκτωρ σερ Ουίλλιαμ Κλένζ, ύστερα από πολυήμερες παρατηρήσεις του, σχετικώς με την επιδρομή των τροφών επί του χαρακτήρος του ανθρώπου, κατέληξε στα εξής συμπεράσματα:

—Ένας άνθρωπος που έτρεφε επί μήνας αποκλειστικώς με βωδιόν κρέας, έγινε ενεργητικός, θαρραλός, τολμηρός.

—Άλλος που έτρωγε κρέας πρόβειο, κατάντησε μελαγχολικός.

—Τό χοιρινό κρέας προδιαθέτει τον άνθρωπο οργανισμό σ' ενεργητικότητα, τό δέ κρέας του μοσχαριού συνεπεί, ώστε να γίνει ο άνθρωπος κάθε πρωτοβουλία ενεργείας και κάθε θέληση προς δράσιν.

—Τό γάλα και τα αυγά καθιστούν τον άνθρωπο φιλήδονο, μαλακόν και δειλόν στους κινήσιν.

—Τό κρέας του λαγού και το κρέας του άρνιου και των πουλερικών τονώνουν το νευρικό σύστημα. Η κατάρχησιν των όμους καθιστά τον άνθρωπο ευέξαπτο και ορμηκόνδονο.

—Τό κρέας του λαγού και της έλάφρου κάνει τον άνθρωπο ν' αγαπά τα σπόρ.

—Η πατάτες και τα όσπρια εν γένει επιφέρουν όληνηρίαν, ή δέ μονοτάρα διατηρεί ζωηρότητα τη μνήμη μέχρι βαθυτάτου γήρατος.

—Οι άνθρωποι που εργάζονται διαπονητικώς πρέπει να τρώγουν ψάσια, χοιρινικά και άφθονα μήλα.

—Οι Άνθρωποι όσους θέλουν ν' αυτοτοκήσουν, έχουν ένα όμο τους, έντελώς πρωτότυπο τρόπο: Κόβουν τη γλώσσα τους με τα δόντια τους!

—Βάζουν διπλάσι τη γλώσσα τους ανάμεσα στα δόντια τους κι' έπειτα χτυπούν μία δυνατή γροθιά κάτω απ' το σαγόνι τους! Έτσι δ'όθαντος έπέρχεται κατόπιν από άσπαστη αιμορραγία!

—Μία Άγγλο—Άμερικανική Έταιρεία υπέβαλε πρό μισρών προτάσεις στην Έσπανική κυβέρνηση, γι' ν' αναλάβη την κατασκευή ενός τούνελ από τον Ισθμόν του Γιβραλτάρ.

—Σκοπός της κατασκευής του τούνελ αυτού είνε να έννοδη ή Εξόρμη με την Άφρική.

—Τό τούνελ αυτό τον Γιβραλτάρ, τό όποιο θάνα τό μεγαλιότερο του κόσμου, θ' άρχιζε από τό άσπαστο Γουαδάλκβιτ της Ισπανίας και θα καταλήγη στο άσπαστο Σιντ του Μαρσίου.

—Γι' νά συντελεσθή τό τεράστιο αυτό έργο, θα χρειαστούν όκτώ έτη και δαπάνη 3.000.000.000 Ισπανικών πεπετών.

—Έγιναν από μινών στην Φωργιούρη τα πειράματα ενός νέου συστήματος αυτοκινήτων, τό μοτέρ του όποιον κινείται διά της καύσεως πυρίτιδος.

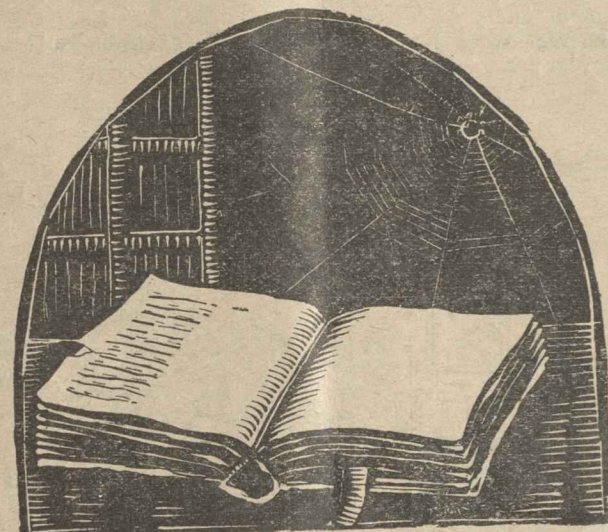
—Η νέα αυτή εφεύρεσις επιτρέπει στο αυτοκίνητο ν' άναπτύξη ταχύτητα 400 χιλιομέτρων την ώρα!

—Στό Ζωολογικό Κήπο του Λονδίνου βρίσκεται μία φάλασμα σάφρα, συληφθείσα σ' ένα από τα γυμνά του Γαλιλαίος και ή όποια θεωρείται ως τό ισχυρότερο ζώο του κόσμου.

—Η σάφρα αυτή άπορεί νά στήν με την ουρά της βάρος 3.000 κίλων μέχρι άποστάσεως πέντε χιλιομέτρων.

—Ένας Άγγλος μεταφραστικός ύποστηρίζει σ' ένα στατιστικό του, ότι ή μεγαλιότερη άσπασία βροχής έχει διάμετρο τεσσάρων χιλιοστών και ή μικροτέρα δεν έφνε κάτω από εκατό του χιλιοστού.

—Επίσης έφηρει ότι ή σπείρα της βροχής ένε μεγαλιότερες την άνοει παρά τον χειμώνα.

κι' άρχισε να της ψιθυρίζει φιλογερά λόγια. "Ως τη στιγμή εκείνη, της είχε δηγηθεί διάφορα ανέκδοτα απ' τη Γραφή, προωρισμένα να την κάνουν να καταλάβη, ότι από καταβολής κόσμου, σόφθηκαν και δόξασσαν μονάχα ή γυναίκες εκείνες που δεν έδίστασαν ν' άνασκάνουν την πνοή του θεού από τα χείλη των προφητών του. Τα σχετικά παραδείγματα ήσαν τόσο καλά διαλεγμένα και τ' άνέπτυσσενά παραδείγματα ήσαν τόσο καλά διαλεγμένα, ώστε ή νέα κόρη, ή όποια σε ο Ρασπούτιν με τέτοιες λεπτομέρειες, ώστε ή νέα κόρη, ή όποια στην άρχή γελούσε, δεν άργησε να γίνει καταπνύσασμε.

Κατόπιν περιέφερε γύρω της με άγνόνια τα ξετρελλωμένα βλέμματα της, μα κανένας δεν άπάντησε στην άρνηση αυτή πρόκλησιν της. Είθε δια τα κεφάλια να γυρίζουν άλλοι και κατάλαβε, άλλότις, ότι όλοι, όλοι ήσαν με τό μέρος του κι' ότι αν άφινε την όργη της να ξεσπάσει, κανείς, ούτε οι ίδιοι οι γονείς της, δεν θα την συγχωρούσαν ποτέ γι' τό σκάνδαλο που θα δημιουργούσε.

Ένοιασε τον έαπό της εγκαταλειμμένον, σαν να βρισκόταν έντελώς μόνη της με τό Ρασπούτιν.

Έξωφρα, ο καλόγερος, σκιδόντας ακόμα περισσότερο από πάνω της, άρχιζοντας σχεδόν με τα χείλη του τη σάρκα της, της έλε:

—Μονάχα με μένα μπορεί να σωθή κανείς! "Ο,τι προέρχεται από μένα είνε φως που έξαγνίζει τα άμαρτήματα του άλλου. Μονάχα όποιος άμαρτήσει μαζί μου, θα ύποσχεθ' νά σωθή.

Η Άγάθη δεν μπόρεσε να κρατηθή πεία. Σηρώθηκε άπότομα κι' έτρεξε έξωφρα σ' ένα διπλανό σαλόνι.

Αμέσως ο Ρασπούτιν σημάδθηκε κι' αυτός, έβριξε μετά πατάγης την καρδιά του κι' έτρεξε πίσω στην όρμη του άλλου. Μονάχα όποιος άμαρτήσει μαζί μου, θα ύποσχεθ' νά σωθή.

Η Άγάθη δεν μπόρεσε να κρατηθή πεία. Σηρώθηκε άπότομα κι' έτρεξε έξωφρα σ' ένα διπλανό σαλόνι.

Αμέσως ο Ρασπούτιν σημάδθηκε κι' αυτός, έβριξε μετά πατάγης την καρδιά του κι' έτρεξε πίσω στην όρμη του άλλου. Μονάχα όποιος άμαρτήσει μαζί μου, θα ύποσχεθ' νά σωθή.

Η Άγάθη δεν μπόρεσε να κρατηθή πεία. Σηρώθηκε άπότομα κι' έτρεξε έξωφρα σ' ένα διπλανό σαλόνι.

Αμέσως ο Ρασπούτιν σημάδθηκε κι' αυτός, έβριξε μετά πατάγης την καρδιά του κι' έτρεξε πίσω στην όρμη του άλλου. Μονάχα όποιος άμαρτήσει μαζί μου, θα ύποσχεθ' νά σωθή.

Η Άγάθη δεν μπόρεσε να κρατηθή πεία. Σηρώθηκε άπότομα κι' έτρεξε έξωφρα σ' ένα διπλανό σαλόνι.

Αμέσως ο Ρασπούτιν σημάδθηκε κι' αυτός, έβριξε μετά πατάγης την καρδιά του κι' έτρεξε πίσω στην όρμη του άλλου. Μονάχα όποιος άμαρτήσει μαζί μου, θα ύποσχεθ' νά σωθή.

Η Άγάθη δεν μπόρεσε να κρατηθή πεία. Σηρώθηκε άπότομα κι' έτρεξε έξωφρα σ' ένα διπλανό σαλόνι.

Αμέσως ο Ρασπούτιν σημάδθηκε κι' αυτός, έβριξε μετά πατάγης την καρδιά του κι' έτρεξε πίσω στην όρμη του άλλου. Μονάχα όποιος άμαρτήσει μαζί μου, θα ύποσχεθ' νά σωθή.

Η Άγάθη δεν μπόρεσε να κρατηθή πεία. Σηρώθηκε άπότομα κι' έτρεξε έξωφρα σ' ένα διπλανό σαλόνι.

Αμέσως ο Ρασπούτιν σημάδθηκε κι' αυτός, έβριξε μετά πατάγης την καρδιά του κι' έτρεξε πίσω στην όρμη του άλλου. Μονάχα όποιος άμαρτήσει μαζί μου, θα ύποσχεθ' νά σωθή.

Η Άγάθη δεν μπόρεσε να κρατηθή πεία. Σηρώθηκε άπότομα κι' έτρεξε έξωφρα σ' ένα διπλανό σαλόνι.

Αμέσως ο Ρασπούτιν σημάδθηκε κι' αυτός, έβριξε μετά πατάγης την καρδιά του κι' έτρεξε πίσω στην όρμη του άλλου. Μονάχα όποιος άμαρτήσει μαζί μου, θα ύποσχεθ' νά σωθή.

Η Άγάθη δεν μπόρεσε να κρατηθή πεία. Σηρώθηκε άπότομα κι' έτρεξε έξωφρα σ' ένα διπλανό σαλόνι.

Αμέσως ο Ρασπούτιν σημάδθηκε κι' αυτός, έβριξε μετά πατάγης την καρδιά του κι' έτρεξε πίσω στην όρμη του άλλου. Μονάχα όποιος άμαρτήσει μαζί μου, θα ύποσχεθ' νά σωθή.

Η Άγάθη δεν μπόρεσε να κρατηθή πεία. Σηρώθηκε άπότομα κι' έτρεξε έξωφρα σ' ένα διπλανό σαλόνι.

Αμέσως ο Ρασπούτιν σημάδθηκε κι' αυτός, έβριξε μετά πατάγης την καρδιά του κι' έτρεξε πίσω στην όρμη του άλλου. Μονάχα όποιος άμαρτήσει μαζί μου, θα ύποσχεθ' νά σωθή.

Η Άγάθη δεν μπόρεσε να κρατηθή πεία. Σηρώθηκε άπότομα κι' έτρεξε έξωφρα σ' ένα διπλανό σαλόνι.

Αμέσως ο Ρασπούτιν σημάδθηκε κι' αυτός, έβριξε μετά πατάγης την καρδιά του κι' έτρεξε πίσω στην όρμη του άλλου. Μονάχα όποιος άμαρτήσει μαζί μου, θα ύποσχεθ' νά σωθή.

Η Άγάθη δεν μπόρεσε να κρατηθή πεία. Σηρώθηκε άπότομα κι' έτρεξε έξωφρα σ' ένα διπλανό σαλόνι.

Αμέσως ο Ρασπούτιν σημάδθηκε κι' αυτός, έβριξε μετά πατάγης την καρδιά του κι' έτρεξε πίσω στην όρμη του άλλου. Μονάχα όποιος άμαρτήσει μαζί μου, θα ύποσχεθ' νά σωθή.

Η δεσποινίς Λιζέττα 'Αργιτέλι
πρὸς τὴν κυρίαν Κλάρα Σε-
βιλιόνε].

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΗΣ GRAZIA DELEDA

Η ΠΑΡΑΝΟΜΗ

«Αγαπητή μου Κλάρα,
Δὲν φαντάζομαι νὰ μὴ θι-
μώσης καὶ νὰ μὴ νομίσῃς γιὰ ἀ-
διάντροπη, πὺν τοιμὴ νὰ σὲ λέω
«Αγαπητή μου Κλάρα»! 'Ο, τι-
δήποτε καὶ ἀν σκέφτομαι γιὰ μέ-
να, ξερε ἀκόμα καὶ τοῦτο: πὺς
εἶμαι πάντα φίλη σου καὶ σοῦ
συγχωρῶ, χωρὶς καμμία κάσα
στὴν καρδιά μου, τίς ὑβριστικὲς
φράσεις πὺν μὴ γράφεις στὴ σημερινή σου ἐπιστολή.

Τὸ ὁμολογῶ πὺς μὴ τὸ δέχομαι ἐπὶ νέες, πὺς πραγματικὰ μά-
τωσε ἡ καρδιά σου, δταν ἀνακάλυψες, ὅστερ' ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ
ἀνδρός σου, δτι 'Εγώ, ἡ καλὴ σου φίλη, ἡ παιδική σου φίλη,
ἡμιονα ἐπὶ δέκα χρόνια ἡ ἀγαπημένη φιλενάδα ἐκείνου πὺν πενήδεῖς,
ἐκείνου πὺν καλὴς ἀκόμα.

Τὸ ὁμολογῶ πὺς μὴ τὸ δέχομαι σοῦ μὴ γράφεις, καὶ' ὅλο
αὐτὸ τὸ διάστημα ὑπῆρξα «ἐνα τέρας ὑποκρισίας»!...

«Ὡς ἀφῆσσε καλὴτερά ὅμως, ἀγαπητή μου Κλάρα, τὴ σκέψη
μας νὰ φτερουγίσω, γιὰ λίγες στιγμὲς, στὰ περασμένα μας χρόνια,
δταν ἀκόμα ἦμασταν νέα κορίτσια, παιδοῦλες ξέννοιασες καὶ χαρού-
μενες. Θυμῶμαι πόσο ἦμασταν τότε καὶ ἡ διὰ μας ὁμορφὴ καὶ πετα-
χτές, σὺν τρελλὲς πεταλιδίτσες, καὶ πόσο τὰ δόξανθα μαλλιά μου
καὶ τὰ δικά σου σγουροῦμαρα σαγηνεύαν τοὺς ἀνδρες πὺς πη-
δαίαν...

Πᾶνε ἀπὸ τότε δεκαπέντε χρόνια! Θὰ θυμῶμαι ὅμως παντοτενὰ
τὴν ἡμέρα ἐκείνη πὺν εἶχαμε πᾶσι προσκεκλημένους τοὺς Ντὲ Λά
Γκροτῶλια, ὅπου καὶ μᾶς παρουσίασαν τὸν 'Ερνέστο Σεβιλιόνε. Θὰ
ἦταν τότε περὶ πρῶτα χρόνια, φηλός, λυγρός, μ' ὀλόγλυκα μάτια
καὶ γοητευτικὴ φωνή. Ἐπῆλθε μὲ μὲν, ἐπῆλθε καὶ μὲν σου.
«Ὅταν ἀργότερα ἔφυγε ἀπὸ τὴ συν-
τροφία μας, μὴ ἐξουολογήθηκες δτι
ἦσουν καταγοητευμένη μὲν σου, δτι
τὸν εἶχες ἀγαπήσει τρελλὰ καὶ
ἐπειδὴ ἦσουν βέβαιη δτι καὶ σὺ τοῦ
εἶχες κάμει μεγάλη ἐντύπωση, θὰ
προσπαθούσες νὰ τὸν κατακτείνης...

«Ὡς δὲν ἐπρόφτανες νὰ μὴ κά-
νῃς αὐτὴ τὴν ἐξουολόγησι, θὰ σοῦ
ὁμολογοῦσα καὶ ἐγώ, δτι ἀπὸ τὴν
πρώτη στιγμὴ πὺν τὸν ἀντίκρισα,
τὸν εἶχα ἐρωτευτεῖ τρελλὰ, παρὰ-
φρα!

«Ἐτσι, ὅστερα ἀπὸ τὴν ἐξουολό-
γησί σου, ὅτε σκέφτομαι καὶ, νὰ
γίνω ἐμπόδιο στὸ δρόμο τῆς ἀγά-
πης σου. Μοῦ εἶχε φανεῖ ὅλοστες,
δτι δὲ καὶ Σεβιλιόνε σ' ἐκτύπησε μὲ
μεγάλῃ συμπάθεια, καὶ ἔπειτα μὲ
βία τὸν ἐαυτὸ μου νὰ λησμονήσῃ,
δτι τὸ ἴδιο εἶχε κάμει καὶ σὲ μένα.

«Ἐτσι τὸ δνειρὸ σου πραγματο-
ποιήθηκε. 'Υστερ' ἀπὸ τρεῖς μῆνες
ἀρραβωνιστήκατε καὶ δταν πέρασε
τὸ καλοκαίρι ἐκάμει τοὺς γάμους
σας, στοὺς ὁποίους ἔγινε παρὰνυ-
φός σου. Καὶ σοῦ ὁράζομαι τώρα
πὺς δταν κατὰ τὴ στέψη σου σ' ἔ-
φλησα, δὲν ἐννοῶσα στὴν καρδιά
μου παρὰ μόνον καὶ εὐλογεῖν τὴν
φιλία γιὰ τὸν ἄντρα σου, μὴ φίλια
πολὺ ζωηρὴ καὶ τίποτ' ἄλλο.

Διὰ χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε. 'Ἐνα πρῶτὸ συνάντησα, ἔτσι τυ-
χαῖα, σ' ἕνα ἀπίεστο δρομίσκο τοῦ πάρκου Πίντα, τὸν καὶ Σεβί-
λιονε μὲν μὴ νὰ γινῇ. Τὴν κρατοῦσε σφιχτὰ ἀπὸ τὴν μέση
τῆς καὶ καθόοντο σ' ἕνα πάγκο, κάτω ἀπ' τὴς βαθύσκιες φυλλο-
σῆς. Μόλις με εἶδε, τὴν ἀποκατέθηκε βιαστικὰ καὶ ἦρθε κοντά μου.
'Ἦμιον τόσο ταραγμένη, πὺν ἀκούγα σὺν ἀνηχημένη τῇ δικαιολο-
γίᾳ πὺν προσπαθοῦσε νὰ μὴ δόσῃ. Φυσικὰ μὲ παρακάλεσε νὰ μὴ
σοῦ ἀποκαλύψω τίποτε.

Γιατὶ ὅμως ἦμιον τόσο ταραγμένη; Μάταια προσπαθῶσα, ἐνὺ
ἐκείνης μοῦ μιλοῦσε, νὰ νοιώσω τί συνέβαινε μέσ' στὴν καρδιά μου,
τὴ στιγμὴ ἐκείνη. 'Ο 'Ερνέστος ὅμως τὸ ἐμάνεψε. Κι' ἀπὸ μὴ
ἐξοῖσε μὴ ματιά, μὴ παραξενὴ ματιά, στὴν ὁποία διέκρινε ἐκπληξί-
συγχρόνως καὶ χαρὰ, μὴ ἀνάλιασε τρυφερὰ καὶ μὲ φίλους μ' ἕνα
παράφορο πᾶθος στὰ χεῖλη.

«Ὑστερ' ἀπὸ τὸ φίλ ἐκείνο πὺν μὲ ξετρελλᾶνε, ὅστερ' ἀπὸ τὸ
φίλ ἐκείνο πὺν μὴ ἀπεκάλυψε τὴν ἐρωτικὴν μου λαχάρα, ἔγινε
περὶ ἕνα φτωχὸ πλάσμα, χωρὶς θέλησι. 'Ἡ ἴδια μου ἡ ἀδυναμία
μ' ἔκαμε ἐπειθεῖ γιὰ τοὺς ἄλλους. Κι' ἀκούσα τότε, χωρὶς ἀγανά-

πεις, αὐτὸ πὺν αἰσθάνομαι γιὰ σένα, δὲν μοιάζει διόλου μὲ τὰ
σθήματα πὺν μοῦ ἐμπνέουν ἡ ἄλλες γυναῖκες. Σὲ ποθῶ, μὴ χάσω
γινῇ τὸν πόθο μου ἡ ἐκπληξίς σου μὲ ἀνέμελτες νὰ τρεῖται
σένα. Ἐπειτα περὶ νὰ ἐπιδικῶ τὴν κατὰστροφὴν σου. Ἐξερε τὸ ὅμως
καλὰ, δτι εἶσαι ἡ μόνη ἴσως γυναῖκα, στὴν ὁποία θὰ μποροῦσα
ἦμιον παντοτενὰ πιστός!

«Ἐννοῶσα πὺς μὴ μιλοῦσε εὐλογεῖν. Καὶ τὴν ἴδια μέρα ἔγινε
δική μου! Ναι, ἔγινε δική μου, ὅχι τόσο γιὰ τὸν ἀγαπῶσα, ἀ-
γιατὶ ἐννοῶσα πὺς μ' αὐτὴ τὴν ὑπερτατὴ θυσία μου θ' ἀμείνων
κάθε κίνδυνο ἀπὸ σένα!

«Ἡ Ντολὸρὲς ἔδωκε περὶ ἀπὸ τὴ σκέψη μου, ἀπὸ τὴν καρδιά μου.
'Ἐτσι, ἀγαπητή μου Κλάρα, μὴ τὴν δική μου θυσία, μὴ τὴν ἀπὸ
θυσία τῆς παιδικῆς σου φίλης, ἐξουόρασε τὴν συζυγική σου ἐπιθυ-
χωρὶς ποτὲ νὰ καταλάβῃς τὸ σπαράγμὸν τῆς φτώχεις μου καρδίας...

Τώρα, δὲ 'Ερνέστος δὲν ζεῖ περὶ!

Σὺ ἔχεις γιὰ παρηγοριά σου διὰ παιδικὰ, διὰ χαριτωμένα
δώρα. Ἐγὼ ἀπέμεινα μόνη καὶ ἔρημη στὸν κόσμο, περιφρονη-

κησι—γιατὶ νὰ μὴ σοῦ τὸ ὁ-
μολογῶ— τὴν ἐξουολόγησι σου.

Μοῦ εἶπε πὺς ἔκαμε καὶ
πὺν παντρεῖται. Ἀγαπῶσε πο-
λὺ τὴς γυναῖκες, ὅστε τοῦ ἦσαν
ἀδύνατο ν' ἀφοσιωθῇ μόνον
μὴ. Παραδέχεται, δτι ἡ δια-
γῆ του αὐτὴ δὲν ἦταν αἰτία
τῆς ἐλαχίστης συγγνώμης. Μὲ
βεβαίονα ὅσο, δτι ἔτρεπε τὴν
σένα πολὺ ζωηρὴ συμπάθεια. Ἀ-
τὸ ὅμως δὲν τὸν ἐμποδίζε
κατηγάρῃ διαρκῶς κακοῦργος
ἐπὶ τῆς ἐλαχίστης συγγνώμης.

Μοῦ ἐδῆλωσε ἔπειτα, δτι ἀπὸ τὴν ἡμέρα πὺν μὲ προσπα-
οῖσε, μὲ εἶχε ἀγαπήσει παρὰφορα. Μοῦ ἐξήγησε, δτι ἕνας ἄνθρω-
ποῖρε ν' ἀγαπᾷ τὴν γυναῖκα του καὶ νὰ λατρεῖ τὴν αὐτονομίαν σου
μὴ ἄλλῃ.

«Ἦταν εὐχλόγος, ἐπαδέξιος, πιστικός. Κι' ὅταν ἐξουόρασα
μολοντὶ τοῦ ἀφῆσσε, δτι ποτὲ δὲν θὰ γινώμιον δική μου, ὅσταν
μὴ ἐνδομῆχη φωνὴ μοῦ ἔλεγε, δτι δὲν θὰ ἐγλύτωνα ἀπ' τὴν μὴ
μου καὶ δτι γραπτὸ μου ἦταν νὰ γίνω φίλη του. Κι' ἔγινε, καὶ μὴ
φερα φρικτὰ.

«Ὡς φτωχὴ μου Κλάρα, σὺ δὲν ἐγνώριζες παρὰ διὰ—τρεῖς μὴ
τρελλές του χωρὶς σημασία καὶ ἔκαμει πολὺ φρόνιμα πὺν δὲν συ-
κινήθηκες γι' αὐτὲς περισσότερο ἀπ' ὅσο ἔπρεπε. Ἐγὼ ὅμως ἐπῆλ-
ξα ὁ πονεμένος μαρτυρὴ πολλῶν περικοπεῶν του, πὺν καθόοντο
καταστρέφουν διόλωση τὴν εὐτυχία σου.

Μιὰ μέρα, δὲ 'Ερνέστος γινώριζε ἕνα ἀπὸ τὰ πλάσματα ἐκείνα, πὺν
δὲν ἔχουν ἄλλη ἀποστολὴ στὸν κόσμο, παρὰ νὰ προκαλοῦν καταστρο-
φές, τὴν περιφρονη Ἰσπανόλα Ντολὸρὲς, ἡ ὁποία ὀλόκληρο τὸ γε-
μῶνα εἶχε ξετρελλᾶνει τοὺς θνητοὺς
τοῦ «Κορινθίου» μὲ τοὺς διόλωσης
χορούς τῆς. Θὰ τὴ θυμῶμαι, βέβαια,
γιατὶ ἔγινε κοντὰ σ' ἄλλα καὶ ἄλλῃ
μὴ ν' αὐτοκτονήσῃ γιὰ τὸ χατῆρ
δὲ μαρκεῖστος Ντελαρδῶς, τὸν ὁποῖο
περιφρόνησε, παρ' ὅλα τὰ κα-
τοιμύρια.

«Ἐ, λοιπόν, δὲ 'Ερνέστος ἔγινε
φίλος τῆς Ντολὸρὲς καὶ σὲ λίγον
ὁ εἶδα μὲ τρώμ, δτι ἡ ἀθλία αὐ-
τῆς, ἡ ὁποία ὅλοστες ἦταν τρε-
λλὰ ἐρωτευμένη μὲν σου, εἶχε κα-
θώσει νὰ τοῦ ἐπὶβάλλεται κατὰ τὴν
πολὺ ἀνησυχία.

Μάταια τὸν ἐπέτληξα, τοῦ ἔκα-
μει πᾶσι παρατηρήσεις, τὸν ἀπέβηκα.
Κι' ἐπὶ τέλος, ἕνα βράδυ τοῦ εἶπα
καθωρὰ καὶ ἔσπερα:

— «Ὡς δὲν διακονεῖς κατὰ σὴν
μ' αὐτὴ τὴν γυναῖκα, πὺν θέλει νὰ
χωρήσῃ ἀπὸ τὴν Κλάρα, γὰ νὰ ἔ-
κρατήσῃ ἐντελὸς δική της, δὲν εἶ-
μὲ ξαναῖδες περὶ.

Συγκινήθηκε τότε πὺν μὲ εἶπε
σο ταραγμένη, τόσο ἀγανακτισμένη
ἀπὸ τὴ διαγωγή μου καὶ μὴ ἀπὸ
ἀφῆσσε τρυφερὰ τὸ χέρι μου μὲ
στα δικά μου:

— Συγχώρησέ με, Λιζέττα! Τὸ
νοιώθω πὺς εἶμαι ἕνας ἐντελὸς
δύνατος χαριτωμένος. Ἄν ἐὼν δὲν
κρατοῦσες τόσο καρὸ μακριὰ σου
δὲν θὰ γινώμιον ποτὲ κοινοῦ αὐτῆς
τῆς γυναῖκας, πὺν κατὰστροφὴν
πολὺ νὰ μὲ σαγηνεύσῃ. Γιατὶ, ἐκ-
πῆς, αὐτὸ πὺν αἰσθάνομαι γιὰ σένα,

δὲν μοιάζει διόλου μὲ τὰ
σθήματα πὺν μοῦ ἐμπνέουν ἡ ἄλλες γυναῖκες. Σὲ ποθῶ, μὴ χάσω
γινῇ τὸν πόθο μου ἡ ἐκπληξίς σου μὲ ἀνέμελτες νὰ τρεῖται
σένα. Ἐπειτα περὶ νὰ ἐπιδικῶ τὴν κατὰστροφὴν σου. Ἐξερε τὸ ὅμως
καλὰ, δτι εἶσαι ἡ μόνη ἴσως γυναῖκα, στὴν ὁποία θὰ μποροῦσα
ἦμιον παντοτενὰ πιστός!

«Ἐννοῶσα πὺς μὴ μιλοῦσε εὐλογεῖν. Καὶ τὴν ἴδια μέρα ἔγινε
δική μου! Ναι, ἔγινε δική μου, ὅχι τόσο γιὰ τὸν ἀγαπῶσα, ἀ-
γιατὶ ἐννοῶσα πὺς μ' αὐτὴ τὴν ὑπερτατὴ θυσία μου θ' ἀμείνων
κάθε κίνδυνο ἀπὸ σένα!

«Ἡ Ντολὸρὲς ἔδωκε περὶ ἀπὸ τὴ σκέψη μου, ἀπὸ τὴν καρδιά μου.
'Ἐτσι, ἀγαπητή μου Κλάρα, μὴ τὴν δική μου θυσία, μὴ τὴν ἀπὸ
θυσία τῆς παιδικῆς σου φίλης, ἐξουόρασε τὴν συζυγική σου ἐπιθυ-
χωρὶς ποτὲ νὰ καταλάβῃς τὸ σπαράγμὸν τῆς φτώχεις μου καρδίας...

Τώρα, δὲ 'Ερνέστος δὲν ζεῖ περὶ!

Σὺ ἔχεις γιὰ παρηγοριά σου διὰ παιδικὰ, διὰ χαριτωμένα
δώρα. Ἐγὼ ἀπέμεινα μόνη καὶ ἔρημη στὸν κόσμο, περιφρονη-

Η ΠΕΡΙΦΡΟΝΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΛΑΪΔΟΣ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ

Κ'
Δολὲς φώναζε μὲ πείσμα:

— Αὐτὸ τὸ γράμμα εἶνε πλαστὸ.
— Πλαστὰ καὶ ψεύτικα εἶνε τὰ λό-
για σου, τοῦ ἀπάντησε ὁ Λεοντίδης. Δὲν
μπορεῖς ν' ἀρνήθῃς, δτι χθὲς τὸ βράδυ
βρισκοῦσαι στὸ σημεῖο τῆς Λαίδος, ὅ-
που τρύπωσες σχεδὸν ἀποσπᾶστος. Τί
ζητοῦσες ἐκεῖ; 'Ἠρδεις, φυσικὰ, ἐκ μέ-
ρους τοῦ 'Ιεροφάντη, φέρνοντας μαζί
σου καὶ τὸ ἀπειλητικὸ αὐτὸ γράμμα του...

— 'Ἦθελα νάμιον Ζεὺς τὴν στιγμὴ αὐτὴ, φώναζε, διακρίπτοντάς
τοὺς ὁ Διογένης πρὸς τὸν Δολέα, καὶ ἀπὸ τὸν ραβδιστὴ αὐτοῦ, νὰ
κρατοῦσα στὰ χεῖρα μου τὸν κεραυνὸ γιὰ νὰ τὸν ρίξω ἐπάνω σου,
κατὰ μου, καὶ ἐπὶ τὸν σὸν κακοῦργο ἀφῆντι σου.

— Ὅπως δὲποτε, εἶπε ὁ Λεοντίδης, οἱ Πρωτάνεις φοιτοῦνται
ἀφῆτα καὶ κατὰλαβαν ποῦ εἶνε ἡ
ἀλήθεια. Δὲν ἔγω λοιπὸν νὰ προ-
σέσω τίποτε ἄλλο.

Τότε ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστη-
ρίου συμβουλευτικῶς καὶ τοὺς ἄλ-
λους Πρωτάνεις καὶ ἀπὸ ἔγινε γύ-
ρω ἡσυχία, εἶπε μὲ δυνατὴ καὶ ἐπι-
ληπτικὴ φωνή:

— Ἡ καταθέσεις τὸν μαρτύρων
καὶ ἡ θεμὲς ἐκδηλώσεις τοῦ λαοῦ,
ἔπειτα τὸ δικαστήριον τὸν Πρωτά-
νισον, δτι ἡ κατηγορουμένη δὲν εἶνε
ἄσπρος. Κρατοῦσιν λοιπὸν ἀθῶα
τὴν Λαίδα καὶ τῆς ἀποδίδουμε τὴν
ἐλευθερία της.

Ὁ ἐνθουσιασμὸς τοῦ πλήθους,
ὅταν ἀκούσε τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν, ἦ-
ταν ἀπεριόριστος. Ζητωκραυγὲς
καὶ ἐπισημὲς ἀντήχησαν.

Ἄλλα καὶ οἱ Πρωτάνεις δὲν ἔ-
κριναν τὴν χαρὰ τους, γιὰ τὴν ἀ-
θῶα τῆς ὁποίας Κορινθίας ἐταί-
ρας. Ὁ πρόεδρος μάλιστα τοῦ δι-
καστηρίου ἔστειλε καὶ ἔφερε ἕναν
ἀσπὸ στέφανο, φώναζε κοντὰ τοῦ
τὸ Λεοντίδην καὶ τοῦ εἶπε:

— Στρατηγὲ Λεοντίδη, πάρε ἐκ
μέρους τὸν Πρωτάνισον αὐτὸν τὸν
στέφανο καὶ στεφάνωσε τὴν Λαίδα
ἐν ὀνόματι τοῦ λαοῦ τῆς Κορίνθου,
εἰς ἐνδειξὴν τιμῆς γιὰ τὴν μεγαλο-
φροῖν της καὶ τῆς ἀγαθοεργίης της.

Τρυφερὴν ἀπὸ τοὺς φίλους
της καὶ ἀκαλοῦμένην ἀπὸ ἀμέτρη-
το πλῆθος κόσμου, ἡ Λαῖς ἐκείνη
σε κατὰν γιὰ τὸ καὶ τῆς 'Αφρο-
δίτης, θέλοντας νὰ προσεγγισθῇ στὴ
θαλ. Τὸ πλῆθος ὅμως δὲν τὴν ἀφῆ-

ἀπὸ τὴ Μοῖρα καὶ ἀπὸ σένα, τὴν
παιδικὴν μου φίλη.

Δὲν μετανόησα πὺν ἀγάπησα τόσο πολὺ τὸν 'Ερνέστο, πὺν ἀ-
παρῆλθα γι' αὐτὸν κατὰ μελλοντικὴν μου χαρὰ καὶ κατὰ οἰκογε-
νετικὴν εὐτυχία. Θυμῶμαι, βέβαια, τὴν ἐκπληξί τῶν συγγενῶν μου,
γιὰ τὴν ἐπιμονὴ ἀρνήσεῖ μου, κατὰ φορὰ πὺν μὴ ἐπρότειναν νὰ παν-
τρεθῶ. Καὶ σὺ ἡ ἴδια ἀποκρίσες μὲ τὴν ἐπιμονή μου αὐτὴ, χωρὶς
ὅμως ποτὲ νὰ ὑποταχθῇς τὴν ἀλήθεια.

Τώρα τὴν ξέρεις μὲ ὅλες τῆς λεπτομέρειες.
Τελειώνοντας τὸ γράμμα μου, σοῦ ὁράζομαι, δτι ποτὲ δὲν θὰ
μετανόησα γιὰ δὲ ἔκαμα πρὸς χάριν σου. Χαρεστήρισέ με ὅπως
θέλεις στὴ συνείδησί σου.

Σὺ εἶσαι ἡ κυρία Σεβιλιόνε, ἡ χήρα πὺν τὴν λυποῦνται καὶ τὴ
ἀπόνοια. Ἐγὼ, ὅστερ' ἀπὸ τὴν ἐξουολόγησι τῆς θλιβερῆς μου αὐτῆς
ἱστορίας, εἶμαι ἡ ἀπῆλτι φίλη, ἕνα τέρας ὑποκρισίας, ἡ ὅστερὸ
ὅλην ἡ πρόσχηξίν σου... Εἶμαι ἐκείνη πὺν θὰ γνῶσῃς θλιμμένη,
χωρὶς νύχθ κανέναν, μὲ τὸν ὁποῖο νὰ μελῇ γιὰ τὸν ἀγα-
πημένον της νεκρόν...

Εἶμαι, ἀπὸ σημεῖρα, γιὰ σένα ἡ παρὰνομη, τὴν ὁποίαν συγχωροῦν
καμιά φορὰ, τὴν ἀποφεύγουν ὅμως πάντα μὲ καταφρόνια. Εἶμαι
ἡ παρὰνομη, πὺν ποτεῖ νὰ περμένῃ ποτε καὶ εἶνε ἀδικο τὸ νεκρο-
ταφεῖο, γὰ νὰ μπορέσῃ νὰ γονατίσῃ πάνω σ' ἕνα τάφο!...

ΛΙΖΕΤΤΑ

σε νὰ προχωρήσῃ περὶ. Τὴν ἐσήκωσε στὰ χεῖρα καὶ τὴν ἐπῆγε θρι-
αμβευτικὰ ὡς τὸ ναύ.

Τὴν ἄλλη μέρα, τέλος, ὁ Δῆμος τῆς Κορίνθου ἔκοιρε ἐιδικὰ χρυ-
σὰ μετὰλλια πρὸς τιμὴν τῆς Λαίδος. Στὴ μὴ ὅλη τὸν μετὰλλιον
ἦταν σκαλισμένη ἡ ὥραια ἐταῖρα, ὁδῶν πάνω σ' ἕνα βάθρο, καὶ
κάτω πλῆθος λαοῦ προσφέροντάς της τὴ λατρεία του.

'Ὅσο, μ' ὅλη τὴν ἀποθέσει αὐτὴ τῆς Λαίδος ἐκ μέρους τοῦ
λαοῦ τῆς Κορίνθου, ἡ δίκη της εἶχε κάνει καὶ τὴν ἴδια καὶ τοὺς φί-
λους της ν' ἀνησυχῶσιν γιὰ τὸ μέλλον της. Τὴν συμβούλευσαν λοι-
πὸν νὰ φύγῃ ἀμέσως ἀπὸ τὴν Κορίνθο.

Τὸ ἴδιο αὐτὸ ἀπόγειμα, ἡ Λαῖς εἶχε καλέσει στὸ σπίτι της τοὺς
πὺν ἀφοσιωμένους φίλους της. Τὸν Λεοντίδην, τὸν 'Αριστῆ, τὸν
Σκόπα, τὸν Μύρωνα, τὸν Σενοφῶντα καὶ ἄλλους. Μίλωνε μαζί τους
καὶ σχολίαζε τὰ γεγονότα τῆς ἡμέρας. Σὲ μὴ στιγμὴ, ὁ Σενοφῶν
τῆς εἶπε:

— Ἀκούσε, Λαῖς. Πλῆθος μὲς ἀπὸ τοῦ Χάρου τὰ νύχια. Ἄν
ὁ λαὸς τῆς Κορίνθου ἦτανε τόσο δει-
σδαίμων, ὅσο ὁ λαὸς τῶν 'Αθηναίων,
ἡ σημερινὴ ἡμέρα θὰ ἦταν ἡ τελευ-
ταία τῆς ζωῆς σου. Εὐτυχῶς, οἱ Κο-
ρίνθιοι δὲν πιστεύουν καὶ τόσο στὰ
θηρακτικὰ παραμύθια, ὅσο οἱ 'Α-
θηναῖοι. Ὅσο, ἀκούσε τῆς συμ-
βουλῆς τῶν φίλων σου, πὺν ἔχουν πε-
ρισσότερη πείρα τῆς ζωῆς ἀπὸ σένα.

Ἡ βαρεὰ κατηγορία πὺν διτύπωσε
ἐναντίον σου ὁ 'Ιεροφάντης τῶν 'Ε-
λευσινέων Μυστηρίων, θὰ κρέμεται
διαρκῶς πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι σου, σὺν
τῇ σπάθῃ τοῦ Δαμοκλέους. Ἄνθρω-
ποι, σὺν τὸ Βασίλειο, δὲν συγχωροῦ-
νε ποτὲ καὶ γὰ τίποτε στὸν κόσμο
δὲν ἀφίουν νὰ τοὺς ξεφύγῃ ἡ λεία
τους. Πρέπει συνεπῶς νὰ λάβῃς τὰ
μέτρα σου, ἀγαπητή μου φίλη.

— Μὴν ξεχνᾷς τὸ πᾶνμα τοῦ φι-
λοσόφου Διαγόρα, εἶπε καὶ ὁ Λεον-
τίδης.

— Μὰ τί μὲ συμβουλευετὲ νὰ κά-
νω; οὔτῃς σαστισμένη ἡ Λαῖς.

— Νὰ φύγῃς ἀμέσως ἀπὸ τὴν Κο-
ρίνθο, τῆς φώναξαν ὅλοι.

— Νὰ φύγῃς ἀπὸ τὴν Κορίνθο;
Νὰ παρατήσω ἕνα ἕνα λαὸ, πὺν μὲ
λατρεῖ καὶ μ' ἀποθεώνει;

— Ναι, ναι, ἐπέμειναν οἱ φίλοι
της. Νὰ τὸν ἐγκαταλείψῃς, προσω-
νὸς ἔσται. Ἔνε ἀνάγκη.

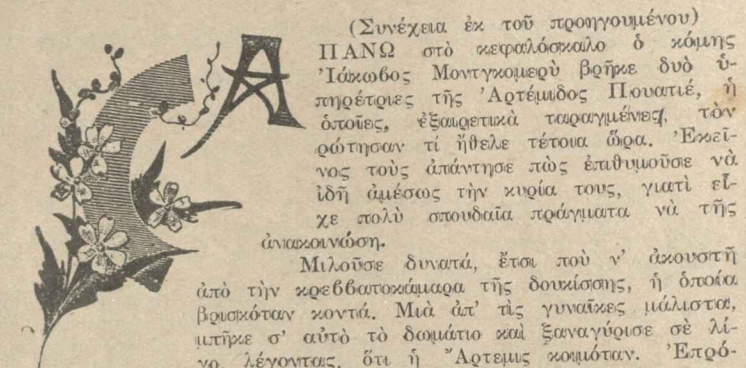
— Ἡ λατρεία τοῦ λαοῦ, ὅπως καὶ
ἡ φιλία τῶν βασιλέων, εἶνε κατὰ
στὸ ὅποιο δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ βα-
σίζεται γιὰ πάντα, παρατήρησε ὁ 'Α-
ριστῆς.

— Αὐτὴ εἶνε ἡ μόνη σοφὴ κου-
βέντα πὺν ἀκούσα ἀπ' τὸ στόμα τοῦ
'Αριστῆ, τόσο χρόνια πὺν τὸν
γνωρίζω, φώναζε ὁ ἀμίμητος Διογέ-
νης. Καὶ πρόσθετε σοφωρὰ: Λαῖς, πρέπει νὰ φύγῃς ἀπ' τὴν Κο-
ρίνθο.

Μπροστὰ στὴν ἐπιμονὴ αὐτῆ τῶν φίλων της καὶ ἐφ' ὅσον ἔβλε

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
 ΠΑΝΩ στο κεφάλιστο ο κόμης 'Ισάκωδς Μοντγκομερ βόηκε δυό υ-
 πηρέτριες της 'Αρτέμιδος Πουατιέ, ή
 όποιες, έξαιρετικά ταρωμένεσ, τόν
 ρώτησαν τί ήθελε τέτοια όρα. 'Επει-
 ρώσους τούς απάντησε πώς επιθυμούσε νά
 ιδή άμέσως την κυρία τους, γιατί εί-
 χε πολύ σπουδαία πράγματα νά της
 άνακοινώση.

Μιλούσε δυνατά, έτσι πού ν' άκουστή
 από την κρεβατοκάμαρα της δούκισσης, ή όποια
 βρισκόταν κοντά. Μιά άπ' τίς γυναίκες μάλιστα,
 υπήρξε σ' αυτό τό δουμάτιο καί ξαναγύρισε σέ λί-
 γο, λέγοντας, ότι ή 'Αρτεμς κοιμόταν. 'Επρό-
 σθεσε όμως, ότι θά σκότων νά μιλήση στον κόμητα καί τόν παρα-
 κάλεσε εκ μέρους της νά την περιμένει στο προσεγγιζήριο.

Ο διάδοχος λοιπόν δεν βρισκόταν εκεί ή μάλλον βρισκόταν καί
 κοιμόταν με άνανδρία, άναξία γιά έναν πρίγκηπα της Γαλλίας!

Ενώ ο κόμης ντε Μοντγκομερ άκούοντοσ την καμωμένα στο
 προσεγγιζήριο, ο Περρό τράπωσε καί κρύφτηκε πίσω από ένα τά-
 πιτα, στο μεγάλο διάδρομο πού, χώριζε την κρεβατοκάμαρα της
 'Αρτέμιδος άπ' τόν προσεγγιζήριο, όπου την περίμενε ο πατέρας σας.

Μπορούσε μάλιστα από κει ν' άκούση, ότι θά έλεγαν.
 "Έπειτα από δυό λεπτά, ή 'Αρτεμς τού Πουατιέ παρουσιάστη-
 κε καί υπήρξε με βία στο προσεγγιζήριο.

—Τί έχετε νά μου πείτε, κύ-
 ριε κόμης; ρώτησε, Γιατί ή νυ-
 χτερινή αυτή έπιδρομή, έπειτ'
 από την παράκληση πού σας έ-
 κανα νά μη σήτε σήμερα;

—Θά σάς απαντήσω με δυό
 ειλικρινή λόγια, κυρία. Μά άπο-
 μακρύνετε πρώτα την ύπηρεριά
 σας. Καί τώρα άκούστε με, Μου
 έσαν πώς άγαπάτε κάποιον άλ-
 λο, πώς αυτός ο άλλος εινε ο
 διάδοχος τού θρόνου κα' ότι βρι-
 σκεται άπ'όρη εδω...

—Καί τό πιστεύετε βέβαια,
 άρ'όυ τρέσατε γιά νά βεβαιωθή-
 τε, έκανε ή 'Αρτεμς άγέροχα.

—'Υπέροχα, 'Αρτεμς, κα'
 ήρθε κοντά σας γιά νά βρω ένα
 γιατρό σ'όν πόνό μου.

—'Ε, λοιπόν, τόν διέκοψε ή
 δούκισσα, τώρα πού με είδατε
 καί βεβαιώθηκαν πώς σάς είπαν
 ψέμματα, άφήστε με ν' αναπαύ-
 θω. Για τ' όνομα τού Θεού, φύ-
 γετε, 'Ισάκωδε!...

—'Οχι, 'Αρτεμς, είτε ο κό-
 μης, τόν άπώο έβαζε σέ πολλές
 ύποψίες ή βία αυτή της 'Αρτέ-
 μιδος νά τόν απομακρύνει. Γιατί,
 άν μου είπαν ψέμματα, λογιζο-
 μένοι πώς ο διάδοχος είν' εδω,
 δεν έπρεσθησαν ίσως βεβαιώνον-
 τάς με, ότι θά σή...

—'Ότε θά μείνετε, κύριε;
 —Μάλιστα, κυρία. Πηγαί-
 νετε ν' αναπαυθήτε, άν εσ'τε άρρωστη, 'Αρτεμς. 'Εγώ θά επαγρυ-
 πνώ, άν θέλετε, σ'όν ύπνο σας...

—Μά, επί τέλους, με ποιά δικαίωμα θά τό κάνετε αυτό, κύριε;
 φώναζε ή 'Αρτεμς. Με ποιά τίτλο; Δεν είμαι άκόμα ελεύθερη;

—'Οχι, κυρία, απάντησε σταθερά ο κόμης. Δεν είσθε καθόλου
 ελεύθερη νά κάνετε περίεργο τίς Αιγές έ'αν εγινε, τού όποιου
 δεχτήκατε νά γίνετε σ'ύγγος...

—Γι' αυτό ακριβώς, δεν σάς δίνω τό δικαίωμα νά παρεμεινετε
 εδω. 'Ετσι κα' οι άλλοι δεν θά μπορούν πιά νά σάς ειρωνευόυνται.

—'Ο, 'Αρτεμς! φώναζε τότε μ' άπελπισία ο κόμης ντε Μοντ-
 γκομερ. Τι μ' ένδιαφέρουν ή ειρωνείες τών αλλοιών; Δεν πρόκει-
 ται γι' αυτό. 'Ο, 'Αρτεμς, δεν εινε ή προσβεβλημένη ταμή μου πού
 φωνάζει, εν' ή άγάπη μου. Τις προσβολές κατά της ταμής μου θά
 μπορούσα νά τίς ξεπλύνω εύκολα με τό σπαθί μου. Μά έχω την
 καρδιά μου σπαρταμένη, 'Αρτεμς, κα' γι' αυτό ήρθε εδω. Δεν πρό-
 κειται καθόλου ούτε γιά την αξιοπρέπεια μου, ούτε γιά τή φήμη
 μου. 'Αρτεμς, σάς άγαπώ... Είμαι τρελλός γιά σάς! Ζηλεύω! Πέ-
 στε μου κα' αποδείξετέ μου πώς μ' άγαπάτε καί θά σκοτώσω άμέ-
 σως όποιον τολμήσει ν' άγγίξει αυτή την άγάπη, έστω κα' άν εινε

ο διάδοχος κα' αυτός ο ίδιος ο βασιλεύς.

—Καί γιατί θά με σκοτώσετε, κύριε;... άκούστηκε πάλι
 τόν κόμητα μιά φωνή επιτακτική.

Ο Περρό άναστήθηκε, γιατί άνάμεσα άπ' τό μουσούφι
 διάδρομο είχε δει νά παρουσιάζεται ο διάδοχος, ο σημερινός βα-
 σιλεύς. Πίσω άπ' τόν διάδρομο άκούοντοσ ο κόμης Μοντγκομερ
 τί σκληρότητα καί τό σαρκασμό ζωγραφισμένα στο πρόσωπό του.

Ο πατέρας σας, βλέποντάς τους, έβγαλε μιά ελαφριά κρη-
 εκυλίσια. 'Αμέσως όμως απάντησε με γαλήνη:

—'Υψηλότητα, μιά λέξη μόνο! Πέστε μου, ότι δεν ήρθατε
 γιατί ή κυρία ντε Πουατιέ σάς άγαπά καί γιατί την άγαπάτε...

—Κύριε ντε Μοντγκομερ, απάντησε ο διάδοχος, σπαρτα-
 τας με δυσκολία την όργή του, μιά λέξη μόνο... Σας διατάσσω.
 Πέστε μου, ότι δεν σάς βρίσκω εδω γιατί ή κ. ντε Πουατιέ
 άγαπά καί γιατί την άγαπάτε...

—'Εγώ μπορώ νά τό πω αυτό, γιατί ή κ. ντε Πουατιέ μού
 ύποσχεται πώς θά γινόνται σ'ύγγος μου! Αυτό τό έβρε έλας ο
 σιος! απάντησε ο κόμης, παραλείποντας νά προσφωνήσει τόν πρι-
 νκηπα με τόν τίτλο τού ύψηλότητου.

—'Υποσχέσετ'ε τού άερος, ύποσχέσετ'ε λογιονόμενες! φώνα-
 ζε! 'Ερρίκος. 'Εγώ όμως έχω τό δικαίωμα της άγάπης μου καί
 τό κρησάσιο.

—'Α! τό άπερίσκεπτος! φώναζε ο κόμης μεθυμένος από
 γαλήνη. Μιλάει γιά τό δικαίωμά του. Τολμάτε λοιπόν καί
 πώς αυτή ή γυναίκα εινε δική σας;

—'Αέω τουλάχιστον, ότι δεν εινε δική σας, απάντησε ο διά-
 χος. Αέω πώς βρισκόμα'ε εδω
 τή συγκατάθεσή της, πρηνή
 νά συμβάλει με σάς... Λοι-
 πόν, περιμένο άνατόμου νά
 έλθω εδω, κύριε...

—'Αρ'όυ είστε τόσο άπλο-
 μονος, άς φράγουμε μαζί...
 εινε άπλοστοτατον.

—Σας προκαλεί! φώναζε
 Μοντγκομερ, προχωρώντας
 τολμάτε, κύριε, νά προκαλέ-
 σουν τόν διάδοχο της Γαλλίας!

—Δεν υπάχει εδω διά-
 χος της Γαλλίας! απάντησε
 κόμης ντε Μοντγκομερ. 'Υ-
 χει μόνο εδω ένας άνθρωπος,
 όποιος λογιζότα πώς τόν
 γατά ή γυναίκα πού άγα-
 πά.

Καί έκανε ένα βήμα
 τόν πρίγκηπα, τραβώντας τόν
 θί του.

Τότε ή 'Αρτεμς, ή
 ως έκείνη τή στιγμή παρα-
 θύοσ την σσηνή σιαμική, φ-
 ναζε:

—Θέλει νά χτυπήσει τόν
 δοχο!... Θέλει νά σκοτώ-
 σουν τόν διάδοχο!...

Καί όμορσε έξάλλει έ-
 λονότι ο Μοντγκομερ προ-
 σέ νά την καθιστάσει, λέ-
 τας, ότι δεν έπρεπε νά φέρει
 γιατί βρισκόταν κάτω ή
 θία τού πρίγκηπος.

Ο Περρό είδε την
 αμφοτέρωθεν νά ξεφυγή άπ' τόν Μοντγκομερ
 σ' ό πόσις τών συγκρατούσε.

—'Οχι, μ' τόν άναστημένο Χριστό! απάντησε ο
 Μοντγκομερ. Δεν θά σάς άφήσω νά χτυπήσετε μ' αυ-
 τό τόν τρελό.

Καί δυναμώνοντας τή φωνή του, άρχισε νά φωνάζει:
 —'Εδω!... 'Εδω!... άκούσθου!...

Συγχρόνως άκούστηκε άπ' έξω κα' ή φωνή της 'Αρτέμιδος, ή
 όποια, σκαμμένη πάνω άπ' τό κεφαλόστολο, φώναζε:

—Βοήθεια!... Βοήθεια!... 'Ανεβήτε, τρεχάτε, άκούσθου!...
 Θ' άφήσετε λοιπόν νά σκοτώσουν τό διάδοχο;

Ο πατέρας σας —έξακούσθησε ή 'Αλούζα— κατέλαβε πιά κα-
 θαρά την προδοσία της 'Αρτέμιδος κα' αυτό τόν έκανε άκόμα πού
 τρελό. Ο Περρό, παγωμένος από τρόμο, τόν άκουσε νά λη:

—Θέλετε λοιπόν νά σάς ρατίσω, 'Ερρίκε Βαλουά, γιά νά σάς
 άναγκάσω νά μονομαχήσετε μαζί μου! 'Ορίστε λοιπόν...

Κι' άμέσως πέταξε τό γάντι του στο πρόσωπο τού διαδόχου, ο
 όποιος κατ'άγλιμος γιά την προσβολή, φώναζε:

—Τό γάντι του άγγιξε τό μέτωπό μου, Μονάμα άπ' τό χέρι μου
 θά πεθάνω!

Οι άπ' αυτά διαδραματιστήσαν μ' άστραναία ταχύτητα.
 Την ίδια στιγμή, οι άνδρες τής άκολουθίας τού διαδόχου μπή-
 καν μέσα. Μιά ματωμένη σπάλη έπακολούθησε τότε μεταξέ
 αυτών καί τού πατέρα σας... Ο κόμης ντε Μοντγκομερ φώναζε:

—'Εστέ τον αυτόν τό λυσσαμένο!
 Καί ο διάδοχος συμπλήρωσε:

—Μην τόν σκοτώ-
 νετε! Για τ' όνομα
 τού Θεού, μην τόν
 σκοτώσετε!...

(Ακούσθου!)

Ο Μοντγκομερ έκανε ένα βήμα πρὸς τὸν πρίγκηπα, τραβών-
 τας τὸ σπαθί του...

μίδα νά διασχίσει τό διάδρομο καί νά τρέξει στην κάμαρά της
 τρελλή, φωνάζοντας τίς ύπηρετριές της καί τούς άκούοντοσ
 διαδόχο.

Μά ή φυγή της δεν ήσυχωσε καθόλου τούς δυό άντιπάλους.
 Άλλο... Ο πατέρας σας μάλιστα εινε:

—'Ότε με τό σπαθί τών άκούοντοσ του θά με έκδοσθ
 κύριος πρίγκηπ;

—'Οχι, κύριε, απάντησε ο 'Ερρίκος. Τό δικό μου τό σπαθί
 νει γιά νά τιμωρήσω έναν αυθάδη!

Έχων φέρει κα' οι δυό τό χέρι τους στη λαβή τού σπαθί
 καί ο Μοντγκομερ έπενέθη καί εινε:

—Συγγνώμη, ύψηλότητα... 'Εμείς πού θά γίνω αόχο
 λους της Γαλλίας, δεν έχω τό δικαίωμα νά μονομαχήσω σ'όν
 τή ζωή του. Δεν είσθε ένας άνθρωπος, ύψηλότητα. Είσθε ένα
 κήλοσ έθνος. Ένας διάδοχος της Γαλλίας δεν πολεμεί πιά
 γιά τή Γαλλία...

—Μά τότε, φώναζε ο πατέρας σας, ένας διάδοχος της Γαλλίας
 ο όποιος έχει τό πάντα στη διάθεσή του, δεν θά μ' άφήσει τή
 ναία, στην όποια έχω άμερώσει όλη μου τή ζωή, τή γυναίκα

ΣΚΕΨΕΙΣ, ΓΝΩΜΕΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ, ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ, ΤΟ ΓΑΜΟ, ΤΑ ΦΙΛΙΑ

—'Η γυναίκα πλάστηκε γιά ν' άγαπείται περισσότερο, παρὰ γιά
 ν' άγαπά.

—'Αν ο Θεός κυπιάζει κάποιον—κάποιον πρὸς τή γή, τό βλέμμα
 του δεν μπορεί ν' άναπαύεται παρὰ έπάνω σέ δυό εραστές.

—'Η καρδιά της γυναίκας εινε συνήθως βοιωτός, έπάνω
 στον όποιο εινε σπινέμο ένα άγαλμα από άργιλο.

—'Ο έρωας μαθαίνει νά λή ψέμματα άπ' τή στιγμή πού θά γεν-
 νηθή.

—'Η έρωτική ατάλαια μοιάζει με τό άλμυρό νερό, πού μεγα-
 λώνει τή δίψα.

—'Η γυναίκες εινε όλες ή ίδιες καί ποτέ δεν μοιάζουν ή μία με
 την άλλη.

—Τά όρώα μάτια εινε καμωμένα γιά νά βλέπουνται, χωρίς νά
 βλέπουν.

—Τό μεγαλύτερο θαύμα τού έρωτος εινε τό ότι
 γιατρεύει τή γυναίκα άπ' την κοιτασιά.

—'Η όμορφιά της γυναίκας εινε ένας ευγενικός
 καρπός, πού άποχτείται τή γλίτσα της ώριμάνσεως μο-
 νάχα κάτω άπ' τή σφύρη της σιδή.

—'Ο γάμος μοιάζει με τό παράσημο, πού όταν
 δεν τά έχει κανείς τό περιφρονεί. Όταν όμως παρα-
 σιμοφορηθεί, δεν ξέρει πώς νά δείξει γι' αυτό την
 εύχαρίστητά του.

—'Ο έρωτας δεν άρκείται σ'α κακότητα. Όταν
 έχει την εύδοκία, ζητάει τόν Παράδεισο, όταν έ-
 χει τόν Παράδεισο, ζητάει τή θεότητα.

—'Ο πού θανάσιμος έχθρος τών άσχημων γυναι-
 κών εινε ο καθένας.

—Τρεις εινε ή φιλικότερες συγγήσεις της ζωής:
 Τό πρώτο έρωτικό φίλημα, τό πρώτο κλάμμα τού πρῶ-
 του τέκνου καί τό πρώτο χρώμα πού κερδίζει κανείς
 με την εργασία του.

—'Ο γάμος εινε ένας δεσμός πού τόν όμορφαίνει
 ή έλπίδα, τόν διατηρεί ή εὐτυχία καί τόν λογιζοσκει
 ή καταισχυμή της τύχης.

—'Ο ψήφιος μιάς ώράας γυναίκας εινε περισ-
 σότερο άκούστος άπ' την πού βροντολά φωνή τού σο-
 φότερου καθηγητού.

—'Η γυναίκα εινε σταθερώτερη στο μίσος παρὰ
 στην άγάπη.

—Τό μεγαλύτερο δέγμα της άδιαφορίας της,
 εινε νά τού δώσει τή φίλια της.

—Μιά ώραία γυναίκα εινε Παράδεισος τών μα-
 τιών, Κόλασος της ψυχής καί... καθαρτήριο της
 σέψης.

—Όταν ή γυναίκες δεν μπορούν νά έκδοσθ, κί-
 νουν, ότι καί τά μικρά παιδιά: κλαίει.

—Ειλικρινής γυναίκα εινε μονάχα εκείνη πού λέει
 ελεύθερα, ότι κατ'όσεται γιά τίς φημιές της.

—'Η γυναίκα πεθαίνει άπό έρωτά: τή μιά φορά
 όταν πάντα νά άρέσει καί την άλλη όταν έσται ο
 φυσιογνωστός της θάνατος.

—Στη γυναίκα δόθηκε τό χάρισμα νά λή τό πάντα όταν σο-
 παίνει, κα' όμως αυτή διαρκώς φιλανει, χωρίς νά λή τίποτε.

—'Η ξηλοτυπία συντάσσει πάντοτε με τόν έρωτα, ποτέ όμως
 δεν εξαφανίζεται μαζί μ' αυτόν.

—Ζωή γιά τή γυναίκα σημαίνει νά πιστεύει καί νά συγχωρεί.
 —Ποτέ δεν εινε επ'όλ' άρχας γιά νά άγαπήσει ή γυναίκα
 καρδιά.

—'Η γυναίκα εινε ένα ρολόι πού ύστερα από τριάντα χρόνια
 άρχίζει νά σπράλνει πίσω.

—Την ταμή της γυναίκας πού πού την φιλάει ο γυναικείος
 γούστός, παρὰ ή άρετή.

—'Εκτός άπ' τό σκατά της άπιστης νύχτας, υπάρχει ένα
 σκατά, άκόμα πού έσπερό: τό σκατά της άνερότητας καρδιάς.

—'Η γυναίκες κλαίν όταν θέλουν, όποις θέλουν κα' όσο θέλουν.
 —'Η φιλοσοφία της καρδιάς εινε ο όστος, ή κοήλη της ο έρω-
 τας καί ή παραφροσύνη της το μίσος.

—'Η λύπη όταν μοιάζεται μικράνει. 'Η χαρά όταν μοιάζεται
 μεγαλώνει.

—Τά δάκρυα στην έρωτική λίπη, εινε, ότι καί ή βροχή στην
 έρημο.

—'Η μονοτονία συνή-
 θους εκείνους πού ή δεν
 άγαπήσαμε πού ή δεν
 έμυσήσαμε πού.

—'Η γυναίκα πλάστηκε γιά ν' άγαπείται περισσότερο, παρὰ γιά
 ν' άγαπά.

—'Αν ο Θεός κυπιάζει κάποιον—κάποιον πρὸς τή γή, τό βλέμμα
 του δεν μπορεί ν' άναπαύεται παρὰ έπάνω σέ δυό εραστές.

—'Η καρδιά της γυναίκας εινε συνήθως βοιωτός, έπάνω
 στον όποιο εινε σπινέμο ένα άγαλμα από άργιλο.

—'Ο έρωας μαθαίνει νά λή ψέμματα άπ' τή στιγμή πού θά γεν-
 νηθή.

—'Η έρωτική ατάλαια μοιάζει με τό άλμυρό νερό, πού μεγα-
 λώνει τή δίψα.

—'Η γυναίκες εινε όλες ή ίδιες καί ποτέ δεν μοιάζουν ή μία με
 την άλλη.

—Τά όρώα μάτια εινε καμωμένα γιά νά βλέπουνται, χωρίς νά
 βλέπουν.

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΜΕΛΕΤΕΣ

ΠΩΣ ΕΙΔΕ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ ΕΝΑΣ ΕΠΑΝΗΣΙΟΣ ΤΑ 1849 - ΛΙΒΕΛΛΟΓΡΑΦΟΙ ΚΑΙ ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ - Ο Α. ΦΑΤΣΕΛ

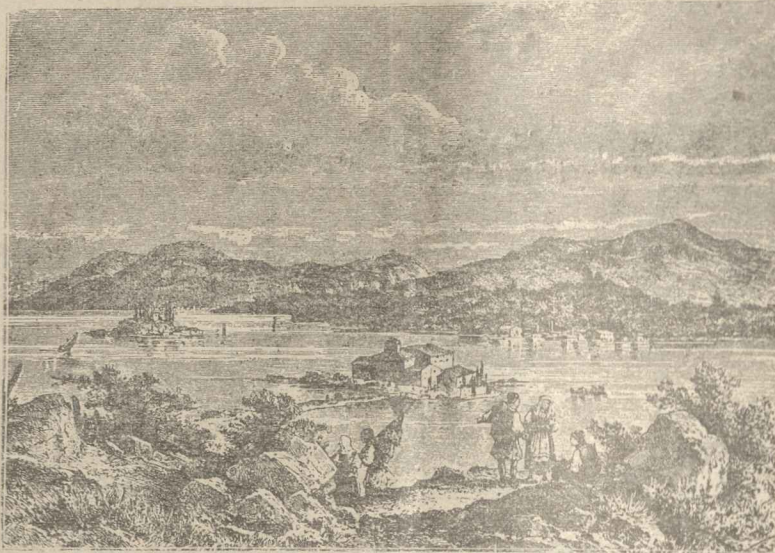
ΤΥΧΩΣ όμως ή νέα αυτή πνευματική αν-
θισσις που παρουσιάσε ή 'Επανάστασις με την
κατοχή των Γάλλων, διεκόπη απότομα από
τους "Αγγλους, που διαδοχικώς γίνονταν κύ-
ριοι της Ζακύνθου, της Κεφαλλονιάς και
στά 1814 της Κέρκυρας. Ο στρατηγός Κάμ-
πελλ που κατέλαβε τα νησιά αυτά, ανήγων-
τας στο συντηρητικό κόμμα της πατρίδος
του, δείχτηκε σκληρός στους νησιώτες και
συγχρόνως αμελκτικός διάκτης του φιλε-
λευθερισμού, είτε στη δράση, είτε στη συ-
νή. Τόση ήταν ή μαγία του εναντίον του
Τύπου, ώστε με τα ίδια τα χέρια του κα-
τέστρεψε τα πιστήρια των τυπογραφείων
του 1817 την απαγόρευσι της ελευθεροτυπίας. «Οδμήρια άλλη τυ-
πογραφία (πλην της Γενικής του Κράτους) συγχωρείται να συ-
σταθ ή βαλθή εις έργον, χωρίς της άδειας της Βουλής και χω-
ρίς της συγκατάθεσης της ΑΥΤΟΥ ΕΞΟΧΟΤΗΤΟΣ Δαδ. Με-
γάλου Αρσιστού ΤΟΥ ΠΡΟΣΤΑΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΥΣ» (άρθρο Δ').

Ός ήταν έπιμένο, ή λογοκρισία επέφερε ΚΑΙΡΙΟ ΠΛΗΓΙΜΑ στη
λιβελλογραφία και στην πολιτική και κοινωνική σάτυρα, μά δεν μπό-
ρεσε να τις εξαφανίση... Τό ένστικτο των 'Επανησιών ήταν πολύ
έντονωτερό απ' όλους αυτούς τους αστήριους περιορισμούς. Και πραγ-
ματικώς, δεν πέρασε ποιάς χρό-
νος κι ή 'Ελληνική 'Επανάστασις
έξεράγη. Οι 'Επανησιόι έδειξαν
τότε πως δεν ήσαν μόνον αληθι-
νοί πατριώτες, αλλά και μέλη της
μεγάλης Ελληνικής οικογενείας.

Πα' όλες τις απαγορεύσεις των
"Αγγλων, παρ' όλα τα βασανι-
στήρια και τους απαγχονισμούς
που πολλοί υπέστησαν, άπλως και
μόνον διότι ήθελαν ν' αναχωρή-
σουν για την επαναστατημένη 'Ελ-
λάδα, οι 'Επανησιόι παρέμειναν
άκαμπτοι. Μπροστά στο τότε πα-
τριωτικών ιδεώδες, θυσίασαν τα
πάντα. Είπε μάλιστα οι πρώτοι
που κατέβησαν τους "Αγγλους
για την απάνθρωπη στάση τους ά-
πέναντι των αγωνιζομένων κι οι
πρώτοι που είτε ως έθνικοί βάρ-
δοι, ή πολιτικοί προπαγανδιστάι
και ΛΙΒΕΛΛΟΓΡΑΦΟΙ, υπέστη-
ριζαν τα δίκαια της 'Επανάστα-
σεως. Ο στρατιωτικός νόμος, ο
άποκλεισμός κι ιδίως ή λογοκρι-
σία των "Αγγλων, δεν επέτρεπε
τις φανερές εκδηλώσεις των αλ-
σθημάτων τούτων στην 'Επανά-
ση. Όμως οι φιλοπατρίδες κι ένθουσιώδεις 'Επανησιόι, ή κρυφά
διατύπωναν τις ιδέες τους και τις διέδιδαν με κίνδυνο της ζωής τους,
ή πήγαιναν στην Εύρώπη και τύπωναν διάφορα έργα που έξιναιούσαν
τόν Άγωνα, διαφώτιζαν την κοινή γνώμη κι ένίσχυαν την ιδέα του
εθναιακού φιλελληνισμού.

Άς μ'ην ξεχνάμε σχετικώς πως ή πρώτη «π ρ ο κ ή ρ υ ξ ι» του 'Υ-
ψηλάντη γράφτηκε από Κεφαλλονίτη, τον Γεώργιο Τυτάλλο και πως
το πρώτο προπαγανδιστικό πολιτικό φυλλάδιο, που κυκλοφόρησε στην
Εύρώπη για την 'Επανάστασι, άνήκει σ' 'Επανησιόιο: (Considera-
tions sur la cause des Grecs—1821). "Εργον επίσης 'Επανησιού,
του γνωστού Κερκυραίου Μουστοξύδη, είναι κι ή πρώτη ειδήσις που
δόθηκαν στους Εύρωπαίους για τους ναυτικούς θριάμβους των 'Ελλη-
νων κατά το έτος 1821: (Les Operations de la Flotte Hellénique
pendant l' année—1821). Μπορούμε μάλιστα να πούμε, χωρίς τον
παραμικρότερο ένδοιασμό, πως καθ' όλη τη διάρκεια της 'Επανά-
στασεως οι 'Επανησιόι κυρίως, ανάμεσα στους "Ελληνες, κράτη-
σαν την ποιήσι, την πολιτική φυλλαδογραφία και τη λιβελλογρα-
φία του Άγώνος.

Στο σημείο αυτό χρειάζεται ΕΙΔΙΚΗ ΜΕΛΕΤΗ για να ξέρει
καθώς πρέπει, τη δράσι αυτή των 'Επανησιών πατριωτών, λογίων
κι έπιστημόνων: Ένώ ακόμη στην 'Αγγλία βασίλευε ο φανατικός έ-
κείνος μεσέλληνας του Γεωργίου του Β' και του Καστελλήγκ, ο
Κερκυραίος Μονιάς τόνισε στα 1823 να κυκλοφορήση μέσα σ' αυ-
τό το Λονδίνο, τον «ΚΑΝΑΡΗ» του, ποίημα αφιερωμένο στον μεγάλο

Η Κέρκυρα την εποχή της 'Αγγλοκρατίας.
(Σχέδιο του Θ. Βέμπερ).

σημασία της σάν σκεφθούμε τους
λογοκρισία τους, τις απαγορεύσεις τους, τις παρακολούθησεις τους
και προπάντων τους απαγχονισμούς...

Για τούτο κι ο «Υμνος εις την 'Ελευθερίαν» κυκλοφόρησε στο
ΚΡΥΦΑ, αφού περιείχε και στίχους εναντίον της 'Αγγλίας, και δια-
δόθηκε από χέρι σε χέρι, κατά την τότε συνήθεια. Τυπώθηκε δε στην
Εύρώπη στα 1824, μεταφρασμένος στα γαλλικά. Μόλις δε στα 1825
είδε το φως το έλληνικό του κείμενο μαζί με την Ιταλική μετάφρα-
ση του Γρασοπέτη, τυπωμένα και τα δυο στο τυπογραφείο του πολιορκη-
μένου Μεσολογγίου, στο ίδιο πιστήριο που βγήσαν τα «Ελληνικά
Χρονικά» του Μάγερ κι ο «Ελληνικός Τηλέγραφος» του Βίρωνα.
Παραθέτουμε ολόκληρο τον τίτλο της πρώτης έκδοσης ελληνικής έκδο-
σεως: «ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ, έγραψε ΔΙΟΥΣΙΟΣ
ΣΟΛΩΜΟΣ, Ζακύνθιος, τον Μάιον του 1823—ΕΝ ΜΕΣΟΛΟ-
ΓΓΙΩ εκ της τυπογραφίας του Δ. Μενονθενίου—1825». Συμμε-
νουμε δε, πως παρ' όλη τη μεταστροφή της αγγλικής πολιτικής εναν-
τί των 'Ελλήνων, με έπ' κεφαλής τον Κάννιγκ στα 1825, ποτέ ο
«Υμνος» του Σολωμού δεν κυκλοφόρησε ευρύτερα στην 'Επανά-
ση. Πολλά του μάλιστα αντίτυπα κατασχέθηκαν στα 1826 στην Κέρκυ-
ρα. Άλλα και κατόπιν, ποτέ δεν έπεράθη ή έλευθερή κυκλοφορία του
στην 'Επανάση. Μόλις στα 1848, που μερικώς ο φιλελευθερισμός
Άρμοστης Σείτων, στενός φίλος του Σολωμού, επέτρεψε την έλευθε-
ροτυπία, μόλις τότε διαδόθηκε ο ύμνος ευρύτερα, αφού παραλήφθη

φιλέλληνα Γκυλφόρδο και στο όποιο έξεθείζε τον Ψαριανό ήρωα.
Πρόσθετε δε στο τέλος κι' άλλο ποίημα με τον τίτλο «ΠΑΙΑΝ Η
ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΙΚΟΣ ΥΜΝΟΣ». Οι στίχοι του είναι γρά-
μνοι στην καθαρεύουσα, αλλά δεν στεροούνται κάποια έξαση:
'Εγείρου πνεύμα έλληνικόν, ξύπνησε πνεύμα 'Ελλάδος,
όπερ λαμπρόν και ζωυρούσιν στα των ήρώων στήθη
έλευθερία άναπτε και δύναμις Παλλάδος
δι' ου άπειρα έφθάρησαν έχθρών βαρβάρων πληθή.

'Ελλάδος πνεύμα ξέπνησον και πάτησον δουλείαν
κι' έλευθερίας ύψασον λαμπρότητα σημεία,
νιών σου αίμα εκπλυνον, κηλίδα δ' ουδέμειαν
εις ιερὰς άφες πηγάς. * * *

'Ιδού, 'Ελλάς εις όρη σου τα γαλανά, ζωφόδης
εγείρεται κακός χυμών, ο σωτηρίας δ' ήχος
δενός καλεί σε, ευγενής, σὺχι άνδραποδοδής
όπως έού άσφαλισθής κι' έλευθερίας τέχος.

Και τώρα ή ώρα έφτασε, το πνεύμα άναγεννᾶται
εις τὰς ήους των παλαιών πατέρων 'Ημιών,
ή άπολεσθείσα δε τιμή πάλιν ξαναποκτάται.
'Ελλάς νῦν πατρίς γίνεταί 'Ηρώων των ένθων.

Άλλα σύγχρονα με τους σχολαστικούς τούτους στίχους, τους πρώ-
τους που γράφτηκαν στην 'Ελληνική για την 'Επανάστασι, δυο άπο-
τους μεγαλοφρονότερους 'Ελληνες της εποχής σύνταξαν τους προ-
ματικούς παιάνες του Άγωνα στην ιηγήλοτερη κι' άρρενωπότερη
γλώσσα: 'Ο Κάλβος κι' ο Σολωμός. Κι' ο μὲν Κάλβος ζούσε στη
'Ελβετία και μπορούσε να εκφράζεται όπως ήθελε και να δημοσιεύει
χωρίς έλεγχο τις φιλελεύθερες «Ω δέ» του. Άλλά μ'ην ξεχνάμε
πως ο Σολωμός βρισκόταν στην 'Αγγλοκρατούμενη Ζάκυνθο, στην Ε-
πανάση που καταδύοσε την Ε-
πανάστασι κι' απαγχόνιζε τους πα-
τριώτες της. Άς μ'η λησμονάμε
πως ο έθνικός ποιητής, ως φιλε-
λευθερός, είχε καταδιωχτεί και
ζούσε κάτω από αστήρι άστυ-
μική επιτήρηση! Με πόση ειλικρί-
μια μιλάμε σήμερα για τη σύντα-
ξή του «Υμνου εις την 'Ελευθε-
ρίαν»!... Κι' όμως, με πόσες έ-
γωνίες, με πόσες προφυλάξεις
γράφτηκε τον Μάιο του 1823 στη
Ζάκυνθο ο ύμνος αυτός, κάτω απ'
το άγρυπνο μάτι της αγγλικής με-
στικής άστυνομίας, της αγγλικής
λογοκρισίας και των απαγορεύ-
σεων, μπροστά, τέλος, στο θέμα
των φοιτητών απαγχονισμών! Λέ-
νε πως τον έγραψε ο Σολωμός
στον έρειπωμένο και μαγευτικό
πύργο του Δομενιγίου, κατάντη-
τας απέναντι την Πελοπόννησο.
Κι' όμως τον σύνθεσε εκεί, γιατί
δεν μπορούσε να τον γράφει παρ'
σ' εκείνο τον πύργο, που κατά τη
λαϊκή φαντασία σύγκαζαν εναντί-
σμετα και κανείς δεν τολμούσε
να πλησιάση. Η εκλογή είχε τη
λογιστική του κείμενο τους, τις
παρακολουθήσεις τους...

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΘΗΡΕΣΙΑ

ΤΟΥ ΛΕΟΝ HALEVY

Α το Θεό! Είπε κρίμα μά τόσο όφραία γυναίκα
να κάνει ένα τόσο θλιβερό επάγγελμα! Είπε μο-
νολογώντας ο νεαρός υπολοχαγός της στρατιάς
του Ναπολέοντος Βαλεντίνο, ο όποιος καθόταν
κάτω από ένα δέντρο, σε μία άλλαα του «Πρά-
τε» της Βιέννης.

Ο νέος άξιωματικός φορούσε τη μεγάλη στο-
λή του, ή όποια τον έκανε πολύ χαριτωμένο. Ο
πολεμικός σταυρός που είχε κερδίσει στο 'Αού-
στερλιτς, έλαμπε στο στήθος του. Ένας μαύρος
μετασώτος έπίδεσμος σκέπαζε ένα μέρος του με-
τώπου του, όπου ένα θραύσμα όδίδος τον είχε
τραυματίσει έλαφρά. Καθισμένος εκεί, άπολαύ-
δαν τη γοητευτική βραδινή δροσιά και παραδι-
νόνταν σε ήλικιές όνειροπολήσεις, όταν έξαφνα
την προσοχή του ή θέα μιάς γυναίκας και τον έκανε να βγά-
λη ένα επιφώνημα καταπληξέως και λήθη.

Το πλήθος είχε πειά εγκαταλείψει το γοητευτικό «Πράτε» κι' ή
ώρα τελείωνε. Δεν διέκρινε κανείς, παρ' έδω κι' εκεί μερικώς ο
νέος νεαρός Γάλλος άξιωματικός, οι όποιοι άναζητούσαν ερωτικές
παρτίδες. Μακριά άκούγονταν ο θόρυβος των όργων, στους ήχους
των όποιων χόρευαν οι Γάλλοι στρατιώτες κι' ή όμορφος κοπέλλες
της Βιέννης, ή όποιες δεν διαστάζαν να
προσφέρουν τον έρωτά τους στους κατακτη-
τές του.

Ο Βαλεντίνο συλλογιόταν τον Ναπο-
λέοντα και τις μελλοντικές έκστρατείες του.
Συλλογιόταν επίσης ένα νεαρό άξιωματικό
των Ουλάνων, τον όποιο είχε τραυματίσει
ανάμεσα στην τελευταία μάχη με μά σα-
λά στο κεφάλι. Δεν μπορούσε να ξεχάσει τη
βίαιη στενή ματιά που του ήρξε αυτός ο
νέος. Αυτό το βλέμμα του μιλούσε για μά
ήρωα, για μά μνηστή που τον έχαναν για
πάντα...

Ο Βαλεντίνο δάκρυσε μ' αυτή την άνα-
μνησι, γιατί συλλογίστηκε τον νερό πατέρα
του, ο όποιος, εκεί κάτω στη Γαλλία, τον
περιμενε με λαχτάρα να ξεαναγορίση τον
τά του.

Εκείνη τη στιγμή, ή γυναίκα που είχε
προσέξει προηγουμένως, ξαναπέρασε μπρο-
στά του... Ένας διάφανος πέλος όφρινε
κι' η γυναίκα πως ήταν έξαιρετικά ό-
φραία. Το βάδισμά της ήταν γεμάτο χάρι κι'
ή κορμοστασιά της γοητευτική. Είχε στη
στάση της κάποια εγκατάλειψη, μά κι' ά-
κατη άσπρότητα. Άν δεν ήταν μάλιστα ή
όφρα προσημομένη, το ντύσιμο της νέας,
κάπως έξεζητημένο, κι' αν δεν τού έριχνε
δύο φορές μ'εσ' απ' το βέλο της ένα προκλη-
τικό βλέμμα, ο νέος άξιωματικός θα την έ-
παρνε για κάποια μεγάλη κυρία της Βιέν-
νης, ή όποια περιττούσε μόνη της από με-
λαγχολία ή από καριότιση...

—Μά το Θεό! ψιθύρισε ο νέος, δεν μπο-
ρώ ν' άντισταθώ σ' αυτό το βλέμμα... Αύ-
ταν όφραμένα φιλελεύθερα τετράστιχα, κι'
ιδίως τα εναντίον της 'Αγγλίας:

Εφώνησαν ως τ' αστέρια
που 'Ιονίου και τα Νησιά,
κι' έσπρώσανε τα χέρια
να να δείξουνε χαρά!

Μ' όλον πούναι άλυσωμένο
το καθένα χωριστά
και εις το μέτωπο γραμμένο
έχει η ψ ε ύ τ ρ α έ λ ε υ θ ε -
(ρ ε ι α .

Αλλ' ίσως ρωτήσει κανείς: Οδοιαστικώς, τί είναι ο «Υμνος της
Ελευθερίας»; Άν ξαναφέρει κανείς πολλά του τετράστιχα, στα ό-
ποια ξεφυλάει ο λυρικός ένδοσιασμός κι' ο πατριωτικός διθυράμβος,
είδω τον δεν είναι παρ' ΓΗΝΣΙΟ ΕΠΙΤΑΝΗΣΙΑΚΟ ΛΙΒΕΛΛΟ-
ΓΡΑΦΗΜΑ. Σπανίος γράφτηκε με τόση δύναμι και πάθος λιβελλο-
γράφηση των "Αγγλων, των Αυστριακών, των Τούρκων, της 'Ελλάς
Συνταγής και πολλών άλλων. Η πολιτική παίζει σπουδαίο ρόλο, ο
δε φιλελευθερισμός στη ευρύτερη σημασία του κυριαρχεί σ' όλες του
τις στροφές. Άπ' αυτή την άποψη κρινόμενος, δεν είναι κυρίως, παρ'
όλα, και παραθέτονται σχεδόν α τ ο υ σ ί α . Ο Σολωμός τα έ-
κφράζει βέβαια και τα τελειοποιεί μορφικώς, σάν ένας συνεχιστής
και τελειωτής της επανησιώτικης παραδόσεως. Και τούτο καταφαίνε-
ται σαφέστερο στις ύπεροχες ΣΑΤΥΡΕΣ του, τις όποιες θ' αναλύ-
σουμε κάπως ευρύτερα.

ΦΑΝΗΣ ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΠΑΡΘΕΝΙΑ
(Έργον του Μ. Βασελόν).

τή ή γυναίκα είναι γοητευτική... Θα την πλησιάσω...

Και πραγματικά σηκώθηκε άμέσως και την έπηρε από πίσω... Η
άγνωστη έβράδινε άμέσως το βήμα της και, όταν ο Γάλλος άξιωμα-
τικός της ψιθύρισε μερικά κομψά λόγια, γεμάτα ευγένεια, εκείνη τον
πέρασε από το μπράτσο και στηρίχτηκε νοχελικά επάνω του, σάν να
τον γνώριζε από καιρό.

Ο Βαλεντίνος έννοιωσε τότε κάποια πίκρα, γιατί έβλεπε εύθες έξ
αρχής τ' όνειρό του να διαλύεται... Θέλησε να τραβήξη το μπράτσο
του, μά εκείνη τον κράτησε.

—Ω! τού έλεπε. Δεν θά μ' αφήσετε τόσο εύκολα... Είμαι κι' έγω
Γαλλίδα σάν κι' εσάς και θέλω να γίνετε φίλος μου...

Κι' άμέσως, παύοντας να τού μιλάει γερμανικά, άρχισε να εκφρά-
ζεται γαλλικά μ' έξαιρετική χάρι κι' έξιναιάδα.

Ο νεαρός άξιωματικός παρεσώθη από τη γοητεία της λιγαντικής
κοιnéτας της, από την άξιαγάπητη εγκατάλειψη των τρώπων της κι'
από μά αλλόκοτη έπίδρασι που ή γυναίκα αυτή έξασκούσε σ' όλο του
το Ελνα.

Ο Βαλεντίνος άφησε να τον παρασύρη ή συντροφισιά του και
βγήκαν από το «Πράτε». Νοιώθοντας το κομψό αυτό κορί-
τσι συγγιγναι επάνω στο δικό του, άκούγοντας τη ήλικιά αυτή φωνή
που τού μιλούσε γι' άγάπη στη γλώσσα της πατρίδας του, δεν άργη-
σε να κυριευθή πάλι από το πρώτο του όνειρο. Δεν έβλεπε πια παρ'
μία όφραία κι' άξιαγάπητη γυναίκα σ' αυτήν
που είχε περιφρονήσει στην αρχή.

Σε λίγο στάθηκαν μπρος στην πόρτα ενός
σπιτιού της Σάντερ-Στράς. Εκεί ή άγνωστη
έμπασε τον Βαλεντίνο σ' ένα διαμέρισμα έ-
πιλωμένο με κομψότητα και με γούστο. Τον
έβαλε και κάθισε κοντά της, επάνω σ' ένα
σοφά.

Το δωμάτιο δεν ήταν φωτισμένο. Τα πα-
ράθυρά του έβλεπαν σ' έναν κήπο, τον ό-
ποιον τα φυλλώματα σάλευε ο δροσερός έ-
ρμος και ή χλωμός άκτίνες του φεγγαριού
έμπαιναν μέσα στην κάμαρη μαζί με τη δρο-
σιά της βραδείας και τ' άρώματα των λουλου-
διών...

Όλα ήσαν μεθυστικά μέσα στη φωλίτσα
εκείνη... Όλα έσπρωγχαν προς τον έρωτα...
Η Θηρεσία — έτσι την έλεγαν την άγνωστη
— με το κεφάλι γυμμένο επάνω στο στήθος
του Βαλεντίνο, του διηγόταν την ιστορία της
ζωής της... Μιλούσε με κάποια συστολή και
τά λόγια της, μολονότι έξιστορούσαν θλιβερά
πράγματα, είχαν κάποια άφέλεια κι' αιδωότη-
τα... Κάθε τόσο σταματούσε κι' έκανε
δάχτυλά της μέσα στις μαύρες μπούκλες των
μαλλιών του νεαρού άξιωματικού που έπε-
ρταν επάνω στο μέτωπό του... Γελούσε κι' έ-
κλαιγε διαδοχικά...

Τού διηγόταν, κρύβοντας το οικογενειακό
της όνυμα, πως ένας γόνις άτακτών την είχε
κλέψει από το πατρικό της σπίτι, όταν ήταν
σχεδόν κοριτσάκι, πως αφού την κατέστρεψε,
την εγκατέλειψε στην άτελεισία και στην ά-
φροσύνη, πως ένας ξένος άρχων την έκανε
τότε φίλη του για να την εγκαταλείψει κα-
τόπιν και πως καταράχθηκε έπειτα στην ά-
δυσση της δυστυχίας και της ντροπής.

Αφού είπε τα λόγια αυτά, σώπασε...

Μέσα στην άγκαλιά του Βαλεντίνο.

Μά τον ούρανό! αυτή ή γυναίκα είν' όφραία! φώναξε ο Βαλε-
ντίνος επαναλαμβάνοντας ένα στίχο του Σίλλερ.

Μά μόλις ή επιφώνησις αυτή βγήκε απ' το στόμα του, βαθίστηκε
πάλι στην όνειροπόλησή του, σάν να τον βασάνιζαν όδυνηρές αναμνή-
σεις. Έχανε μάλιστα μά κίνησι για ν' άποσταθή από την άγκαλιά
της Θηρεσίας.

—Ω, μη φεύγεις άκόμα! τού είπε εκείνη και τον τραβήξε πάλι
κοντά της...

Εκείνη τη στιγμή, μερικά σύννεφα που έβγαιναν το χλωμό φεγγά-
ρι, διαλύθηκαν... Το σελήνηδες μπήκε ζωρό μέσα στο δωμάτιο και
φώτισε το πρόσωπο της Θηρεσίας... Ο Βαλεντίνος κάρφωσε σ' αυ-
τό το βλέμματά του και για πρώτη φορά την είδε καλά...

Τότε μά φοιτητή κορανή του ξέφυγε και, σπρώχνοντάς την απότο-
μα μακριά του, πετάχτηκε επάνω... Έτρεξε άμέσως έξω κι' άρχισε
να κλανιέται σάν τρελλός στους δρόμους της Βιέννης, κλαίγοντας και
ξεφοβίζοντας σάν παιδί...

Ο δυστυχισμένος!... Είχε αναγνωρίσει στο πρόσωπο της Θηρε-
σίας τη χαμένη αδελφή του...

Έπειτ' από όχτώ μέρες, το ανακοινώθεν της Γαλλικής στρατιάς,
άνέφερε τον θάνατο ενός νεαρού άξιωματικού, ο όποιος είχε δοήσει
μόνος εναντίον ολόκληρου έχθρακού συντάγματος.

Ο άξιωματικός αυτός ήταν ο Βαλεντίνος.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

(Ο ιππότης ντε Σαμιγύ στη Μαριάννα 'Αλ-καφάρδο).

Αγαπημένη μου, Ξαναβλέπω σήμερα πάλι, άλλη μία φορά στη ζωή μου, το φως του ήλιου... Το πρωταπρινάκι όταν, σφιγμένος απ' τη μητέρα μου στη γλυκερά της αγκαλιά, ανοιγόμυλα θαμπωμένος απ' το λαμπρό του φως τα μικρούλα μου οδοντία μου...

Και σήμερα ξαναβλέπω, για δεύτερη αυτή φορά, το φως του ήλιου, διαβάζοντας την επιστολή σου...

Είπε ανέκφραστη η καρδιά μου... Έσβυσε πειά η ελπίδα μέσα μου, πως θα λάβαινα τόσο γρήγορα και δεύτερο γραμματάκι σου... Είδα πικρή πείρα από τις δυσκολίες που σπαντούσαν... Μά είδα με ανακούφιση, την οποία δυσκολεύομαι να σου περιγράψω, την εξήγησή της απιστευτής αυτής ευτυχίας μου, από τις πρώτες γραμμές ακόμα, τις χαράζοντες στο χαρτί από το λατρευτό σου χέρι...

Ναί, είδα την εξήγησή: Σούδωσε, μου χάραξε, ο αδελφός σου έναν απ' τους αξιοσημείους του, για να του παραδίνεις και να μου φέρων τις επιστολές σου.

Μά ξέρεις τι σημαίνει αυτό, αγαπημένη μου;... Ξέρεις πως εάν το σκεπτόμην, φτερουγίζω στα ουράνια από την αγάλλισή μου;... Ξέρεις ότι αυτό σημαίνει τη χαράν της ευτυχίας μας;... Ξέρεις ότι δεν ξέρω αν ονειρεύομαι ή είμαι ξυπνός;... Ξέρεις ότι τρέμω, ότι φοβούμαι μήπως σε μία στιγμή, βλέποντας και σκληρή, ανοιξω ξαφνικά τα μάτια μου και τριβοντάς τα με λαχτάρα, νοιώσω πως είναι ψευδείς, πως είναι όπιασες του άρρωστου μένου μου μυαλού αυτές η απεριγραπτά, μεθυστικές ώρες που περνάω;...

Είμαι ξετρελαμένος από ευτυχία, Μαριάννα μου γλυκερά... Ένα προαίσθημα οίγουρο μου λέει πως τελειώνουν και τα βάσανά μας... Ποιός;... Ο αδελφός σου!... Ο χειρότερος εχθρός μας... Αυτός που ποτέ του δεν με χώνευε, αυτός που πάντα στεκόταν άναμταξί μας με το φαριόκι στα χείλη και την αγριάδα στα μάτια, αυτός ο ίδιος σήμερα λυσιγέρχεται ναίτα σου που μαγαίνονταν και την καρδιά μου που μάτωσε, και διευκόλυνε επί τέλους την ψυχική μου επικοινωνία...

Πρέπει να είσαι και σ' πολύ-πολύ χαρούμενη, αγνή μου παρθένε, για το καινούργιο και οριστικό χαμόγελο της ευτυχίας μας που τη νοιώθω να φτερουγίζει πειά χαρούμενα κοντά μας... Γρήγορα και η Έξοχότης του, ο καλός κι αγαπημένος μας πατέρας σου, θα μάς χαϊδεύει στοργικά με το πατρικό του μάτι, αφήνοντας ελεύθερες τις φοιχτά βασανισμένες, και των δύο μας, καρδιές να ξεδερμάσουν και να σβόσουν τον καινό τους, στην ιδόροση πληγή της δίχως έμπόδια αγάτης...

Μ' ήλπιον την ψυχή συγχωρώ τώρα διόλωση την οικογένειά σου, για τα όληνρά άγκυρα που έσπειρε το δρόμο μου προς τη γλυκερά σου ύπαρξη... Μ' ήλπιον την ψυχή συγχωρώ τώρα το μίσος της οικογενείας σου σε μένα και τα φαρμάκια που κατέπαυσε κι' οι δύο μας άδικα έξ αιτίας τους...

Πόσο ανακουφίζει την ψυχή μου η τελευταία αυτή καλωσύνη του αδελφού σου! Μά κάνει να ξεχνάω όλ' αυτά τις προηγούμενες μου πίκρες... Διαβάω στην επιστολή σου όλα του τα καλά λόγια και το καινούργιο του ενδιαφέρον, κι' αυτά με κάνουν να νοιώθω για λογαριασμό του, για λογαριασμό του καλού μας αδελφού, μια απέραντη ευγνωμοσύνη και φιλία... Απέραντη... Τόση, δση σχεδόν είνε η λατρεία μου σε σένα...

Μά προχωρώ πού κάτω στην ανάγνωσή της επιστολής σου και ματώνει η σπαργιμένη μου καρδιά... Βλέπω με θλίψη απεριγραπτή τα βάσανά σου, τις στενοχωρίες σου, την απελπισία σου, τα παράπονά σου... Μά συγκίνησε βαθειά η κρίση εκείνη περίστασι που πέρασε έξ αιτίας μου... Πόσος σε σημείο πούσθυνας σ'το μυαλό μου η πίκρα ή δικές μου και το πλημύονισό μονομιάς οι δικό σου παραγ-μοί κι' η δική σου θλίψη...

Έπτασα να παρακαλώ, ξετρελαμένος από αγονία, να μ'ην έ-συνα ποτέ μου να σ' αγαπούσα... Νά πέθαινα καλύτερα παρά να μ' αγαπούσε, αφού σ'αθήκε η αγάπη μας μοναδική αιτία της τόσης συμ-φοράς σου, ψυχής μου διόλωση και γεμάτη από καλωσύνη...

Μά τι μπορούσα να σου κάνω από δω πέρα που βοικώμουν;... Ο κλονισμός της υγείας σου έγινε αφορμή, ή μόνη, να κλονιστεί και η δική μου υγεία και να χάσω απότομα της ψυχής και του μυαλού μου τη γαλήνη...

Γινόσουν εσύ θύμα αόθου του πυρετού και της στενοχωρίας... Και

□ □ □ □ ΓΛΥΠΤΙΚΑ ΕΡΓΑ □ □ □ □

ΣΥΜΠΛΕΓΜΑ ΕΡΩΤΙΔΕΩΝ

(Έργον του Κέλερ, σ'ον κήπο των Βεροσλίνων).

γινόμουν, την ίδια στιγμή κι' εγώ, θύμα της λύσσα της ανίσχυρης και της παραζάλης... Έρτανα κοντά σ'όν θάνατο, λατρεία μου γλυκερά, κάθε φορά που μάθαινα νεότερα για την άρρώστειά σου...

Για όνομα Θεού, φυλάξου! Μην εκτίθεται σε κινδύνους... Μην έ-θέτεις άσινετα κι' άσπλαχνα τη ζωή σου και την υγεία σου που έ-κεί και δική μου ζωή και υγεία. Πάνω να υποφέρεις δυό φορές εσύ, και τότε υποφέρω τέσσερες εγώ... Δεν μπορώ να νοιώθω, μόν' είνε άπο-φόρο να νοιώθω, πως πικραίνεσαι για μένα... Μου σπαράζει η ψυχή μου δυό φορές, χωρίς να το καταλαβαίνεις... Τη σπαράζει με-φορά κάθε που νοιώθεις πίκρα, και τη σπαράζει για δεύτερη φορά κάθε που νοιώθεις αυτή σου την πίκρα για λογαριασμό μου άποκλει-κάθε που νοιώθεις αυτή σου την πίκρα για λογαριασμό μου άποκλει-κά... Αυτή σου με, εσύ τουλάχιστον, αφού ή μόρα σ'αθήκε, για μέ-να, μια μητροιά κακή σ' όλο το διάστημα αυτό...

Μη μου παραπονιέσαι επειδή βρίσκομαι μακριά σου... Διότι κι' εγώ όσο κι' εσύ, για να βοεθώμε γρήγορα ο ένας πλάι σ'όν άλλο και να ξαναγεννηθώμε, ελευθέρω και χωρίς φόβο τωρά, τις καρδιές κι' άξέχαστες εκείνες της ευτυχίας μας στιγμές...

Κάνε λίγα υπομονή... Έργάζομαι με λύσσα και έμπρηξη άντη-τη για το μέλλον και των δύο μας... Θέλω να πετύχω πρώτα έτσι κι' οριστικά άποτελέσματα για το άτομό μου, το πρώτο μου άτομο κι' οριστικά άποτελέσματα για το άτομό μου, το πρώτο μου άτομο

αυτό που τόσο σε λατρεύει, κι' έτσι να σ-γονιμώω άφοβα πειά μια θέσι παντοτι-κή σου, σ'τό πλάι σου για πάντα, δίχως δυσάρεστες εκπλήξεις... Αν σ' έξανά, έ-κεί καθόλου δεν ξεχνώ την άμειλική νοσηρία του μπαμπά σου και τις άλύγιτες ιδέες του για την άποκατάστασι της μοναχοκόρης σου! Για την άποκατάστασι σου!...

Μου τ'αφύριξε άσπλαχνα σ' αυτό μου ή Έξοχότης του... Και δεν τ'α ξεχάσα καθό-λου... Κι' ένοιωσα πικρό, παραπλή-ρο, το άπαισιο φαριόκι τους και τα φαρμά-άποτελέσματά τους στην ψυχή σου και στην ψυχή μου... Στην υγεία σου και στην ήγία μου... Άσε με ελεύθερον λοιπόν να κινώ-σω πρώτα τη θέσι μου στην Πορτογαλλία Αιλή... Μη με κατηγορείς για άπονο και μη μου παραπονιέσαι πως άργώ να φτερουγίσω με λαχτάρα στην διάνοιχτή αγκαλιά σου...

Ξέρεις καλά ότι αν σούφτανε ή ζωή μου για να ξανάβρης την ευτυχία, από την αρ-θρομία που θα ή δυοίσα για σένα, θα κατα-λάβαινες άμέσως πόσο πολύ σε λατρώω... Είσαι το πιο πολύτιμο και το πιο αγαπη-μένο άν για μένα, απ' έσο βρίσκονται κάτω στη γή... Σ'όν ψεύτικο αυτό παλίσωμο, που είνε όλο βάσανα και πίκρες και πού μάς οίχνη πρόσκαιρα ή μόρα μας, για να προ-τοιμάσουμε την άλλη, την άτέλειωτη, ξεχω-ριστή κι' άθωνα ζωή σ'έλλον κόσμο, καλύτε-ρο κι' άθάνατο, με το τσίρι που θα βοή-με έδώ κάτω... Υπομονή λοιπόν, γρη-μον αγάτη... Κάμε λίγη υπομονή και γρη-γορά θα βοήσω τριαντάφυλλα και κρίνα έ-κει που συναντούσαμε ίσως τώρα άγκυρα και τριβόλους... Υπομονή για λίγο ακόμα...

Κι' άλλη μια χάρι κάνε μου... Μη με κατηγορείς άδικως, πως είνε δυνατόν να μ'έλογιάσει άλλη γυναίκα, Μιά άλλη άπα-θήποτε... Ξέρεις καλά, κι' εσύ κι' εγώ, πως δεν μπορώ νάβρω πούθενά τη δική σου έ-μορφή και τη δική σου γοητεία... Τόσες φορές τ'α θαύμασα αυτά τα δύο σου χορ-ά...

Μά και νάβρισκα ακόμα σε μια άλλη τα δικά σου τα χαρίσματα και τη δική σου καλλονή και χάρι, θ' άρνιόταν ή καρδιά μου καινού-ργιες συγκινήσεις και καινούργιες περσιότητες... Τόσο πολύ είνε γε-μάτη ή καρδιά μου από σένα, άφραστη μου λατρεία, που ούτε μά-τωση δά, γωνίσα δεν της μένει διαθέσιμη, για να φιλοξενήσει έ-κεί μέσα όποιαδήποτε άλλη γυναίκα, όσοδήποτε καί νάναι άνώτερη από σένα... Κι' όσοδήποτε κι' άν πασχίσει να ξεκλέψη από μένα, τόν πα-τεινό και άφοσιωμένο οφλάνο σου, μια στολαγματιά λατρείας... Λα-τρεία, όλοκληρωτικά σε σένα χαρισμένης απ' τη σπαργιμένη μου καρδιά...

Σ' αγαπώ αφάνταστα, Είσαι δική μου από πρίν, και τώρα, και σ'ό μέλλον, κι' είμαι δικός σου όλοκληρωτικά, ως ή στιγμή που ο θά-νατος θα παγώσει τα κορμά μας...

Είμαι μακριά σου, τόσο μακριά τώρα, άδελά μου... Μιά άνόητη ανάγκη που προέκυψε να ενοήση το συμφέρον και την ευτυχία μας με κρατάει δεμένο, για λίγον καιρό ακόμα, στην πατρίδα μου... Μά ένοιωσα σου, αγνή μου μικρούλα... Γρήγορα θα νοιώσουμε τόν Παφ-δεϊσο... Και θα τόν νοιώσουμε γρήγορα κι' οι δύο μας: Κοντά σου εγώ, και σ'ον κοντά μου... Περιμένε με...

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

ΜΕΣΩΣ όρμησαμε στη σκάλα, την άνε-θήκαμε γρήγορα—γρήγορα και πηδήσαμε από τό άνοιγμα του τούχου στη μεγάλη αίθουσα των πορτραίτων.

Έκει οι θόρυβοι κι' οι θόρυβοι άκου-γόντουσαν πού έπαιναν, πού δυνατού.

Κατακοιμήσ στην αίθουσα στεκόταν με τό κεφάλι ψηλά κι' άρουγχεζόταν με προσοχή, όπως φαινόταν, ο καθηγητής Βάν Έλσινγκ.

Είδε την άνησυχία που ζωγραφιζόταν π'όσοι μας και μάς έγινερε να σταθούμε.

Τι τρέχει λοιπόν; ερώτησε, μάς άπάντησε.

Μην τρομάξετε. Δεν είνε τίποτε, μάς άπάντησε.

Οι θόρυβοι αυτοί; Αυτοί οι θόρυβοι;

Είς τις εξήγησέ μου άμέσως. Η συχάστε, κυρία Μίνα.

Δεν άκούσατε τόν Πιστό; Άκούσατε λοιπόν. Ο Πιστός γαν-τί για τό μέλλον και των δύο μας...

Καρίστα κινδυνεύουν ίσως. Πρέπει να κατέβουμε...

Κατέβηκα έγώ πού όλίγην.

Είπα τα κορίτσια; Δεν

έπαινετε ή κακό που γίνεται;

Ναί, αλλά τό καθήκον...

Είπα τα άποκατάστασι την άλλη...

Οι θόρυβοι αυτοί, τα στυγ-...

καταστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

ΜΕΣΩΣ όρμησαμε στη σκάλα, την άνε-θήκαμε γρήγορα—γρήγορα και πηδήσαμε από τό άνοιγμα του τούχου στη μεγάλη αίθουσα των πορτραίτων.

Έκει οι θόρυβοι κι' οι θόρυβοι άκου-γόντουσαν πού έπαιναν, πού δυνατού.

Κατακοιμήσ στην αίθουσα στεκόταν με τό κεφάλι ψηλά κι' άρουγχεζόταν με προσοχή, όπως φαινόταν, ο καθηγητής Βάν Έλσινγκ.

Είδε την άνησυχία που ζωγραφιζόταν π'όσοι μας και μάς έγινερε να σταθούμε.

Τι τρέχει λοιπόν; ερώτησε, μάς άπάντησε.

Μην τρομάξετε. Δεν είνε τίποτε, μάς άπάντησε.

Οι θόρυβοι αυτοί; Αυτοί οι θόρυβοι;

Είς τις εξήγησέ μου άμέσως. Η συχάστε, κυρία Μίνα.

Δεν άκούσατε τόν Πιστό; Άκούσατε λοιπόν. Ο Πιστός γαν-τί για τό μέλλον και των δύο μας...

Καρίστα κινδυνεύουν ίσως. Πρέπει να κατέβουμε...

Κατέβηκα έγώ πού όλίγην.

Είπα τα κορίτσια; Δεν

έπαινετε ή κακό που γίνεται;

Ναί, αλλά τό καθήκον...

Είπα τα άποκατάστασι την άλλη...

Οι θόρυβοι αυτοί, τα στυγ-...

καταστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι αυτά προέχοντα απ'...

τα άποκατάστασι

ΤΟΥ JOSEPH AGEORGES

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΦΛΟΡΙΑΝ ΚΑΙ ΦΙΝΕΤΤΑ

ΤΑΝ χαριτωμένη, άγνη κι' άπλοκή ή όμορφη εκείνη παιδούλα. Τά ξανά της μαλλιά ανέμιζαν ξένοιαστα στο τρελλό φως του ήλιου. Δέν είχαν συνηθίσει σε πατούσια τά γυνίκα, ήλιοκαμένα πόδια της, που ήσαν όσώσο σαν μόλις τά βγίρουν απ' τόν τόνο. "Αλικά ήσαν τά χείλη της. Καί κοντινένια ή μιλίτου της. Τήν έλεγαν Φινέττα. Φινέττα Μιλόντω.

Ο πατέρας της λεγόταν Ζάν Μιλόντω, ή μάνα της Φρανσουάζ. Οι τρείς τους αϊτοί ήσαν δόκλωση ή οικογένεια. Καθόντουσαν σ' ένα μικροσκοπικό καλυδοχώρι, που λεγόταν «Βελανιδιά του Κρεμασμένου». Ίσως από κάποιον που άνεμίσηκε πολλές φορές κρεμασμένος στα ψηλά κλαδιά της, μ' ένα γλυστερό σχοινί περασμένο στο λαιμό του.

Δέν καλύβες όλες—όλες είχε τό χωριουδάκι τους και μία, ή πιο άπομνη και φτωχή απ' όλες, ήταν ή δική τους. Μακριά από κάθε πόνο, άνεσκαμένοι σαν κοράνια στα ψηλά καπνόδρακα εκείνα, ζούσαν δογώνοντας τή μαύρη γής, τή χιλιοποτισμένη απ' τόν ήδωτα άμείνων περασμένο γενεόν. Αύστηρη γαλήνη βασιλευσε στις τρώχεις αυτές κακοτοπές και ή ψυχούλα της Φινέττας είχε άπομεινεί απλή και μονοειδίαν.

Είχε φορμαριστεί όμορφα από δυό τρομακτικά καλοήλια: "Απ' τή σγαλιά που χινόταν γύρω της παντού. Κι' απ' τό "Αστερο που την τριγύριζε.

Όλη ή δουλειά της Φινέττας ήταν νά βοσκάη τά πέντε—δέκα προβάτια της, στο γειτονικό πυκνόδεντρο δάσος του Βιλεμό. Άκουσιμένη όλημερίς στη οίκα μιας βελανιδιάς, ρέιβαζε ώρες άτέλειοτες, μ'ά μόλις άρχιζε νά βοσκάει, τρεμοπαίλαζε άθελά ή ψυχή της. Γιατί;

Γιατί με τά πρώτα σκοτάδια και με τίς πρώτες της νύχτας δροσιές, άγοξυτινούσαν ή ναρκωμένες όλημερίς απ' τό ζωηρό του ήλιου φως έρμιες λαχανιδές δόλυνά της. Άνατριχίλα έπανε τά δέντρα, θροίσματα δέντρων και τριζύματα κλαδών, γεμάτα από μυστήριο, φρόβιζαν τό άπλοικό μυαλό της.

Έφερνε τότε στη σκέψη της καλές ιστορίες του χωριού και παραμύθια της μακαρίτισσας γιαγιάς της, που όλα μιλάγον για λύκους, για νεράιδες και για σποικιλιμένες βρύσες. Καί κατατρομαγμένη πειά, μάζευε γοργά τά παχυνά και άσπρα προβάτια της κι' έτρεχε γιά τήν καλυδούλα της με τήν ψυχή στο στόμα.

Μολαταύτα, όλο μεγάλωνε ή Φινέττα. Όλο και μεγάλωνε, μ'ά ή ψυχή της έμνε ή ίδια κι' απαράλλαχτη. Μονάχα ή καρδούλα της ήταν λιγάκι άλλαγμένη. Ναί, Κάτι είχε, τόσα χρόνια έντομεταξύ, συμβεί, που τάραζε τόρα άπανα δόκλωση τήν ήπαρξή της.

Η άγούτνια χραιστους δόλυνχίς, δοθάνονχτα τά βλέφαρά της, και τήν ήμερα όλο στο ίδιο μέρος, στο ίδιο άντικείμενο—σε μία πετρούλα ή σε κάποια κλαράκι—βοσκάντουσαν καρφωμένα με άγρηγομάδα τά γαλιστερά της μάτια.

Μά τί συνέβαινε λοιπόν; Έτσι σφάταγε πολλές φορές τόν έαυτό της ή Φινέττα, μ'ά άπάντησι δέν έπαυε. Μήπως ήξερε κι' αυτή; Δέν τή χωρούσε ό τόπος. Όλα της έφταγαν, με δίους τάξε, μ'ά τίποτα τό όμοιόμορρο δέν τή πείραζε και πονηνά δόλυνά της δέν βοσκάνταν ό φταχχίς. Μάταια κοπιάζε και άναρωτιόταν.

Όσοτον έστάζε σγνά σε κλάματα, δίχως αίτια.

Ένα βροδάκι σκόνταφε σ' έναν ξύλινο φτωχικό σταυρό, περμένον χάμω, καταμειχς στο σταυροδρόμι, στην άσχημη όδο όπου στατόταν πρώτα. Έσκυψε τρομαγμένη ή Φινέττα, τόν άνασφόμεν έλ-λαδικά, τόν έσπρε στη θέα του ξανά και γονάτισε μπροστά του. Κι' ό σαρωσφαγώμενος ξύλινος σταυρός της έδειξε τότε τόν σφ-ρανόν.

Σήκωσε ψηλά τ' άθωα της ματάκια ή κοπέλλα, και τά βόθισε στο άπειρο, στο γαλάζιο χάος. Ψηλά. Πολύ ψηλά και πάνω, στις άτέλειοτες του άσπιδωτος άβύσσους, βοσκάνταν Κάτι τό άτίεστον Τεράστιο και Παντοδύναμο και Πανάγαθο, που καθόταν σε θρό-

νο κοσμομένο από σύννεφα σταχτόμαυρα. Ήταν ό Θεός. Ό καλός της Φινέττας Θεούλης...

Κι' ή άπλοκή της Φινέττας ψυχή άνέβαινε σαν μεθυσμένη, στο Κι' ή άπλοκή της Φινέττας ψυχή άνέβαινε σαν μεθυσμένη, στο ξαλωμένο στα λιγγιδά ατά ήγη, διαρκώς άνέβαινε. Έπανε κι' αυτό, με στεγνή προσάθεια, τά φοβερά βασύλια τόν άστρον κι' έφτασε στα τελευταία, λαχανιασμένη κι' άποκαμμένη, στα άσπρα φτερά ποδαρικά του Τρομακτικού εκείνου θρόνου.

Στοιχειομενόνσε τότε θαμνομένη τά πατεριά και τά παρνούλια, τίς προσευχές και τίς παραλήσεις, που τήν έμαθαν από μικρά, τά γονικά της. Καί και, άνάμεσα στα λόγια εκείνα, που ξεστομίζον τάς τα έννοιασε μία παράξενη γαλήνη στη φουρτούμα της ψυχής. Ξεχώρισε έξωφρα κάποιο όνομα παλληκαριού, ενός συγκα-νου της, τό όνομα του παιδιού της φίλου Φλοριάν...

Αυτό ήταν λοιπόν ή ταραχή της; Αυτό ήταν που τήν άνασφ-τωνε νύχτα και μερα, τούς τελευταίους εκείνους μήνες;

Ναί, αυτό ήταν. Καί δόννοισε κι' ό Πλάστης με τό όνομα αυτό. Αύλθθηκε τήν ταραχή της φτωχής καρδούλας της Φινέττας. Του και καί βούλθθηκε, έννοιώ γιά τήν κοπέλλα, στην πλατιά δσο κι' ό κόσμος όλος Σέση Του.

Έφανε άμείως σε δυό Άγγέλους καί και Αύτοι ήσαν άπλά στα κάπιασρα φτερά τους τήν ψυχούλα της Φινέττας και τήν έ-ναυατέβαν μονομιάς στο γονατισμένο άόμοιο μπρος στον έλ-σταυρό κοσμάκι της κοπέλλας.

Άσασ! Στέναξε ή γλυκύη Φινέττα, σαν νά έμπευσε από όνειρο μακριά και θαυμαστό. Κοιήσε λίγο τό κεφάλι της έκανε τό σταυρό της άλλη μ'ά φορά έ-λαδικά και σπικώθηκε δόλυν.

Μά... Τί ήταν αυτό, Θεούλη μου λέ;... Πιώς στεκόταν, δόθως και χα-γελαστός, μ'ά κι' άμύλητος, μπροστά της; Τόν γνώρισε ή Φινέττα στη στιγμή και λαχάρισε βουβά στα βόθρα του χωριού της, ή φτωχή και τρεμουλάριστη καρδιά της.

Ήταν ό Φλοριάν... Ό παιδίος της φίλος, ό άγαπημένος της Φλοριάν, έ-γερομένο και ήλιοσημένο ξυπόλητο πα-λικάρι, με μάτια φλογερά και με πρόσω-πο άπλοκό, σαν τό δικό της.

Μέρες είχε νά τόν δη τόν καλό της φίλο, ή Φινέττα. Έκείνος στα χωριά με τ' αλτίο, Εκείνη στη λαχανιά τή δάσους με τά ήσυχά προβάτια της. Η λοχαράμματα φεύγαν κι' ήλιοδύαμι γούριαν. Δένά σπύτια ήταν τό χωριό της μ'ά ή δουλειά, ή άγρια, ή τραγιά κι' έμνε δουλειά, τούς χώριζε όλημερίς μ' άδω-χίς. Σπάνια, τίς Κυριακές μονάχα, βί-πόντουσαν στην έκκλησία.

Μά άν πρώτα δέν τούς έννοιζε και τόσο, άν πρώτα λαχταρούσαν γιά νά έ-θούν, δίχως νά πονή ήμους κι' ή ψυ-χός, τόρα τόν τελευταίο αυτόν καρό, ήσαν αλλοιόττω τά πράγματα.

Λαχταρούσε και τόρα ή Φινέττα τ' άντιμωχί κάθε τόσο τόν καλό της, με πονούσε καίως, της κόπιζε ή άπιστία του. Κι' όταν τόν είδε εκείνη τη στιγμή μπροστά της, καί μέσα της ξεφώνισε και της ελε:

—Νά ό Φλοριάν, Φινέττα! Ατάς σε κάνει, δίχως ό άμωρος νά τό θέλη, νά είλεις σγνά χωρίς αίτια, νά κινήγες μάταια τόν έαυ-καί νά μη βλέπης ήσυχία στην άπέραντη σγαλιά, που σε τριγυρίζε κάθε μέρα. Πάμνε νά ζήτε χωριστά, κάνε τον γιά πάντα ταιρι κι' έλα τά άνάποδα, που τόσο σε τυραννούνε τόρα, θά σβήνουν στη στιγμή.

Ό καλόμενος ό Φλοριάν τάχε χμάνει τόρα. Κίταζε τή Φινέττα του και δέν έπαυε νά τή θαυμάζει. Πόσο αλλοιόττω φανόταν καί τή στιγμή! Πόσο άλλαζε μονομιάς τό δοθάνονχτά του μάτια! Έπαυσε πειά νά φανέται κοπέλλα. Ήταν μ'ά μεταμόρφωση άπο-τομή της Φινέττας που σε δόλοσση γυναίκα, εκείνη τη στιγμή. Τής μονομυήρισε θαμνομένος:

—Παράξενα τό ξενάρι δολιμόναχο στο χωράφι, Φινέττα μου καλή, και κίσηνα νά σ' άνταμώσω. Κάτι με τραβούσε πρὸς τά δά-

Η Φινέττα, άλλαγμένη τόρα ξαφνικά, από μία άπλοκή παιδού-λα σε γυναίκα, δίχως νά ταραχτή καθόλου απ' τήν άπότομη μετα-μόρφωσή της, ξερόνιας, σαν από θαύμα άναστασόντρη, τί ήθελε και τί ζήτοσε, ξεστόμισε λίγα λόγια ξαφνικά, μ'ά και γεμάτα από

Φινέττα.

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Η ζυλογλυπτική επιδεξιότης του Ρήγα Φερραίου. Τό δώρο του στέν Μ. Ναπολέοντα. Μιά συμβολική... ταμπакοθήκη. Ο Κολοκωτρώνης στέ χορὲ τῶν Ἀνακτόρων. Τί εἶπε στέν Ὁθωνα. Η ἀπενταρίες τοῦ Διον. Σολωμοῦ. Ο Διογένης; και οι νεαροί σκοπευται, κτλ. κτλ.

Κάποτε ό Ρήγας Φεραίος, περνώντας απ' τή μαγευτική κοιλάδα τών Τεπιτών, σταμάτησε κάτω από μία πυκνόφυλλη δάρνη και ξά-πλωσε γιά ν' άναπαυθῇ απ' τήν κόπωση της πεζοπορίας του.

Ύστερ' από λίγο όμως, άρσφ ξεκουράστηκε άρκετά, σπικώθηκε έπάνω, έσκυψε με τό μαχαίρι του έναν χοντρό κλάδο δάρνης κι' άρ-χιζε νά τόν πελεκάει.

Όλο τό άπόγευμα άπασχολήθηκε γιά νά φτιάξη από τόν κλάδο αυτό της δάρνης μ'ά όμοια ταμπакοθήκη, σκαλίζοντας έπάνω στο καύσα της με άληθινή μισοτοριά, ένα δολόλιχο σύμπλεγμα σπολι-διών που παρίσταναν μία συμβολική άνατολή, τήν άνατολή της Έλ-ληνικής Έλευθερίας.

Τήν ταμπакοθήκη αυτή τήν έστειλε κατόπιν ό Φεραίος στο Μεγά-λο Ναπολέοντα, που εκείνη τήν έσχυή μεσουρανούσε ή δόξα του.

Τό δώρο του τό συνόδευσε ό ποιητής με μία θερμάτη έκκλησι πρὸς τόν μεγάλο στρα-τηγό, διά της οποίας τόν πα-ρακαλούσε νά δεχτῇ ὡς ένθύ-μιον άπειρου ένγναιμωσύνης τό έλάχιστο εκείνο άθώμα, που ήταν βγαλμένο μέσα απ' τήν καρδιά μιας έλληνικής δάρνης και νά θελήσει νά σπάσει τόν τυραννικό δεσμό που καταπιε-ζε τήν πατρίδα του Πλάτωνος και του Μ. Ἀλεξάνδρου.

Κανείς δέν ξέρει δυστυχώς σήμερα, τί άπόγνε ή ιστορική αυτή ταμπакοθήκη.

Σε μία μεγάλη χορευτική έσπερίδα που έδίδετο στα ά-νάκτορα του Ὁθωνος, παρευ-ρίσκετο μεταξὺ τῶν καλεσμέ-νων, κι' ό Γέρος του Μωρηά, ό οποίος όμως απ' τήν αρχή απ' τήν αρχή ελε άπασχολθῇ σε μία γυνία, μόνος κι' άμύλητος. Ὁ Ὁθων όταν τόν άντελή-φθη, τόν έπλητσε και τόν ρώτησε γιατί ήταν έτσι στενω-χωρημένος κι' άέρος μέσα στη γενική εκείνη ευνμία.

Μεγαλειώτατε, άπάντησε ό Κολοκωτρώνης, σπικώμενος τί σοί έλευθερία είχε τόχα έ-τούτη, που γιά χάος της έχύ-σαμε τό αίμα μας. Ἀν ήξε-ρα πώς, πεντηρόντας τήν Ελλάδα από τόν Τοπόχο, θά λεπετόναι καίως τίς γυναίκες μας απ' τήν άρετή και τή σεμνότητα γιά νά τις άρκαλιάζει ό καθένας, πιστεψέ με, Μεγαλειώτατε, πώς δε θά πολέμαγα έκατά χρόνια...

Όταν ό Διονύσιος Σολωμός πρωτοήχη στην Κέραιρα, βρόθηκε ύστερα από λίγες μέρες σε οικονομική δυσχέρεια κι' έγγαψε στη Ζά-κυνθο, στον άδελφό του τό Δημήτριον, ζητώντας του μία ένίσχυσι.

Αυτός όμως του άρνήθηκε και του έγραψε, ότι δέν είχε καθόλου χρήματα. Ὁ ποιητής σκάφισε τότε τό παρκατω ποιηματάκι και έστειλε άντί έπιστολής στον μαυμιμωρο άδελφό του:

Γυμνός στον κόσμο βρέθηκα

γυμνός θε νά πεθάνω.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΟΛΩΜΟΣ

Μιά φορά, ό κυνικός φιλόσοφος Διογένης, έτρεχε νά βροσκαται σε κάποιο γήπεδο, όπου πολλοί νέοι γυμναζόντουσαν στη σκοπευτική με τά τόξα τους, έχοντας γιά στόχο μία πανίδα μπαγιάνη στο έδαφος.

Τά βέλη όμως τόν άδελφών σκοπευτών λοξοδρομούσαν δεξιά κι' ά-ριστερά, χωρίς νά πετυχαίνουν κατέ τό σκοπό τους.

Τότε ό Διογένης με... κυνική πράγματι άταραξία προήχρησε και στάθηκε άκριβός μπροστά στο στόχο με σταυρω-μένα τά χέρια.

—Τί κάνεις εκεί; Γιατί πήγες και στάθηκες μπρὸς στο στόχο; τού φώναξαν άμύλητοι οι νε-αροί σκοπευται.

—Γιά νά μην πληγωθῶ! άπάντησε ό έξυπνό-τατος κυνικός.

Ένα άγνωστο σκίτσο του Λεονάρδου ντά Βίντσι.

ΚΙΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟ... ΑΠΤΕΡΟ ΖΩΟ

Ο κυνικός φιλόσοφος Ἀριστοτέλης είχε δώσει, ὡς γνωστόν, τήν όμω: Ὁ ἄνθρωπος—ζῷον άπτερον. Σ' αυτό λοιπόν στηρίζό-μενος ό κυνικός φιλόσοφος Διογένης, σκάφωσε τό έξής άστείο: Ἐπαινε πειά νά φανέται κοπέλλα. Ήταν μ'ά μεταμόρφωση άπο-τομή της Φινέττας που σε δόλοσση γυναίκα, εκείνη τη στιγμή. Τής μονομυήρισε θαμνομένος:

—Παράξενα τό ξενάρι δολιμόναχο στο χωράφι, Φινέττα μου καλή, και κίσηνα νά σ' άνταμώσω. Κάτι με τραβούσε πρὸς τά δά-

Η Φινέττα, άλλαγμένη τόρα ξαφνικά, από μία άπλοκή παιδού-λα σε γυναίκα, δίχως νά ταραχτή καθόλου απ' τήν άπότομη μετα-μόρφωσή της, ξερόνιας, σαν από θαύμα άναστασόντρη, τί ήθελε και τί ζήτοσε, ξεστόμισε λίγα λόγια ξαφνικά, μ'ά και γεμάτα από

Η Φινέττα, άλλαγμένη τόρα ξαφνικά, από μία άπλοκή παιδού-λα σε γυναίκα, δίχως νά ταραχτή καθόλου απ' τήν άπότομη μετα-μόρφωσή της, ξερόνιας, σαν από θαύμα άναστασόντρη, τί ήθελε και τί ζήτοσε, ξεστόμισε λίγα λόγια ξαφνικά, μ'ά και γεμάτα από

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

[illegible]

ΘΗΜΑΣΑΙ :

Τατιάνα Παπαδοπούλου, Ν. Φάληρον. Τò ποιήμα σας γραφικό, δι' επιτυχές. Μην τὸ παίρνετε όμως κατάκαρδα. Διαβάστε π.χ. ὅλα διορθώνονται μὲ τὴν μελέτη, τὴν ἐργασία, τὴν ὑπομονή. Ν. Παπαδόπουλον, Βόσπορον. Οἱ στίχοι σας δι' επιτυχείς, Παιδικὸι μῦθοι. π.χ. ἄς σας τετράστιχο :

Ἄκουσε ἄπονη σκληρὴ γιὰ σένα πῶς
καὶ μὲ τί πόγο καὶ καὶ μὲ στενάξω
καὶ γύρνα νὰ μὲ δῇς γιὰ νὰ χαρῆς
ποὺ σὰν σφαχτὸ ἀρνὶ γιὰ σὲ σπαράξω, κτλ. κτλ.

Τῶν μοναχῶν ὁ βίος
πόσον εἶνε θελπευτικός!
Πόσον εκπαιδεύει
ἡ ἐκκλησία ἠθικῶς.
Ποῦδς δρομός εἰν' καλῦτερος
ποῦος φωτοβόλος
ὡς εἶνε ὁ μοναχικὸς
στῆς ἐκκλησίας τὸν θόλον;

ΣΥΝΗΓΟΡΩ

Γινώσκοντες οὖν οἱ ποιηταί γινώσκοντες ὅλοι ποιηταί ὅτι εἴνε κληρονομικὸν ἀπ' τοῦς πύχιστον τὸ κακὸν καὶ ὅλοι πᾶς καὶ μνησθῆναι τοὺς ἄλλους πάντα προσπαθεῖν. (Οἱ παροῦδες καὶ παροῦδες εἶχαν, λέει τῆς μαυνοῦδες). Ἡ ποίησις, ἀπαληγοί, δὲν εἴνε πάντα καὶ χαρτί, εἴν' ἕνα νόημα κακὸν	σὰν βήχας μεταδοτικὸν σὰν πτώχεια κληρονομικὴ σὰν μύθρα ξερωλαστικὴ Ἄν ποιητὴς ποτὶ γινῶ ἀλλήτητα θὰ συνηθῶν, μὲ στίχους τὸν ἐκτρέφω καὶ φέρω ποιοτικέας, καὶ ἡ πάντα μου τὸν ὀδῶν θὰ σκίχῃ σὰν τὸν κεραυνὸν (ἀφοῦ δὲν εἶχαι ἀσπασίαν καὶ κατὰ ὅλους τοὺς ποίητας)
--	---

Δωδεκανήσιον Κ., Ρόδον. Τὸ ποίημά σας δυστυχῶς ἀπερ

«М ПОУКЕТО»

ΕΒΔΟΜΑΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΔΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21-419)
Διαχειριστής: **ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ**
ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

"Εσωτερικού δι' εν έτος Αρχ. 200 ΙΙ "Εξωτερικού Δολλάρια ()
 "Εξάμηνος » 100 ΙΙ "Αμερικής »
 και δι' άλλην την "Αφρικήν και Βελγίον Κογκό έτησιν συνδρομή Σελίνια 30
 ΑΙ έπιστολαί και τά χρηματικά έμβάσματα δέον ν' απευθύνονται προς τό
 "Ιδιοκτήτην του "Μπουκέτου κ. ΚΩΝ ΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ.
 Τηλ. 444

Τιμή έκαστου φύλλου Δρχ. 4.
ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» :

Εν Ἀμερῇ Mr D. Sroumbos 602 w. 137 th St (Apt.41) New York city, ἐν Αἰγύπτῳ - Σουδάν κ. Χριστοδούλος Σαράφης, ἱερογλυφιστὴς Sheikh Soliman Pacha, Alexandria, ἐν Βελγίῳ Κορνήλιος κ. Γεώργιος. Ἀντωνίου Β. Ρ. 445 Elisabethvill Congo - Belge ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚῇ ἀπὸ τῆς κατά φύλιν πάλαιας τῆς «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»: NEW YORK NEWS AGENCY, Geneva P. O. Box 497, NEW YORK, CITY, ἵπου δέον ν' ἀπευθύνωνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

...αὐτὴν οὐκ ἔχοντα
...ἀνὰ τελευτῶνι μὲν ὑπερβόη καὶ
...βασάνητες. Ἐπίσης τὸ γράμμα
...στὴν ἀρχὴν εἶνε στρωτὸ καὶ κοινὸν
...τόπῳ χαλδῆ ἀποταμα, πρῶτον
...νερῶνι ὅτι βισοτήκατε νὰ τὸ τελευ
...Ἄνα γνώστην, Κέρκυρα. Γ
...ζωῇ τῆς Μαρίας Ἀντουανέτας
...γράψει ἐπαπειλημένως. Ὅσο γιὰ τ
...λα ποὺ μᾶς γράφετε, κ' ἂν ἀπ
...σιεύουν ταχυτικώτατα. Δ. Α. Π., ἐ
...λουμένη. Καὶ γιὰ τὰ σημερινὰ
...γήματα ἔχομε νὰ σᾶς ἀποστήσει
...σᾶς εἴπαμε καὶ γιὰ τὰ προση
...Πρὸς Θεοῦ ὅμοι! Μὴ γράφετε
...πολλά.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΕΛΑΦΡΑ ΣΑΝΦΤΕΡΟ
ΓΙΝΕΤΕ ΜΕ ΤΑ ΔΙΣΚΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ
ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ
KISSINGA
...βαλύνονται εἰς τὰ φαρμακεία

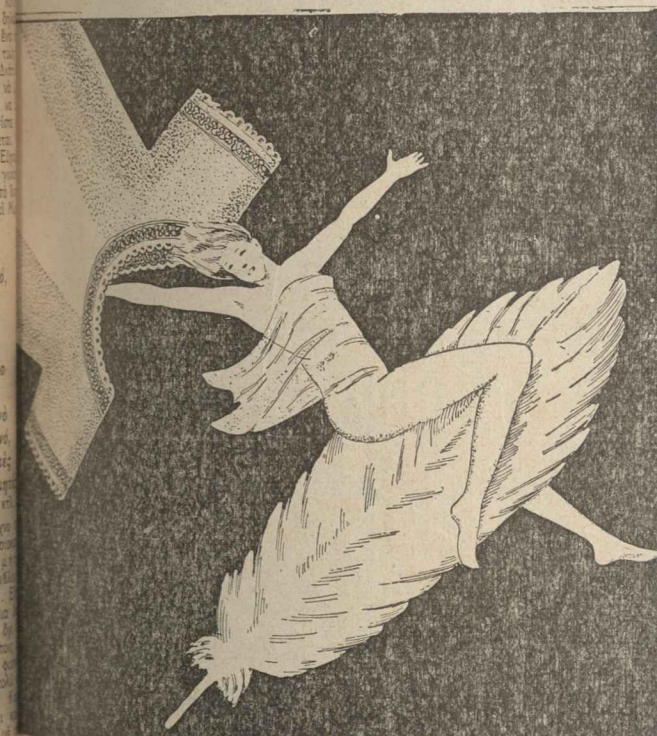
Πρὸς Θεοῦ δυνάμει! Μὴ γράφετε πολλὰ, ἀλλὰ ὅπως ἐπιτελεῖται εἰς τὰ φαρμακεία

ΕΒΤΕΛΕΙ ΠΑΣΑΝ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ
ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ 41)4ο)ε μέχρι δραχμῶν 100.000
ΕΝΟΙΚΙΑΣΙΣ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑΤΩΝ ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΩΝ
42 ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

FLY-TRAP

ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΙΣ
ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ

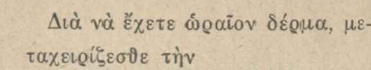
Αρωματικόν έντομοκτόνον
Έξολοθρεύει: Μυῖρες, κουνούπια
κορέους ψύλλους, κατσαρίδες κτλ.
ΤΖΟΥΡΟΣ - ΚΑΡΡΑΣ & ΣΙΑ ΠΛΑΤ. ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΩΝ 9

ΕΛΥΓΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΕΛΑΦΡΑ ΣΑΝΦΤΕΡΟ
ΝΑ ΓΙΝΕΤΕ ΜΕ ΤΑ ΔΙΣΚΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ

ΠΑΧΥΣ ΑΡΚΙΑΣ
KISSINGA

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. ΤΖΟΥΡΟΣ-ΚΑΡΡΑΣ
ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΩΝ 9 - ΤΗΛΕΦ. 23.605

Χρησιμοποιείτε την πρώτην την
κρέμαν ΓΚΑΣΤΟΝ Νο 1 όπως
προφυλάσσετε το πρόσωπόν σας
από τας κανστινάς του ήλιου επι-
δράσεις και την ιδίαν Νο 2 το έ-
σπερας προς καθαρισμόν της επι-
δερμίδος σας.

Ἡ ΚΡΕΜΑ ΓΚΑΣΤΟΝ πωλείται εἰς τὰ Φαρμακεία: τὸ «Γαλλικὸν» παρὰ τὴν Ὁμονοίαν, «Μοντιὰλ» ὁδὸς Ἀθηνᾶς, Σιάχου καὶ Καραμερτζάνη, Πειραιῶς 2, καὶ Μπακάκου, πλατεῖα Ὁμονοίας.

Διαρκὴς παρακαταθήκη Φαρμα-
κειῶν κ. Γ. Ἀλεξίου, Ἀθηνᾶς 64.
Δι' ἰδιαιτέρας πληροφορίας ἡ
κ. Γκαστόν δέχεται ἕκαστον Σάβ-
βαιον εἰς τὸ ἐργαστήριόν της, Συνοικί-
α τῆς Σχολῆς Εὐελπίδων).

Ὁ καλλίτερος τρόπος πρὸς ἀπο-
κτησιν ὠραίων καὶ λευκῶν ὀδόντων

[illegible]

ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΟΝ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΝ

Θεραπεία
άνωδυνος
Οικονομική
Ριζική
ή γγυσημένη

Δοκιμάσατε
θὰ πεισθῆτε
θὰ εὐγνωμονεῖτε
δὲν κἀμνομεν
ρεκλᾶσαν

ILON ONGUENT-ABCS
Nouvelle méthode pour
le traitement de toute
suppuration

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ.-ΒΑΧΛΑΣ - ΑΘΗΝΑΙ-ΡΟΜΒΗΣΙΣ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ οικόπεδον 600 πε-
ρίπου πήχεων ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀγ.
Βαρβάρας 18 (Προφήτης Ἑλίας
Παγκρατίου). Πληροφορίαι παρὰ
τῷ Διευθυντῇ τοῦ «ΜΠΟΥΚΕ-
ΤΟΥ», Δέκα 7.

Βάζετε τὰ φορέματά σας με βα-
φάς ARTI.

Συν. ὁμην τὴν ΟΦΘΑΛΜΟ-
ΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ.
ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ. Ὑφ' ἡγε-
γίας τοῦ κ. Οφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανε-
πιστημίῳ.
Μετακιν. 27. Ἀθῆναι, Τηλ. 1-68

ΤΡΑΠΕΖΑ
ΕΛΛ. ΕΜΠΟΡΙΚΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ Α.Ε.
ΤΡΑΠΕΖΑ **ΤΡΑΠΕΖΑ**
ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ **ΚΑΛΑΜΩΝ**
1879 **1918**

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΑΘΗΝΑΙ **ΚΑΛΑΜΑΙ**
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ **ΜΕΣΣΗΝΗ**
ΤΡΙΠΟΛΙΣ **ΜΕΛΙΓΑΛΑΣ**
ΣΠΑΡΤΗ **ΓΑΡΓΑΛΙΑΝΟΙ**
ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΙΣ **ΚΡΕΣΤΑΙΝΑ**
ΜΟΛΑΟΙ

ΤΗΛ. ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ "ΠΙΣΤΟΤΡΑΠ."

